WILLIAM MEIKLE

OPERAŢIUNEA

SIRIA

WILLIAM MEIKLE

OPERAȚIUNEA SIRIA

versiunea în limba română

UNCRIS

— 1 —

Caporalul Wiggins punea lucrurile la punct.

— Asta e prima dată când veniţi cu noi. Aşa că n-o daţi în bară. Faceţi ce spun eu, când spun eu, şi totul va fi bine. Nu aştept nici un fel de comentarii de la voi, noii veniţi, aţi înţeles? spuse, iar cei trei tineri aflaţi de cealaltă parte a calei avionului au confirmat dând din cap.

Sergentul Hynd, care privea amuzat, îi făcu cu ochiul căpitanului, apoi vorbi în microfonul de la cască.

— Ăstuia i s-a urcat la cap, spuse sergentul. Poate că n-ar fi trebuit să-l avansezi, *Cap*[1].

Banks a rânjit.

— Nu-mi vine să recunosc, dar a meritat fie şi numai pentru aplombul lui. De altfel, nu va avea în fiecare zi ocazia de a se bucura că este un proaspăt caporal. Deocamdată, lasă-l să se umfle-n pene. Mai târziu vom fi prea ocupaţi ca să ne mai gândim la asemenea fleacuri.

Avionul a fost scuturat pe când trecea printr-o zonă cu turbulenţe. Banks s-a întors să privească prin hublou. Dincolo de acesta era doar noaptea, dar el ştia că acum se aflau deasupra munţilor, în apropierea obiectivului. În curând, lumina roşie va fi înlocuită de cea verde, iar ei se vor arunca în întuneric.

— — —

Tocmai încerca să obţină o permisie pentru el şi cei din *squad*[2], când a fost convocat la biroul colonelului în dimineaţa aceleiaşi zile. Superiorul său avea alte idei, iar Banks abia dacă a putut să strecoare câteva cuvinte... dar nu ca să ceară câteva zile de permisie.

---

[1] Cap, Sarge, Gunny, Chief, J-G, L-T, Corp – adresarea cu numele gradului prescurtat este o cutumă neoficială, dar larg răspândită şi tolerată în Forţele Armate engleze, americane, etc. Departe de a fi o dovadă de lipsă de respect, faptul subliniază strânsa camaraderie dintre respectivii – mai ales când este vorba de membrii forţelor speciale. În Armata Română nu există vreun echivalent al acestei cutume (cei care au făcut stagiul militar îşi amintesc cum reacţiona *tablagiul-sergent major* când i te adresai cu apelativul scurt *dom'major*).

[2] squad – subunitate comandată de un gradat (caporal sau sergent), aflată în componenţa unui pluton. Are un efectiv de 8-14 soldaţi, şi este divizată în *fireteams*.

— Avem nevoie de o echipă de intervenţie rapidă pentru o operaţiune de salvare, a spus colonelul fără nici un preambul imediat ce uşa s-a închis în spatele lui Banks. Iar *squad*ul vostru este primul la rotaţie, aşa că... echiparea. Părăsiţi baza într-o oră.

— Nu suntem gata de plecare, *sir*. Avem oameni lipsă. L-am pierdut pe caporalul McCally şi n-au fost înlocuiţi încă nici băieţii căzuţi în Antarctica...

Cu o mişcare a mâinii, colonelul a îndepărtat aceste obiecţii ca şi cum întreruperea l-ar fi frustrat.

— Nici o problemă. M-am ocupat eu deja. Avem cinci flăcăi noi veniţi azi de la Leuchars[3]. Ia trei dintre ei, la alegerea ta. Vezi din ce aluat sunt făcuţi şi dacă pot face faţă unei misiuni speciale. Ştii tu...

— ...şi am nevoie de un nou caporal.

— Wiggins nu e bun?

Banks a izbucnit în râs.

Ba da, dar are gura la fel de mare şi de ocupată precum tunelul Clyde[4].

Dar nu a spus asta şi cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai conştient că soldatul 'Wiggo' Wiggins merita măcar şansa de a fi avansat.

Odată dusă speranţa că li se va acorda o permisie, a părăsit biroul colonelului cu un nou caporal, trei noi *squaddies* sub aripa sa, şi ordine pentru o paraşutare în această noapte în Deşertul Sirian.

— — —

Lui Wiggins i-a spus mai întâi despre salt.

— Pe întuneric, în munţi şi în deşert? Asta nu prea seamănă cu o afurisită de vacanţă, nu-i aşa, *Cap*? Măcar primim nişte cămile ca să mărşăluim la plecarea de aici?

— *Aye*[5], ai dreptate, nu e ceva prea comod. Dar măcar vei fi plătit în plus pentru grad, caporal Wigghins.

I-au trebuit două secunde ca să priceapă, apoi gura lui Wigghins s-a deschis de câteva ori fără să scoată un sunet şi Hynd a izbucnit în râs.

— În fine, a rămas fără cuvinte.

---

[3] Leuchars, Fife, pe coasta de est a Scoţiei; bază militară britanică.

[4] Tunelul Clyde trece pe sub Râul Clyde in Glasgow, Scoţia.

[5] aye – termen scoţian arhaic, dar încă în uz, care înseamnă: '*da'*. Din el derivă sintagma '*aye-aye*' din limbajul nautic anglo-american care reprezintă o triplă confirmare: '*auzit / înţeles / execut*'.

— Nee, *Sarge*, şi-a revenit Wiggins. Doar îmi exersam jocul de buze pentru data viitoare când o voi întâlni pe nevastă-ta.

Buna dispoziţie a lui Wiggins s-a îmbunătăţit şi mai mult când au fost prezentaţi cei trei flăcăi noi, toţi soldaţi, toţi foarte tineri şi entuziaşti.

— Nu-mi va trebui prea mult timp ca să-i pun la punct.

— Cât despre misiunea în sine, după cum mi-a spus colonelul, în afară de saltul în noapte cu paraşuta, era o misiune de salvare. O echipă de arheologi britanici a fost prinsă în confruntarea dintre două facţiuni rivale din estul Siriei. A fost transmis un SOS, dar nimic altceva nu s-a mai auzit în ultimele 24 de ore. Misiunea *squad*ului este să ajungă la locul cu pricina şi să cerceteze dacă mai era cineva în viaţă şi putea fi salvat.

— Măcar nu e iarăşi o treabă de *babysiting*, spuse Wiggins. *Cap*, crezi că de data asta vom avea parte de ceva acţiune?

— Tu ce crezi? Doar e Siria, a replicat Hynd.

Ştiind ce misiuni mai avusese în zonă, plus recenta istorie a acesteia ca pepinieră de fanatism, Banks trebuia să fie de acord cu sergentul său. Nu le dădea prea multe şanse arheologilor.

— — —

Când a fost să-şi aleagă cei trei soldaţi noi, Banks s-a bazat pe instinct şi i-a ales pe cei trei care au menţinut tot timpul contactul vizual cu el când i-a chemat la informare. Toţi cei cinci aveau *dosare* solide. În primul rând trebuiau să aibă deja un stagiu de acţiune în unităţi ale forţelor speciale. Dar cei trei care au arătat cel mai mare interes au fost cei pe care i-a vrut în misiunea aceasta. Doar timpul va putea spune dacă alegerea sa a fost bună sau nu.

A avut suficient timp pentru o scurtă informare înainte de a merge la magazii pentru echipare. Ca întotdeauna, era greu de hotărât ce să ia şi ce să lase, dar fiind o misiune de salvare, a mers pe principiul „uşor şi rapid" ca fiind cel mai potrivit şi au împachetat doar acele lucruri care nu-i vor încetini degeaba.

A fost mulţumit să constate că cei trei şi-au ales echipamentul singuri şi eficient, apoi nu a mai fost timp pentru pălăvrăgeală pentru că s-au dus pe pista de decolare din Lossiemouth[6], direct în primul din şirul de câteva avioane.

[6] Lossiemouth – bază aeriană RAF

Bine că măcar au mâncat şi au băut apă pe drum, ceea ce nu prea se întâmpla în cazul acestui gen de misiuni urgente, ba chiar reuşise şi să aţipească niţel, dar acum se aflau aproape de destinaţie, şi adrenalina le făcea nervii să vibreze pe măsură ce se apropia momentul paraşutării.

— — —

Lumina de deasupra sa a început să clipească, întrerupându-i meditaţia. Zgomotul din cală a crescut cu destui decibeli, iar curentul de aer rece a năvălit în interior odată cu deschiderea rampei posterioare, care-i invita să se arunce în adâncul cerului.

— OK, băieţi, asta e, spuse Banks în microfon. În timpul coborârii staţi apropiaţi unii de alţii şi menţineţi tăcerea radio – o încălcaţi doar dacă sunteţi în budă. Dacă jos vă treziţi singuri, nu vă căcaţi pe voi şi nici nu plecaţi de nebuni, singuri. Vă găsim noi, ceilalţi. Ştiţi care-i treaba.

Au trecut sacul cu echipament peste marginea rampei şi echipa l-a urmat în întuneric. Wiggins a sărit primul, strigând un asurzitor '*Geronimo*[7]*!*' Banks a fost ultimul, încercând să ţină un ochi pe ceilalţi în timpul scurtei căderi. Vântul rece l-a lovit peste obraji şi a încercat să-i smulgă hainele. Timp de câteva secunde i-au apărut pe ochelari ace de gheaţă, dar s-au topit repede pe măsură ce au coborât în straturi de aer mai cald. Număra secundele căderii şi a smucit cordelina la 20, privind în jos printre picioare. S-a simţit uşurat să vadă alte şase paraşute grupate nu prea departe sub el.

Acum vântul era slab, iar ei coborau încet şi liniştit precum primii fulgi de iarnă. La câteva mile spre est se vedeau luminile unui oraş şi ştia că dacă şi-ar fi dirijat paraşuta către el, desigur, ar fi ajuns mult prea departe de obiectiv. S-a orientat după râul din stânga sa, a găsit colina întunecată care cu siguranţă era ţinta lor şi i-a urmat pe ceilalţi în coborâre către punctul planificat pentru aterizare, la o jumătate de milă mai departe către vest.

Din fotografiile luate de satelit şi studiate la informare, terenul părea plat, dar Banks ştia din experienţa dureroasă că fotografiile nu puteau fi de încredere atunci când era vorba de alegerea terenului pentru aterizare, mai ales când era pe panta stâncoasă a unei coline din deşert. Se pregăti pentru o aterizare dură, gata să se rostogolească pe sol şi să degajeze paraşuta, dacă situaţia o cerea.

---

[7] Geronimo (1829–1909) – căpetenie a apaşilor. În text se face referire la tradiţia paraşutiştilor din US Army de a striga "*Geronimo*!" când sar din avion.

Pământul s-a ivit rapid din întuneric şi datorită mai mult norocului decât unei bune alegeri a găsit terenul bun pentru aterizare. Şi-a dat imediat jos harnaşamentul şi şi-a strâns paraşuta ghem, înainte de a se uita în jur după ceilalţi. Luna nu se vedea dar covorul de stele de deasupra era destul ca să-i arate că au ajuns la locul planificat pentru aterizare cu o aproximaţie de doar câţiva metri şi că toţi au aterizat în siguranţă. S-a deplasat repede către locul unde Wiggins deschisese marele pachet cu echipament.

— Carabine, pistoale, căşti, radiouri, lanterne, pachete cu raţii de campanie, muniţie de rezervă şi bidoane pline cu apă, spuse cu voce scăzută. Vom ascunde restul aici pentru cazul în care vom avea nevoie mai târziu – n-am să car totul dacă n-avem nevoie. Dar să ia careva plita cu gaz şi cafeaua, poate mai târziu facem o pauză.

Hynd şi-a luat sarcina de a ascunde paraşutele şi restul echipamentului şi s-a dus la vreo 20 de metri spre nord, unde încercă să îngroape totul. Numai ce plecase de câteva secunde şi a semnalat fluierând de două ori din întuneric. Banks s-a dus imediat la poziţia sergentului.

— Cap, am găsit locul perfect pentru a ascunde echipamentul, dar cineva – *ceva* – ne-a luat-o înainte.

Era destulă lumină ca să-l poată vedea pe Hynd stând lângă ghizdul unui puţ, tipic pentru o zonă deşertică. Nu avea cadru de lemn care să susţină căldarea şi funia, era doar o gaură rotundă în pământ. Banks s-a aplecat deasupra acesteia, dar nu a putut vedea decât întunericul din adâncuri, şi a simţit un miros neplăcut agresându-i nasul şi fundul gurii.

— Este secat.

— Da. Aşa şi miroase. Dar nu asta te-am chemat să vezi.

Sergentul s-a aplecat peste puţ, a aprins lanterna montată pe carabina de asalt, şi, cu grijă ca lumina să nu fie văzută de la distanţă, a orientat raza lanternei în adâncul puţului. Întreg spaţiul, până la vreun metru sub margine, era plin cu o masă cenuşie de material ca nişte fibre. Lui Banks i-au trebuit câteva clipe ca să-l identifice.

— Pânză de păianjen?

— Aşa pare a fi, *Cap*. Dar uite-te la grosimea ei; trebuie să fie un păianjen al dracului de mare. Şi mai e ceva.

A mişcat raza lanternei către locul unde pânza se ridica pe peretele puţului şi se oprea peste o zonă uşor decolorată, aproape de albul pur. Banks a trebuit să se aplece şi mai mult ca să se uite înainte de a-şi da seama că e vorba de ceva mare care fusese învăluit de către reţea într-un fel de cocon.

— Ce dracu e asta? O capră?

— Sper, spuse Hynd. Dar uite-te bine, Cap, şi spune-mi că n-am luat-o razna. Spune-mi că partea aia nu seamănă cu un torace uman.

Banks s-a uitat din nou. *Sarge* avea dreptate şi, cu cât se uita mai mult, cu atât era mai sigur. Acolo, în puţ, se afla un om înfăşurat strâns în pânza de păianjen şi ascuns pentru mai târziu.

În ce mama dracu' am mai intrat de data asta?

— — —

Indiferent ce o fi fost acolo, în puţ, nu era un arheolog care trebuia să fie salvat, aşa că Banks a lăsat-o baltă, problema urmând să fie analizată mai târziu, dacă era nevoie. Prioritatea sa era aflorimentul orientat către nord, oraşul antic ce reprezenta motivul pentru care se aflau ei aici.

Şi-a amintit cât de puţin i-a spus colonelul: oraşul era cunoscut sub numele de Dura-Europos, o răscruce comercială importantă în acele vremuri, un oraş antic important chiar mai înainte ca romanii să-l cucerească. A fost martorul a numeroase bătălii pentru supremaţia asupra rutelor comerciale, apoi multe secole a fost acoperit de uitare. Era un sipet cu comori, artefacte a jumătate de duzină de civilizaţii. De curând, devenise un magnet pentru insurgenţii care căutau ceva ce puteau prădui şi vinde pe pieţele negre internaţionale pentru a-şi putea procura arme. Arheologii se aflau acolo pentru a vedea dacă mai putea fi salvat ceva pentru posteritate. Acum ei înşişi erau cei ce trebuiau să fie salvaţi.

Banks s-a întors la *squad*, cu gândul la cei trei novici. Negrul înalt şi suplu era Joshua – *'spune-mi Joe'* – Davis din Glasgow despre care ştia mai multe pentru că discutaseră la o ţigară în München, unde au schimbat avionul, şi au descoperit că au nişte cunoştinţe comune în oraş. Cât despre ceilalţi doi, amândoi au fost atât de tăcuţi în timpul zborului, încât nu a putut vorbi mai deloc cu ei. Unul era Brock, botezat de Wiggins ca 'Badger'(*bursuc*), iar celălalt era Wilkins, dar echipaţi în uniforma de camuflaj, cu vestele antiglonţ şi cu căştile cu dispozitivele de vedere noaptea coborâte peste ochi, în întuneric, nu-i putea deosebi, deşi, pare-se, Wilkins era mai puţin înalt şi mai subţire. Nu că ar fi avut de ce să se îngrijoreze, pentru că Wiggins îşi preluase rolul de *dădacă* al noului său grad, şi toţi erau gata de plecare când Banks şi Hynd sau întors la poziţia lor.

— Toţi sunt prezenţi şi gata de acţiune, *Cap*, a raportat Wiggins. Ce a fost aşa de important acolo?

— Îţi spun mai târziu, Wiggo, spuse Hynd. Prioritar este să găsim alt loc pentru ascunderea paraşutelor.

Au cercetat cu repeziciune zona din imediata apropiere, dar au găsit doar teren stâncos şi nisip, iar Banks n-avea nici un chef să folosească puţul, ştiind că se află deja un cadavru în el. Până la urmă, au îngropat paraşutele şi restul echipamentului sub o grămadă de pietre, în urma lor rămânând pe panta colinei doar acest *tumul*, care sperau doar că nu va atrage atenţia înainte de finalul misiunii lor.

Banks cercetă terenul dintre ei şi anticul oraş înconjurat cu ziduri aflat la capătul crestei stâncoase. Era doar un singur drum rutier ce ducea acolo dinspre sud, dar l-a ignorat; mersul pe acesta şi metaforica bătaie în uşa principală... neh, nu aceasta era calea. Spre nord, aproape de marginea oraşului care urca pe panta ce-l domina, şi care apoi cobora lin spre Eufrat, zidul exterior era demult în ruină. Acesta va fi punctul lor de acces. Vor cam trebui să străbată terenul stâncos în viteză, dar acesta le va asigura şi acoperirea de care aveau nevoie.

— Wiggo, ia-l pe Davis, voi sunteţi avangarda. Noi vă asigurăm spatele. Direcţia: spaţiul dintre turnurile din nord. Nu trageţi decât dacă tragem *noi* şi tăcere radio până ce intrăm. Înţeles?

A primit semnul OK din partea tuturor, apoi i-a permis lui Wiggins să conducă restul *squad*ului, el rămânând ultimul. A aruncat o ultimă privire prin zonă. O secundă a crezut că vede în noapte o lucire vaporoasă atârnând deasupra vechiului puţ, dar când s-a uitat din nou, era doar panta stâncoasă şi lumina tremurătoare a stelelor de deasupra.

– 2 –

Scrijelitul a reînceput când Margaret ‘Maggie’ Boyd s-a aplecat peste Jim White. Febra îl cuprindea pe cel bolnav în valuri şi gemea. Margaret i-a pus o mână peste gură, încercând să-l facă să tacă. Ea şi-a ţinut respiraţia cât timp scrijelitul a continuat – încă cinci secunde – apoi a încetat.

Şi iarăşi liniştea s-a lăsat în încăpere.

Linişte de mormânt.

Trebui să-şi reţină râsul care ameninţa să izbucnească; odată dezlănţuită, s-ar fi putut să nu se mai oprească.

Respiraţia lui Jim White s-a liniştit şi a *ieşit din peisaj*; fie că a adormit, fie că a leşinat, nu conta dată fiind condiţia lui. În circumstanţele în care se aflau acum, Maggie era invidioasă pe starea lui de inconştienţă.

— — —

Atacul a venit pe neaşteptate şi atât de brusc, încât ea nu era sigură, nici după două zile, ce se întâmplase de fapt.

Şi nu ştiu ce sunt.

Au fost patru care lucrau în încăperea de 20 m^2, săpând la vreun metru sub podeaua veche: ea, Jim White, Jack Reynolds şi Kim Chung Won. Zgomotul venea de undeva de afară, fiind dirijat şi amplificat de-a lungul coridorului. Strigăte puternice, apoi împuşcături şi mai zgomotoase însoţite de ţipete au reverberat tare în jurul lor, iar White a fost primul care a reacţionat.

— Rebelii! Rămâneţi aici şi nu faceţi zgomot. Mă duc să verific.

Următoarele câteva minute au fost nesfârşite, punctate de vaiete, strigăte, şi alte împuşcături, dar Maggie şi ceilalţi nu s-au aventurat să iasă din încăpere; a fost alegerea lor să vină într-o zonă de război, dar asta nu însemna că trebuie să se poarte prosteşte. Nu puteau decât să stea în aşteptare, să asculte, şi să se întrebe dacă soarta lor depindea de întoarcerea lui Jim White.

White s-a întors alergând la două minute după ultima împuşcătură pe care au auzit-o, şi nu mult după ce vaietele au încetat, lăsând în urmă o linişte aproape la fel de terifiantă. A aruncat la pământ două rucsacuri şi s-a întors să împingă cu umărul lespedea grea ce era *uşa* încăperii.

— Ajutaţi-mă! Trebuie să închidem trecerea. ACUM! a strigat.

Avea ochii holbaţi, faţa palidă, sângele îi curgea dintr-o rană din gamba stângă, dar nu a vorbit până ce *uşa* nu a fost complet închisă. A fost nevoie de toţi patru ca să o mişte la locul ei, dar au reuşit să o închidă. Margaret habar nu avea dacă vor mai reuşi să o deschidă vreodată, însă White nu părea să considere că, momentan, faptul are vreo importanţă.

— Erau rebelii? a întrebat Maggie, dar când el a replicat... nu a răspuns la întrebare.

Era transpirat şi înnebunit, cu ochii larg deschişi şi înfricoşaţi.

Măi, să fie-al dracului! Ce a văzut acolo, afară?

— Am trimis un mesaj prin radio, spuse White, vocea fiindu-i doar cu puţin mai puternică decât un murmur. Şi am adus nişte provizii. Trebuie să ne ascundem aici până ce va veni *cavaleria* după noi. Acolo e o nenorocire de nedescris.

— Ai primit confirmarea după trimiterea mesajului? a întrebat Maggie. Când vor ajunge aici?

Dar White îşi rostise ultimele cuvinte. A dat ochii peste cap şi a leşinat. I-au improvizat un culcuş din rucsacurile golite de cele câteva sticle de apă, două pâini nedospite, şi un săcotei cu brânză şi carne, adică tot ce reuşise el să recupereze în viteză.

De atunci, intraseră în rutină. Făceau cu schimbul să-l supravegheze, dormeau, şi purtau discuţii care nu duceau la nici o concluzie. Singura lor lumină provenea de la o lampă LED pe care o foloseau la săpături şi chiar dacă o foloseau sporadic, era clar că bateria începe să slăbească. Nu peste mult timp vor rămâne total în întuneric. Când se va întâmpla acesta, zgrepţănatul va suna mult mai înfiorător.

— — —

Zgomotul a început la un ceas după ce White a intrat în starea de semi-conştienţă, o scrijelire în forţă ca şi cum cineva folosea un cuţit sau un baston cu care zgâria la baza lespedei, pe dinafară.

— Cine-i acolo? a strigat Reynolds, iar zgrepţănatul s-a transformat într-un scrijelit frenetic.

Acasă, în Edinburg, Maggie avea o pisică care făcea zgomote asemănătoare când încerca să se strecoare pe sub uşa de la baie atunci când ea avea îndrăzneala de a încerca să-şi asigure ceva timp personal înăuntru.

Mă îndoiesc că acolo, afară, este o pisică.

Reynolds păru că vrea să întrebe din nou cine-i afară, dar Maggie l-a şuşuit cu un deget la buze.

— Nu cred că încearcă să intre ca să ne ajute. Eşti de acord?

Reynolds părea să nu fi luat ideea aceasta în consideraţie, aşa că a tăcut, deocamdată. După câteva minute, liniştea s-a lăsat iar.

— Rebelii, a şoptit Kim. Ei trebuie să fie. Jim a spus că au fost rebelii.

— Chiar ţi se pare că sunetele astea par făcute de blestemaţii de rebeli? a replicat Reynolds râzând amar până ce scrijelitul a început din nou, făcându-i pe toţi să tacă din nou.

Acum, tot ce puteau face era să aştepte şi să spere. Măcar aveau aer, care circula liber, un curent care venea dintr-o crăpătură în zid, aflată sus, într-un colţ.

Dar pâinea era terminată, la fel ca şi carnea. Tot ce le mai rămăseseră era cam un galon de apă şi ceva brânză.

Chiar şi aşa, White avea nevoie de cea mai multă apă în încercarea de a-i ţine febra cât mai scăzută. Rana din picior supura, mult mai mult decât era de aşteptat după timpul scurt de când fusese rănit. La început, Maggie s-a gândit că era o rană de glonţ, dar părea mai mult a fi o tăietură făcută cu un cuţit neascuţit, iar acum marginile se înnegreau, îndepărtându-se, şi lăsau la vedere carnea din interior, sfâşiată până la os.

— Rana asta trebuie bandajată, a spus Kim.

— Nu avem nimic suficient de curat, a replicat Maggie. Am putea să-i facem mai mult rău decât bine.

Nu a spus ceea ce gândeau cu toţii; un bandaj nu putea ascunde realitatea că împărţeau o încăpere închisă – o celulă – cu un om care probabil nu mai avea mult până să moară.

— — —

Scrijelitul reîncepea de fiecare dată când unul sau altul dintre ei se mişca. Când i-a venit rândul lui Kim să-l supravegheze pe White, Maggie s-a aşezat pe marginea gropii săpate privind în jos la ceea ce lucraseră. Entuziasmul lor iniţial era acum total dispărut, dar măcar mozaicul va fi la vedere atunci când toate astea se vor fi terminat. Încăperea în care săpau era demult ştiută ca fiind un templu militar roman închinat zeului lor Mithras, dar se crezuse că toate comorile sale fuseseră demult prăduite. Asta până ce o echipă a pătruns prin podea şi a găsit culorile care se aflau ascunse de secole. Până acum, au decopertat doar un sfert din ce era acolo, dar White sperase să se

extindă pe toată lungimea şi lăţimea camerei. Puţinul pe care-l dezgoliseră până acum părea complet, nespart şi protejat de-a lungul secolelor de către nisipul de deasupra. Ar fi fost o descoperire deosebit de importantă şi, ca responsabil cu săpăturile, grosul creditului i-ar fi revenit lui White.

Păcat că nu va trăi ca să aibă parte de bucuria asta.

Ca o replică la gândurile sale, bolnavul a gemut zgomotos, iar acest fapt a provocat o nouă repriză de scrijelit la *uşă*.

Dacă vine cineva... vă rog, grăbiţi-vă!

– 3 –

Banks s-a raliat *squad*ului la baza unei grămezi de pietre răsturnate, care făcuseră parte cândva din zidul principal de apărare al oraşului. Singura mişcare în noapte... erau ei. Nu se vedea nici o lumină în nici una dintre micile ferestre şi nici un sunet doar micile scrâşnete şi bufnituri făcute de paşii lor pe pietre şi nisip. Era o noapte rece, cu o briză uşoară dinspre râu, una dintre oricare alte nopţi de pe aici din ultima mie de ani, sau mai mult, neatinsă de nici una dintre grijile modernităţii. Banks se simţea ca un intrus din viitor pe când stătea acolo, aşteptându-i pe ceilalţi.

— Totul pare *clear*[8], *Cap*, a raportat Wiggins. Sau, cel puţin până acum, n-a tras nimeni în noi.

— Urcă panta până sus, Wiggo. Faci un *shufti*[9] şi anunţă-ne dacă e sigur să intrăm.

În timp de Wiggins şi Davies se urcau către platoul de sus, Banks şi ceilalţi verificau înălţimile pentru o eventuală ambuscadă. Dar Wiggins a ajuns sus fără incidente şi le-a semnalat că totul este *clear*, deci pot să înainteze. Toţi cei şase au trecut prin spărtura din zid şi au ajuns într-o piaţetă pătrată care, evident, fusese zona comercială în trecutul îndepărtat. Acum era pustie şi tăcută. Nu era nici un semn de viaţă, dar erau numeroase indicii că acolo, recent, avusese loc un schimb de focuri. Arme de foc făcuseră găuri în ziduri, tuburi de cartuşe erau împrăştiate peste tot şi sânge, negru în lumina stelelor, stropea din plin pământul, pereţii, uşile şi canaturile ferestrelor. Nu se vedea nici un cadavru.

— Asta este cea mai *curată* luptă pe care aţi văzut-o, a şoptit Wiggins în casca lui Banks, apoi a muţit după ce a primit o căutătură rece.

Banks l-a trimis spre vest, în lungul zidului, împreună cu Davies. Pe sergent şi pe Broke i-a trimis către est, iar lui Wilkins i-a semnalat să-l urmeze pe el, traversând încet prin mijlocul *square*-ului.

Au găsit şi mai mult sânge, multe cartuşe trase, dar nimeni nu a tras în ei şi nimic nu mişca în umbre.

După câteva secunde, au ajuns la capătul sudic al *square*-ului, unde trei ieşiri diferite duceau într-un labirint de alei mărginite de ziduri înalte din gresii. Ceilalţi patru oameni s-au alăturat şi ei. Hynd şi Wiggins au clătinat din cap pentru a indica

---

[8] Clear – în sensul de spaţiu *liber/degajat* de inamici.

[9] Shufti – termen arab care înseamnă „*uite/priveşte*". Preluat de militarii vestici înseamnă *să arunci o privire / să faci o recunoaştere rapidă*.

faptul că nu au descoperit nimic. Banks nu a vrut să separe echipa în labirintul aleilor, aşa că a trimis tot grupul, în timp ce el, din nou, şi-a asumat ariergarda.

Şi-au croit drum prin oraşul antic, negăsind nimic altceva decât întuneric, nisip şi umbre.

— — —

Îşi urmau drumul printr-o altă alee pustie şi mărginită de ziduri înalte, iar Banks începea să creadă că au fost trimişi după cai verzi, când Wiggins a oprit *squad*ul şi l-a chemat în frunte pe Banks. Acesta a venit lângă umărul caporalului şi a privit într-o curte în care se intra din alee.

Găsiseră primul semn că locul nu era chiar complet gol, deşi trupul care zăcea în centru curţii era sfâşiat în prea multe bucăţi pentru a mai fi viu. Banks l-a lăsat pe Hynd împreună cu flăcăii cei noi pe alee, iar el şi Wiggins au intrat să investigheze. În jurul cadavrului dezmembrat, sângele băltea în trei locuri diferite, iar membrele păreau a fi fost retezate de o foarfece uriaşă. Un braţ zăcea la trei metri de trup, dar celălalt braţ, picioarele şi capul erau de negăsit. Fâşiile de uniformă militară şi resturile de curele de piele i-au arătat lui Banks că, probabil, nu era unul dintre arheologii după care veniseră, dar nici nu aveau vreun indiciu despre identitatea mortului. Dacă o fi avut vreo armă, aceasta nu se mai afla prin apropiere.

Wiggins a cercetat ceva pe sol, apoi i-a făcut semn lui Banks să înainteze. Au găsit şi mai mult sânge şi au urmat o urmă ce ducea de-a latul curţii departe de ei, într-o altă alee, respectiv altă curte, spre uşa unei clădiri joase, cubică, ce domina sfertul îndepărtat. Un aparat radio, zdrobit de parcă ar fi fost călcat de ceva greu, zăcea în bucăţi lângă uşă. Acolo era şi mai mult sânge pe jos şi multe tuburi de cartuşe. Au urmat urma de sânge în interior, observând împrăştierea de picături şi urma roşie a unei mâini imprimată pe un perete. Urma ducea într-un hol îngust unde au pierdut-o în întuneric.

Banks i-a chemat pe Hynd şi pe ceilalţi.

— Voi patru ne asiguraţi spatele, le-a şoptit când aceştia au apărut în cadrul uşii. Wiggo şi cu mine o să aruncăm o privire rapidă pe-aici. Beliţi bine ochii. Instinctul îmi spune că acolo e mai mult decât putem vedea.

— — —

Odată reintrat în hol, Banks s-a simţit destul de în siguranţă ca să aprindă lanterna de pe carabina de asalt şi să urmărească cu ea dâra de stropi de sânge. L-a purtat prin alte două uşi care dădeau în încăperi pustii, apoi s-a oprit la baza unui perete alb din piatră. Era gata să cerceteze când Hynd a vorbit în căşti din spate, de la uşa principală.

— Avem mişcare pe acoperişuri, *Cap*, multă mişcare. E prea întuneric ca să numărăm câţi sunt, dar cred că ne-au înconjurat.

— Le putem sparge dispozitivul în forţă?

— Problematic. Deţin poziţii dominante şi ne vor avea în bătaia armelor. Vestea bună este că încă nu trag în noi.

— Stai în uşă. Poate că nu ştiu câţi suntem noi aici. Nu trage primul dar ţine ochiul mare pe ei.

— *Willco*[10].

S-a întors şi l-a văzut pe Wiggins uitându-se la locul unde urma de sânge se oprea la baza zidului. Caporalul a şoptit:

— E o fisură mică aici. Şi de dedesubt vine lumină artificială. Cred că asta este o uşă, *Cap*.

Cu patul carabinei, Banks a lovit tare în piatra din faţa sa în ritmul încurajărilor de pe stadioane. În replică, a auzit un strigăt slab de surpriză de undeva de dincolo, apoi o voce de femeie, strigând ca de la mare distanţă.

— Nu putem deschide de pe partea asta.

Banks a găsit crăpăturile verticale subţiri care marcau marginile uşii din zid, dar nu vedea nici un fel de mecanism sau mânere cu care să o deschidă. Va fi nevoie de forţă brută. Multă.

— *Sarge*, dă-te aproape.

— Sunt aici, *Cap*.

— Care-i situaţia?

— Neschimbată. E o grămadă de mişcare pe acoperişuri dar nu se vede nimic precis. Însă nu sunt insurgenţi sau rebeli, *Cap*. Nu cred că sunt oameni. Poate câini, sau un fel de babuini, dacă or fi aşa ceva prin zonă. Indiferent ce sunt, nu se mişcă precum oamenii.

— Poţi să renunţi la doi dintre băieţi? Noi trebuie să facem niţică muncă grea. S-ar putea să-i fi găsit pe arheologi.

— I-am trimis, *sir*.

---

[10] Willco - *Will comply / Will cooperate* – în argoul militar: voi executa/coopera.

După câteva secunde, soldaţii Davies şi Brock li s-au alăturat lui Banks şi Wiggins. Banks a mai verificat o dată crăpăturile ce marcau uşa, apoi a strigat, destul de tare ca cei dinăuntru să-l audă.

— Daţi-vă înapoi, facem o încercare.

Toţi patru şi-au proptit umerii în partea stângă a uşii. Stânca a scârţâit şi a scrâşnit, şi uşa s-a clintit, dar numai cu o vreo doi centimetri.

— Mai cu forţă, băieţi, îi îndemnă Banks şi se propti cu toată greutatea în ea.

Uşa a mai alunecat cu încă doi centimetri, apoi ceva a cedat şi a alunecat mai mult, deschizându-se. Două femei şi un bărbat, palizi, dar vii, se aflau în încăperea de pe partea cealaltă.

— Voi sunteţi *cavaleria*? a întrebat una dintre femei cu un accent scoţian.

— Dacă voi sunteţi arheologii, *aye*, noi suntem. Dar mi s-a spus că sunteţi zece.

— Am fost, spuse femeia cu un suspin în voce.

Avea ceva de povestit, asta era clar, dar acum nu era timp de ascultat. Hynd s-a făcut auzit în casca lui Banks.

— Indiferent ce-or fi, cred că i-am şucărit rău, *Cap*. Vin peste noi.

Împuşcăturile au început când Banks îi conducea pe ceilalţi trei oameni ai săi către intrarea principală.

— — —

Abia a avut timp să apese pe butonul căştii din ureche înainte de a se alătura lui Hynd şi Wilkins. Amândoi erau în poziţia de tragere din genunchi, de o parte şi de alta a uşii. Banks s-a aruncat la pământ, pe burtă între ei, lăsând la vedere unui eventual lunetist o ţintă cât mai mică posibil, dar deja era clar că nu trage nimeni asupra lor. Hynd şi Wilkins au încetat şi ei să tragă.

— Cu cine avem de-a face, *Sarge*? a strigat.

— Să n-am parte dacă ştiu, *Cap*. Am doborât ceva când a coborât de pe acoperiş; a căzut pe alee, în dreapta, iar acum e linişte iarăşi.

Banks s-a întors.

— Wiggo, cu mine. Ceilalţi, acoperiţi-ne.

Banks umăr la umăr cu Wiggins, au alergat aplecaţi prin curte, apoi au încetinit când s-au apropiat de intrarea dinspre alee. Banks a aprins lanterna de pe armă şi a ochit forma cea mai întunecată de pe jos.

Nu era un insurgent rebel, nici un câine, nici babuin, deşi era destul de mare ca să fie confundat prin întuneric cu vreunul dintre aceştia. Dar nu ştia nici un babuin

care să aibă ochi compuşi roşii, un trup rotund, îndesat, şi opt picioare scurte şi păroase. Şi chiar dacă focurile trase de Hynd şi Wilkins îi spulberaseră o parte din trup, era clar despre ce era vorba. Banks a identificat creatura ca fiind un fel de tarantulă, dar de proporţii enorme.

Păianjeni. De ce trebuiau să fie nişte afurisiţi de păianjeni?

— 4 —

Arheologii au rămas în încăpere, privind prin uşa deschisă. După rafala iniţială de împuşcături, liniştea se lăsase afară. Soldaţii au sosit şi au plecat atât de repede Încât Maggie nici nu era prea sigură că nu au fost rodul imaginaţiei sale îmboldite de forţa pură a speranţei.

—Şi-acum ce-ar trebui să facem? a întrebat Kim. Mergem după ei?

—S-ar putea să nu fie încă sigur să ieşim afară. Eu zic să închidem iarăşi uşa, ca să ne asigurăm, spuse Jack Reynolds.

—Nu, hotărî Maggie. Rămâne cum este. S-ar putea să fi avut noroc că au reuşit să o deschidă. Am stat destul închisă în mormântul ăsta. Am nevoie de aer proaspăt.

Înainte ca ceilalţi să o poată opri, a ieşit în hol. În afara încăperii era întuneric, dar ea îşi amintea destul de bine drumul către intrarea principală, încât să pornească în lungul coridorului. Un miros ciudat plutea prin aer, acru, ca de plastic ars, cu atât mai puternic cu cât se apropia de intrarea principală. Văzu în faţă ceva niţel mai deschis la culoare şi s-a îndreptat într-acolo, ajungând la intrare chiar când cei doi soldaţi trăgeau ceva de-a latul curţii până la picioarele celorlalţi. Ea scăpă un strigăt de surpriză când a păşit înainte şi a privit în jos la rămăşiţele unui păianjen de mărimea unui câine mare.

—Ce dracu e asta?

Omul care-i vorbise mai devreme s-a uitat la ea peste creatura moartă şi a zâmbit subţire.

—Noi cam speram ce ne vei spune tu.

— — —

—Eu sunt Maggie Boyd, se prezentă când s-au întors în încăpere,

—Sunteţi şefa, domnişoară? a întrebat cel ce, evident, era liderul militarilor.

—Nu, acesta ar fi Jim, spuse ea, arătând către bolnavul din patul improvizat. Îl puteţi ajuta cu ceva?

Căpitanul – se prezentase ca fiind Banks – l-a trimis pe soldatul cel înalt, negru, Davis, să vadă dacă putea face ceva pentru bolnav, apoi s-a întors către altul.

—Ocupă-te de aceşti oameni: alimente şi apă. Poate şi un ceai. Par să aibă nevoie.

Li s-a oferit o gustare, cafea, şi pentru prima oară în ultimele zile au avut un sentiment de siguranţă. Caporalul, Wiggins, le-a dus ceva de mâncare şi de băut celorlalţi trei care păzeau uşa principală şi ferestrele de pe coridorul exterior încăperii lor.

—Trebuie să-l ducem pe Jim la un spital, spuse Maggie. Are febră foarte mare.

—Văd, a confirmat Banks. Dar mai întâi trebuie să mă asigur că voi patru sunteţi singurii supravieţuitori. Ştii ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Ea arătă spre locul unde Davis se ocupa de cel bolnav.

—Jim a fost singurul care a văzut ceva, dar nu a rămas conştient suficient timp ca să ne spună ce. Restul echipei se afla în oraş în momentul când noi am intrat aici. Dar am auzit împuşcături, deşi nici unul dintre noi nu avea arme. E clar că au fost rebeli prin preajmă.

Banks a aprobat cu o mişcare a capului.

—*Aye*. Am găsit unul mai devreme, dar pe nimeni din echipa voastră. Dacă sunt în viaţă, există posibilitatea să fi fost răpiţi pentru răscumpărare. Trebuie să transmit această posibilitate, să văd dacă suntem recepţionaţi *la bază*.

Căpitanul a lăsat-o în încăperea subterană şi a ieşit să facă apelul radio. Kim şi Reynolds îşi luau gustarea cu cafea, aşa că Maggie s-a apropiat să vadă dacă-i poate da vreun ajutor celui bolnav.

Soldatul cel înalt a terminat de bandajat piciorul rănitului. Cu o mină gravă, spuse:

— În mod sigur va pierde piciorul – accentul său *glaswegian* devenind şi mai puternic.

— Zici că a fost un păianjen, ca cel pe care l-aţi ucis voi?

— Dacă vrei neapărat un răspuns adecvat, *aye*, aşa cred.

— Dar va supravieţui?

După o pauză lungă, Davis a spus încet:

— Cred că viaţa lui e în mâinile Domnului. I-am administrat morfină, deci, o vreme, se va simţi mai confortabil. Dar ai dreptate, ar trebui dus repede într-un spital.

— — —

Căpitanul Banks s-a întors după 5 minute. Şi el părea grav atunci când i s-a adresat lui Meggie.

— E aşa cum m-am temut. A fost postat un video online; un grup de insurgenţi rebeli îi ţin ostatici pe ceilalţi din echipa voastră. Şefii mei nu ştiu unde, dar pot spune că sunt undeva pe o rază de 10 mile de aici. Şi nu pot risca să trimită un elicopter după noi, pentru că rebelii ar interpreta faptul ca pe o provocare şi ar ucide ostaticii.

— Dar tu ce poţi face?

— Putem face ceva, răspunse Banks. Problema este că în curând vin zorii, aşa că nu vom avea destul timp ca să-i căutăm. Am să las aici doi oameni, cu voi, Davis ca să aibă grijă de rănit, şi caporalul Wiggins. Vor sta de pază şi vor opri *orice* ar încerca să ajungă la voi.

— Iar voi ceilalţi, ce veţi face?

— La trei mile de aici, în josul râului e un oraş. Sunt cele mai mari şanse ca ostaticii să se afle acolo. Ne ducem acolo. Imediat. Dacă nu ne întoarcem până în zori, caporalul Wiggins e la comandă. Radiourile noastre tactice de pe căşti nu funcţionează la o asemenea distanţă, aşa că i-am lăsat lui *sat-phone*-ul. E un om de nădejde. Dacă noi nu ne întoarcem, vă va duce el acasă.

— 5 —

Banks i-a condus în exterior, cu Brock şi Wilkins în urma sa şi cu *Sarge* asigurându-le spatele. Nervii li se liniştiseră. Acum aveau un obiectiv clar, deşi păianjenul mort îi mai bântuia prin minte. Era *wild card*ul[11] acestei ecuaţii, lucrul pe care nu-l putea controla, aşa că l-a compartimentalizat, punându-l deoparte pentru mai târziu. Când au ieşit în curte, a cercetat acoperişurile, dar dacă se afla ceva acolo, pe sus, nu a fost înclinat să atace, aşa că ei au străbătut oraşul în linişte, fără nici o interferenţă.

Avea încredere că Wiggins îi va ţine pe toţi la adăpost, în clădire. Acum, sarcina principală a *squad*ului era să-i salveze pe ceilalţi. S-a concentrat asupra misiunii în timp ce se deplasau în marş forţat[12], în afara oraşului, către est şi departe de zona stâncoasă. Se mişcau repede, departe de oraşul înconjurat de ziduri, către râul unde, în depărtare, licăreau luminile unui oraş. După ceasul său, mai erau trei ore până în zori. Din acestea, mai mult de jumătate de ora va fi irosită pentru a ajunge nevăzuţi acolo.

Asta nu ne lasă prea mult timp pentru recunoaştere; doar o manevră de 'intră / ieşi'.

Dar era tot timpul pe care-l aveau disponibil, aşa că *trebuia* să le ajungă.

— — —

În timp ce se apropiau de marginile oraşului, s-au menţinut pe poteca îngustă cât de mult au putut, apoi s-au mutat cu 20 m într-o parte şi departe de lumini, intrând în oraşul propriu-zis pe un doc amărât, de lemn, de pe malul râului. Pentru că erau primele ore ale dimineţii, Banks nu se aştepta să fie cineva treaz, dar se aştepta să simtă că se află într-un oraş, că măcar cineva era viu. Această aşezare părea la fel de veche şi moartă precum anticele ruine de lângă creasta stâncoasă.

Luminile sunt aprinse, dar nu-i nimeni acasă.

S-au îndepărtat repede de râu şi au intrat pe o stradă lungă şi îngustă, cu clădiri înalte de o parte şi de alta, construite din gresii, ce-i dădeau un aspect de văgăună abruptă. I-a trimis pe Hynd şi Brock pe stânga, iar el şi Wilkins au trecut pe dreapta.

— Supravegheaţi acoperişurile, armele pregătite şi nu aşteptaţi ordin ca să trageţi dacă trebuie să doborâţi pe careva. Ţineţi minte că pe undeva pe aici sunt civilii pe care-i căutăm. Hai să-i luăm acasă.

---

[11] Wild card – în contextul textului: este vorba de o întâmplare cu probabilitate foarte mică să aibă loc, dar cu efecte maxime asupra evenimentelor ulterioare.

[12] Double time – cadenţa marşului 180 paşi/minut, lungimea pasului 75 cm.

Stelele asigurau suficientă lumină ca să vadă drumul, dar iluminatul stradal puternic n-a făcut decât să evidenţieze şi mai dur scena peste care au dat. Acelaşi material fibros, cenuşiu, pe care l-au văzut în puţ la soirea lor atârna peste tot unde se uitau, formând reţele complicate care se întindeau peste uşi şi ferestre, şi mai departe în lungul străzii, între doi stâlpi, blocându-le trecerea.

Ceva rotund atârna acolo într-un cocon, prea mic ca să fie o persoană adultă, dar dacă era un copil sau un câine... Banks n-avea de gând să se oprească pentru a cerceta mai îndeaproape.

Observă că Wilkins încremenise, neputând să-şi mai ia ochii de la reţea.

— Continuă înaintarea, i-a ordonat încet prin radio. Aminteşte-ţi misiunea.

Peste drum, i-a văzut pe Hynd şi Brock trecând pe sub marchiza extinsă a unui magazin care era complet înfăşurat în multă plasă, o masă de fibră care îngloba întreaga faţadă a clădirii, acoperind chiar şi ferestrele de la etaj.

De câte asemenea bestii era nevoie ca să facă aşa ceva?

Dar nu era sigur că voia să afle răspunsul.

Au ajuns la capătul străzii unde se deschidea spaţiul larg al unei pieţe, şi şi-a dat seama că acolo trebuie să fie chiar şi mai multe bestii decât îşi imagineze.

Reţeaua cenuşie înfăşura totul: standuri, căruţe, cămile, ponei, şi oameni... mulţi oameni, toţi morţi. Unele trupuri erau dezmembrate ca cel găsit în oraş, altele erau înfăşurate strâns în coconi, atârnaţi, suspendaţi în reţea, între clădiri şi stâlpii de iluminat.

Lângă trupul dezmembrat al unui copil, tânărul Wilkins a vomat zgomotos. Banks şi-a pus un deget la buze impunându-i linişte, dar de fapt, nu-l condamna pe flăcău; şi el a simţit că i se ridică stomacul în gât la vederea măcelului.

— Ochiu' mare, flăcău, spuse, apropiindu-şi faţa de Wilkins. Aminteşte-ţi că suntem în misiune de salvare. Ar mai putea fi cineva viu în zonă care să ne spună ce mama dracului s-a întâmplat aici.

— — —

Întâi, a fost o speranţă disperată. Au făcut un tur circular prin piaţă fără să găsească pe nimeni viu, nici semne de viaţă fie în trupurile împrăştiate pe caldarâm, fie în coconii suspendaţi. Hynd a atras atenţia lui Banks asupra unei clădiri pătrate din colţul nordic. Un jeep militar era parcat afară; în benă avea montată o mitralieră de mare calibru.

— Primul semn de activitate non-civilă, *Cap*. Merită să verificăm înăuntru?

Banks a aprobat şi i-a făcut semn lui Hynd să înainteze şi să investigheze. Din uşa clădirii, *Sarge* i-a răspuns prin semne să-l urmeze după 10 secunde. Banks îl mai văzuse pe Hymn în trecut în situaţii grele, dar niciodată palid ca moartea.

— E de rău, *Cap*, spuse sergentul când Banks a ajuns lângă el. Poate ar fi bine să-i ţii pe ţânci mai departe de asta. N-or să le placă ce e de văzut.

Banka a trecut pe lângă el şi a intrat. Considerase că ceea ce a văzut în piaţă e un adevărat măcel, dar ceea ce era înăuntru era şi mai rău. Trupuri şi bucăţi de trupuri zăceau împrăştiate pe podea, mese, şi pe tejgheaua a ceea ce fusese, evident, o cafenea. O ţeastă – doar ţeasta – se afla pe o plită electrică, prăjită şi ardea în continuare, ca o minge neagră, cu ochii ieşiţi din orbite şi bălăbănindu-se pe obrajii scorojiţi. Banks a oprit plita şi a acoperit capul cu o oală răsturnată, dar ştia că priveliştea şi mirosul îl vor urmări în vise.

Fuseseră o grămadă de împuşcături în acea zonă aglomerată. Majoritatea trupurilor purtau uniforme militare, hamuri şi veste antiglonţ şi arme descărcate. Acestea împreună cu tuburile de cartuşe trase răspândite pe podea, i-au arătat lui Banks că au tras în ceva, nu unii în alţii. Suspecta că au fost chestiile alea, păianjeni sau ce-or fi fost, dar singurii morţi de aici erau doar oamenii care trăseseră dezlănţuit.

Trupurile erau reci, cu sângele închegat, uscat şi înnegrit; din amara experienţă, Banks a presupus că cele întâmplate se petrecuseră cu cel puţin o zi în urmă, poate chiar mai multe. Cu Hynd alături şi-au croit drum printre bălţile de sânge, respirând scurt pe gură.

Banks s-a îndreptat spre uşa întunecată din spate. Instinctul, format de-a lungul anilor, în prea multe situaţii de acest gen, îi spunea că se aflau în locul corect, că ostaticii erau undeva pe aici. Şi îi mai spunea că era prea târziu pentru orice încercare de salvare.

Holul din spatele cafelei era luminat de un neon pâlpâitor, dar cu strălucirea atenuată de reţeaua cenuşie ce atârna în falduri din tavan. Banks şi Hynd au reuşit să o dea cu grijă deoparte cu ţevile armelor, fără să se grăbească niciunul.

Şi-au găsit ostaticii într-o încăpere mică, doar cu puţin mai mare decât o debara, în partea din spate a proprietăţii.

— — —

Erau şase cadavre, împachetate în picioare, toate în coconi şi înfăşurate precum cele ce atârnau între clădirile de afară. Hynd a trebuit să muncească din greu folosind cuţitul ca să taie reţeaua în dreptul feţelor; nu semănau cu localnicii şi, după ce a extins

tăieturile, ai ieşit la iveală tricourile, jeansii, ghetele şi un paşaport în buzunarul unei geci; Tim Woods, din Crislehurst, Kent.

Banks a renunţat la toate măsurile de menţinere a liniştii.

— *Sarge*, ia-l pe Wilkins şi vezi dacă poţi face vehiculul acela să funcţioneze. Trimite-l pe Broke la mine. Îi vom pune pe nefericiţii aceştia în spatele jeepului apoi vom urca din nou colina. Măcar atât putem face pentru ei, să-i ducem înapoi acasă.

— Dar cu bestiile astea de păianjeni ce facem, Cap? a întrebat Hynd. Trebuie să fie câteva duzini de creaturi dacă au reuşit să facă toate astea. Dacă-i aşa, unde mama dracului s-au pitit acum?

— Nu sunt Mafalda, *Sarge*, spuse Banks. Atât timp cât se ţin departe de noi, nu-mi pasă. Hai să mergem înapoi, sus pe colină, şi am să chem un elicopter pentru evacuare care să ne ia toată gaşca de aici.

— — —

Banks şi Brock a degajat cadavrele, tăind cât mai mult din plasa ce forma coconii. Trei trupuri prezentau răni tăiate similare cu cea văzută mai devreme pe piciorul rănitului rămas cu ceilalţi; alţii aveau gâtul rupt şi urme de muşcături pe gât, atât de adânci încât capetele li se bălăbăneau alarmant, făcând rănile cu sânge negru să se mărească şi mai mult. Brock părea gata să dea la boboci.

— Flăcău, dacă ai de gând să te cerţi cu bocancii, fă-o afară. Aici miroase destul şi fără ajutorul tău.

Spre fala sa, tânărul soldat şi-a ţinut cumpătul, ajutându-l pe Banks să elibereze trupurile şi să le tragă afară din debara, în hol. Hyne s-a întors după câteva minute.

— Jeepul funcţionează, *Cap*. N-are prea multă benzină, dar ne va duce sus pe colină fără probleme.

— Păi, să mergem, a replicat Banks. L-am lăsat destul pe Wiggo cu cele două femei. Ştiindu-i năravurile, până acum trebuie să fi încasat cel puţin o palmă.

— 6 —

Jim White a murit undeva între orele 4 şi 5 dimineaţa; Nimeni nu a observat până ce Maggie l-a verificat.

— Jim?

Ochii săi erau închişi şi nu mai respira, deşi ultima dată când îl verificase pieptul său se ridica şi cobora ritmic şi constant. A crezut că doarme, sub efectul morfinei, dar când i-a pus o mână pe coastele nemişcate, unde înainte era fierbinte de febră, acum era rece.

— Soldat Davies, l-a chemat, iar el s-a apropiat imediat, mânat de panica din vocea ei.

Lunganul i-a acordat decedatului toată atenţia, CPR[13] şi respiraţie gură-la-gură, dar după câteva minute, a fost evident că nu-l mai pot resuscita. Davis a privit-o pe Maggie:

— S-a dus. Îmi pare rău.

— *Aye*, şi mie. Săracul, probabil că ne-a salvat vieţile riscând să facă apelul radio. Şi asta e recompensa lui?

Davis i-a pus o mână pe umăr.

— Nu e vina ta. A fost unul dintre nenorociţii aceia de păianjeni. Dacă vrei să urăşti ceva, urăşte-i pe ei.

— Sunt nişte bestii, şi fac ceea ce ştiu bestiile să facă.

— Aşa cum s-a întâmplat întotdeauna, a replicat Davies, apoi s-a uitat iar la cadavru. Secreţiile negre, infectante, trecuseră prin bandajele puse mai devreme şi mirosul neplăcut era emanat de întreg trupul.

— Dă-mi o mână de ajutor. Să-l ducem într-una dintre celelalte încăperi; nu trebuie să ai tot timpul sub ochi un cadavru care degajă un asemenea miros.

Maggie l-a luat de picioare, aşteptându-se să fie greu, dar White părea să fi pierdut jumătate din masa sa corporală în timp ce a stat lungit în culcuşul improvizat. Ceea ce a mai rămas din el era scheletic de subţire, precum o victimă a foamei. Era ca şi cum cărau un sac din piele uscată plin cu nişte lemne. Ea avea lacrimi în ochi pentru colegul pierdut, dar nu putea recunoaşte omul care a fost în mortăciunea din mâinile ei. A fost recunoscătoare când au ajuns în a doua încăpere de pe coridor şi Davis i-a spus încet:

— Mulţumesc, domnişoară. Acum îl poţi lăsa jos. De aici îl duc eu.

---

[13] CPR – Cardio Pulmonary Resuscitation – manevre de prim ajutor: tehnici de masaj cardiac şi respiraţie artificială.

Maggie s-a reîntors în cameră. Kim stătea cu capul plecat, suspinând, iar Reynolds evita contactul vizual cu ea. A făcut trei căni cu cafea şi a dus una afară, unde Davies stătea la fereastra primei încăperi de pe coridor. Zâmbi trist.

— Mulţumesc, domnişoară.

— Maggie. Demult nu mă mai gândesc la mine însumi ca la o domnişoară.

— Iar eu sunt Joe. Nici eu nu mă mai gândesc la mine ca fiind Joshua după ce am stat câteva săptămâni în Easterhouse estate[14].

Ea reuşi să zâmbească la auzul acestei ziceri.

— Mulţumesc pentru ce ai făcut pentru Jim.

— Mi-aş fi dorit să se poată face mai mult, spuse Joe, reîntorcându-se la fereastră, la supraveghere.

Maggie a luat celelalte două căni de cafea şi s-a dus la intrarea principală unde stătea Caporalul Wiggins de pază. A luat una dintre căni, apoi şi-a aprins o ţigară.

— Îmi dai şi mie una? a cerut Maggie.

— Nu te-aş fi crezut o fumătoare.

— Nu mai fumez de cinci ani, aprinzând una şi trăgând fumul adânc în piept. Dar dacă a avut vreodată nevoie de un motiv ca să reîncep, tocmai l-am găsit aici.

— Eşti o fătucă din Edinbourg, nu-i aşa?

— Din Dunbar. Iar tu eşti un Weggie[15], ca Davies, cel din spate.

— Recunosc. Deci, ce caută o fătucă frumoasă ca tine într-un loc ca ăsta?

Mai că-i veni să râdă.

— Nu-mi veni mie cu gargara de Glesga[16]. Aici nu e Barrowland Ballroom[17], iar eu nu sunt în toane bune.

Wiggins a izbucnit în râs.

— Păi... poate mai târziu, spuse; apoi o văzu că e serioasă.

— Pare rău, fătuco, aşa e stilu' meu. Ce-ţi mai face prietenul?

— Nu mai face nimic, spuse ea sec.

— Oh, fir-aş... Chiar îmi pare rău, a replicat Wiggins, apoi a rămas tăcut.

Maggie a privit prin curte în timp ce fuma şi-şi bea cafeaua.

Totul era liniştit şi tăcut, ca atunci când au ajuns ei aici.

Ce dracu, e doar o săptămână de atunci? Păreau să fi trecut câteva luni.

---

[14] Easterhouse estate – suburbie muncitorească din Glasgow.

[15] Weggie – în argou scoţian: un fel de *Titi Duru*'.

[16] Glesga – în argou: Glasgow.

[17] Barrowland Ballroom / Barrowlands – sală de bal din Glasgow.

Pentru prima oară în ultimul timp ea s-a gândit şi la ceilalţi, cei şase pe care nu i-a mai văzut de la atacul rebelilor şi se întreba acum dacă rebelii i-au răpit, sau au fost aceleaşi bestii care l-au ucis pe Jim White.

De câteva minute Wiggins era tăcut. Ea avea impresia că se gândeşte la ceva.

— Deci, care-i treaba cu bestiile astea uriaşe? a întrebat Wiggins.

— Îmi pare rău, habar nu am. Cel pe care l-ai împuşcat este primul văzut de noi. Dacă ei l-au rănit pe Jim... noi nu i-am văzut.

S-a uitat din nou în curte; cineva a mutat cadavrul păianjenului afară şi într-o parte. Zăcea în umbre, o chestie *stricată*, cu picioarele răsucite şi trupul ciudat de *dezumflat*.

— Păianjenii nu cresc atât de mari, spuse ea.

— Ba eu văd că cresc, râse Wiggins.

— Nu, vreau să spun că nu pot creşte atât de mari. Sistemele circulator şi respirator nu sunt concepute pentru asta. Odată depăşită o anumită mărime, cam cea a unei palme, ei nu mai pot aduce în interiorul trupului suficient oxigen care să le susţină funcţiunile.

Wiggins a râs din nou.

— Acesta venea spre noi destul de repede. Iar umbrele de pe acoperişuri sunt şi ele rapide. Pariez că încă mai sunt acolo, sus, supraveghindu-ne. Nu cred că ştiu că au probleme respiratorii şi de circulaţie.

— Eu nu înţeleg nimic din ce se întâmplă aici.

— Nu-ţi bate capul, a replicat Wiggins. Mie mi se întâmplă asta tot timpul.

— — —

Când ea s-a întors în încăpere, Kim era jos, în groapă, lucrând la mozaic cu o mistrie şi o pensulă moale.

— Nu e suficientă lumină pentru genul acesta de activitate, spuse Maggie.

— Am încercat să-i spun, a replicat Jack Reynolds plictisit, dar nu m-a ascultat. Las-o în pace; are nevoie de ceva care să-i distragă atenţia de la rahatul acesta.

— Ştiu cum se simte.

Maggie o privea pe Kim cum îndepărta straturi de ţărână uscată de pe mozaic. Reynolds a fost primul care a spart liniştea.

— Caporalul de la uşă... are *sat-phone*-ul, nu-i aşa? Îl poţi convinge să facă un apel, ca să ne scoată dracului de aici?

— Îi aşteaptă şi pe ceilalţi să se întoarcă.

— *Dacă* se mai întorc. Misiunea este compromisă total. N-ar fi trebuit să venim niciodată aici.

— Suntem arheologi. E sarcina noastră să salvăm artefactele de acest fel.

— Desigur. Dar nici nu mi-a spus nimeni că trebuie să fiu un *kaka-maka* de Indiana Jones.

Kim nu a scos nici un cuvânt, dar acum lucra mai repede, cu furie, spulberând ţărâna în părţi direct de pe mozaic. Maggie s-a uitat în jos. Deja decopertase o porţiune mare, ilustrând centurioni *per pedes* sau în care de luptă, toţi cu armele orientate către punctul central al desenului. Zona centrală se afla acum sub pensula lui Kim care o curăţa chiar mai frenetic.

Mahhie s-a ridicat şi a adus o lanternă, ca să vadă mai bine, dar Kim era aplecată peste, curăţând şi acoperind cu trupul ei un cerc de vreo jumătate de metru care era motivul central, în fine, expus în întregime. Doar când Kim s-a dat înapoi şi a scos un suspin care s-a transformat în vaiet, au văzut şi ei ce era acolo.

Drept în mijlocul mozaicului era redat un păianjen negru, înconjurat de romani care-l înjunghiau cu săbii şi lănci. Sub picioarele lui, dar şi împrăştiaţi pe întreg desenul mozaicului. Abia acum Maggie şi-a dat seama că toată scena era pictată intenţionat ca o singură, imensă, pânză de păianjen. Faţa păianjenului era cel mai cumplit lucru. Zâmbea, un rânjet diabolic sub ochii compuşi, în timp ce tocmai sugea viaţa dintr-un om pe care-l ţinea în gură. Omul părea un pitic faţă de mărimea trupului bestiei, care, dacă proporţiile erau corect redate, era de cel puţin 2,5 m de la cap la coadă.

— 7 —

Au trebuit să se înghesuie tare pentru a încăpea toţi, plus cadavrele, în jeep.

Banks stătea în faţă, lângă Wilkins desemnat şofer, Sarge şi Brock cocoţaţi echilibristic în spate, lângă mitralieră, iar morţii îndesaţi orbeşte şi cu nu foarte mult respect, pe podea, la picioarele lor. Degeaba mai erau încă pe jumătate înfăşuraţi în plasă, rănile supurau şi o avansată stare de descompunere făcea ca mirosul să fie şi mai cumplit decât cel al capului prăjit de pe plita electrică.

Singurul lucru bun din această situaţie era că Brock găsise o bandă cu muniţie pentru mitraliera cea mare şi a încărcat-o; dacă se dădea careva la ei, puteau riposta cu rafale de gloanţe de mare calibru.

Strada principală care pleca din piaţă era cea pe care au trebuit să o apuce pentru a se întoarce la creasta stâncoasă şi oraşul antic de pe colină. Banks supraveghea acoperişurile, temându-se de o ambuscadă, iar Wilkins şofa.

— Nu oprim pentru nimeni şi nimic, ai înţeles, flăcăule? a ordonat.

— Am înţeles, *sir*.

Manevra jeepul ca cineva obişnuit să şofeze repede. A călcat acceleraţia până la fund imediat ce au părăsit piaţa şi au străbătut în viteză oraşul gol lăsând în urmă un nor de praf şi nisip. Banks s-a uitat în oglinda laterală şi a văzut că, în spatele lor, cerul se lumina către est.

Veneau zorile.

— — —

Restul oraşului părea la fel de mort – ucis – ca şi partea pe care o părăsiseră. Reţeaua cenuşie acoperea multe magazine şi locuinţe şi multe cadavre-coconi atârnau de balcoane şi stâlpi de iluminat, legănându-se în bătaia vântului. Dintr-unele picurau fluide otrăvitoare şi Banks a observat din nou tremurul vaporilor uleioşi emanaţi în aer, despre care credea că sunt luminiscenţi în întuneric deplin. În timp ce rulau în viteză pe străzile goale, se bucura că se apropie răsăritul soarelui.

Puteau vedea clar drumul care şerpuia în susul pantei stâncoase, dar... drept înainte, strada era blocată de-a latul de către o masă de reţea, destul de groasă încât să fie aproape solidă. Avea şi aproape 3 m înălţime, fiind absolut de netrecut.

— *Sir?* a întrebat Wilkins. Ce ordonaţi să fac?

Banks s-a gândit să-i spună flăcăului să calce pedala de accelerație, în încercarea de a sparge blocada, dar riscul de a rămâne blocați în rahatul acela cenușiu era prea mare pentru a fi asumat.

— Ia-o la stânga, a ordonat. Să vedem dacă putem ocoli asta.

Un viraj la stânga, în viteză, i-a adus într-o alee îngustă, înaltă de 5 m, unde noaptea nu cedase încă la apropierea zorilor. Wilkins a aprins farurile jepului, care au dezvăluit o altă masă cenușie ce le bloca ieșirea la 15 m înainte.

E locul perfect pentru o ambuscadă.

— Înapoi! Imediat, înapoi! a răcnit.

Flăcăului i-au trebuit câteva secunde ca să frâneze, apoi să bage în marșarier maneta nefamiliară, dar

i-au ajuns lui Banks pentru a privi în oglinda retrovizoare ca să vadă doi păianjeni de mărimea unui câine așezându-se unul lângă altul de-a latul intrării în alee, în spatele lor.

— — —

— Contact în spate!

Banks a strigat și a simțit cum jeepul se clatină pentru că Hynd și Brock încercau să întoarcă mitraliera către intrarea aleii. Wilkins manevra vehiculul cu spatele, dând încet înapoi către bariera din rețea. Deasupra lor, se iveau umbre negre, cocoșate, pe fondul mai luminos al cerului.

— Bagă mare! Calc-o, băiete! Dacă nu trecem prin aia, murim aici!

Jeepul s-a cutremurat când mitraliera din spate a tras cinci rafale scurte. Înăuntru, zgomotul a fost asurzitor, făcând să zbârnâie urechile lui Banks. Se uită în retrovizor, dar tot ce a putut vedea era o ceață cenușie ce se apropia cu repeziciune. Și-a proptit picioarele în planșeu, anticipând impactul, dar inerția jeepului a fost suficientă ca să treacă prin fibrele rețelei, deși a fost încetinit considerabil. Mitraliera grea a tras încă de două ori, apoi *Sarge* a strigat din spate, vocea ajungând la Banks ca și cum venea de foarte departe, adusă de vânt.

— Vin dinspre est. *Bogey*[18] multiple.

Banks a coborât geamul din partea sa și a privit afară. Zorii aproape că se iviseră, la orizont fiind prezentă o strălucire roză. Doar ce lumina strada înapoi către centrul

[18] Bogey – termen-cod preluat din aviația militară: desemnează o țintă neidentificată.

oraşului, de unde o masă de păianjeni uriaşi lată de vreo 10 m umpleau strada dintr-o parte în alta, alergând direct către ei cu viteza unor câini de curse.

— Scoate-ne dracului de aici, Soldat, a răcnit Banks.

Wilkins n-a pus nici un fel de întrebare. A răsucit jeepul până au ajuns cu faţa la şosea, apoi a călcat acceleraţia în timp ce rulau în forţă pe o alee şi mai îngustă, care abia de le permitea să se strecoare cu jeepul. Oglinda retrovizoare din partea lui Banks a şters zidul apoi a fost smulsă şi aruncată în urma lor. Deasupra, mitraliera grea a *clănţănit*, scuturând şasiul jeepului. În faţa lor, râul se apropia rapid, la capătul aleii, iar Banks nu vedea nici o cale pe care să poată vira pentru a reveni pe strada principală.

Trei umbre negre au căzut de pe acoperiş la capătul îndepărtat al aleii şi imediat au tras o reţea care să le împiedice ieşirea. Avea doar câteva secunde ca să ia o decizie şi nu exista nici o ieşire pe laterale, nici măcar o uşă sau o fereastră, doar ziduri oarbe ce se înălţau deasupra lor.

— Calc-o, a strigat iarăşi şi s-a încordat.

— — —

Păianjenii reuşiseră să ţească o jumătate de duzină de fire de reţea de-a latul intrării. Jeepul a trecut prin ele, de data aceasta abia încetinind. Wilkins a călcat frâna când au zburat afară din alee pe un debarcader din lemn, dar inerţia a fost prea mare. Au derapat în scârţâitul frânelor şi al cauciucurilor pe suprafaţa de lemn, apoi s-a răsturnat cu o mişcare înceată, la capătul debarcaderului. Banks a simţit o fracţiune de secundă de imponderabilitate când au căzut cam 1,5 m în râu, lovind suprafaţa apei cu un *splash* puternic.

— Evacuarea! a ordonat Banks, şi, proptindu-se puternic în portiera asupra căreia începea să acţioneze presiunea apei, s-a străduit să iasă din jeepul care se scufunda.

Reuşi chiar să se ridice în apa nu foarte adâncă cu arma ţinută deasupra capului. L-a văzut pe Brock care încerca să salveze cadavrele din spate, pe când jeepul deriva uşor în josul curentului apei.

— Lasă-le, flăcău. Aşa, cel puţin, vor avea parte de o înmormântare *curată*.

Trupurile au plutit mai departe, depăşind jeepul şi îndepărtându-se odată cu curentul râului. Vehiculul s-a înţepenit când a atins fundul. *Sarge* continua să stea în picioare în spate. A orientat mitraliera grea înapoi, către ţărm, unde o juma' de duzină de păianjeni stăteau cu picioarele frontale ridicate, de parcă ar fi adulmecat aerul.

— Luaţi de-aici, labagiilor, a răcnit golind toată muniţia ce mai rămăsese pe banda de cartuşe în bestiile de pe debarcader; i-a spulberat în bucăţi de picioare, trupuri, mandibule, şi ochi sparţi, care au căzut în apă şi au plutit încet odată cu cadavrele oamenilor.

Arma a percutat în gol, dar ecoul detunăturilor au răsunat îndelung în urechile lui Banks înainte ca liniştea să se lase în jurul lor. Tot ce a mai rămas pe debarcader au fost resturile împrăştiate ale păianjenilor ciuruiţi. Au aşteptat să vadă dacă mai apare ceva de pe alee, dar aceasta a rămas lipsită de mişcare şi întunecată.

Cu soarele ridicându-se în spatele lor, Banks şi-a condus oamenii mai departe, mergând prin apă în susul râului, până ce au trecut mult dincolo de limitele oraşului.

— 8 —

Maggie se afla în uşă cu altă cafea şi încă o ţigară de-a lui Wiggins când au auzit, în depărtare dar uşor de recunoscut, *rat-at-tat*-ul unei mitraliere, care a răsunat sporadic timp de câteva minute înainte de a se lăsa liniştea. A văzut umbra ce a trecut pe faţa lui Wiggins.

— Necazuri?

— În mod sigur, nu era de a noastră. Asta suna ca un ditamai tunu'.

— Rebeli?

— Posibil. Dar n-am să vă părăsesc ca să mă duc să arunc o privire, aşa că nu-ţi pierde cumpătu', fătuco.

— Dacă mai vorbeşti aşa, data viitoare îţi numeri dinţii în palmă, spuse ea şi zâmbi ca să arate că nu glumeşte.

Wiggins i-a întors zâmbetul.

— Mă bucur că m-ai pus la locul meu. Te poţi duce la ai tăi să le spui să nu fie îngrijoraţi? S-ar putea să fi auzit. Calmează-i. *Cap* şi băieţii se vor întoarce curând. Soarele tocmai răsare.

Ea s-a uitat afară, în curte, şi văzu lumina cerului printre case, în lungul aleilor orientate est-vest. Totodată a aruncat şi o privire mai atentă decât ar fi dorit la păianjenul mort.

— Mai e ceva ce trebuie să afli imediat.

Şi-i povesti despre mozaic şi păianjenul pictat în centrul lui.

— Fir-ar mă-sa-l dracului, a replicat Wiggins după ce ea a terminat. Şi e autentic, mozaicul vostru? Nu e o înşelătorie modernă?

— Nu, e totalmente *kosher*[19]. Păianjenul tău nu e deloc o noutate prin părţile astea.

— Crezi că s-ar putea ca cineva să-i fi menţionat, cândva de-a lungul istoriei?

— *Aye*. Presupun că au fost ţinuţi departe de oameni, cine ştie unde. Şi ca să-ţi răspund la următoarea întrebare, nu, nu ştiu de ce au apărut acum, aici. Poate că rebelii i-au găsit, deranjat, şi le-au provocat înmulţirea. Dar nu ştiu ceva sigur.

— Nici măcar nu vreau să ştiu, spuse Wiggins, privind în curte.

Maggie i-a văzut îngrijorarea pe chip.

— Se vor întoarce curând, şopti el.

— Şi dacă nu?

---

[19] Kosher – termen de origine evreiască. Aici are sensul de *adevărat, real*.

— Timp de încă aproximativ o oră, n-am să mă gândesc încă la asemenea posibilitate. Dar dacă se ajunge la asta, voi chema un elicopter care să vă scoată de aici pe voi, iar eu şi cu Davis vom merge să ne aducem camarazii.

— Sper să nu se ajungă la asta.

— Şi eu, fătuco. Şi eu.

— — —

Când Maggie s-a reîntors în încăpere, Kim se afla în genunchi, în groapă, unde decopertase deja două treimi din mozaic. Nu era nimic nou de văzut la fel de uimitor ca descoperirea iniţială a păianjenului uriaş din centru, dar era acolo ceva care nu fusese observat mai înainte. În sfertul superior din dreapta al mozaicului erau alţi păianjeni, la fel de mari ca cel din centru, pictaţi ca ieşind dintr-o grotă de pe panta colinei. Contururile colinei au fost imediat familiare; era acelaşi afloriment pe care se aflau ei acum, lângă o pictură detaliată a anticului oraş văzut de sus.

Când i-a arătat lui Jack Reynolds, a priceput imediat că omul îşi pierduse interesul pentru arheologie.

— Şi ce dacă? Ne ajută cu ceva? Ne duce mai aproape de casă?

— Pentru asta ne aflăm aici.

— Nu, deloc. Prietenul tău de la uşă a chemat elicopterul? O să plecăm dracului de aici în curând?

— Încă îi mai aşteaptă pe ceilalţi.

— Da? Va fi o aşteptare a dracului de lungă, dacă împuşcăturile alea înseamnă ceva. Da, le-am auzit, tare şi clar. Dacă afurisiţii de rebeli nu vin după noi, atunci nu mai rămân decât blestemaţii de păianjeni care să ne îngrijoreze.

— Par să păstreze distanţa. Uciderea unuia dintre ei pare să ne fi asigurat o pauză.

— Pauză? Sunt păianjeni. Nu considera că au vreo urmă de gândire. Vor veni. Am văzut cu toţii filmele. Întotdeauna vin.

— Asta e realitate, spuse Maggie. Nu e un film.

— Eşti sigură? Pentru că eu am impresia că e exact ca într-un film cu tâmpenii de monştri.

Conversaţia s-a sfârşit aici, iar Reynolds s-a dus să se aşeze sprijinit de zid, privind în gol. Nici Kim nu a vorbit, în întregime concentrate pe munca sa cu pensula şi mistria. Maggie o invidia pentru puterea ei de concentrare, dorindu-şi să aibă şi ea

ceva care să-I ţină mintea departe de săracul Jim White, sau de imposibilul păianjen mort în curte.

Ca să facă situaţia şi mai rea, şi-a dat seama că-şi doreşte o altă ţigară. Şi-a făcut de lucru preparând încă o cană de cafea, deşi trecuse doar o jumătate de ceas de când o băuse pe ultima. Nu a apucat să ia nici o înghiţitură, pentru că tocmai când se pregătea să toarne a auzit un blestem puternic pe coridor, apoi în toată clădirea a reverberat ecoul unei rafale nesfârşite de armă.

— — —

S-a îndreptat spre uşă, doar ca să-şi dea seama, când a ieşit pe coridor, că habar nu are ce ar putea face ca să ajute. Rafalele se auzeau din camera opusă, însoţite de nişte înjurături foarte originale.

— Asta-i tot ce puteţi, găoazelor?

L-a văzut pe Davis la fereastră, trăgând afară, asupra străzii. A mai tras trei rafale scurte, apoi s-a oprit şi a strigat.

— Atenţie la *ora 3*, Caporale. Vin spre tine.

Alte împuşcături, uşor înăbuşite, au venit dinspre uşa principală. Davies s-a întors către Maggie, apoi privirea i-a trecut peste umărul ei, către camera de dincolo.

— Hei, opreşte-l!

Ea s-a întors şi l-a văzut pe Reynolds împingând uşa încăperii care se închidea pe dinăuntru; muşchii gâtului erau umflaţi de efort.

La uşa din faţă Wiggins a încetat focul suficient timp cât să-şi strige avertismentul:

— Vin. *Bogey* multiple.

Mintea lui Davies păru să se afle simultan în două locuri, ceea ce i-a lăsat lui Reynolds destul timp ca să termine ce a început. Uşa s-a rotit, închizându-se cu repeziciune. În fine, Davies a păşit înainte, dar a fost prea târziu pentru a o opri. Ultimul lucru văzut de Maggie a fost rânjetul lui Reynolds înainte ca piatra să se lovească de piatră şi uşa să se închidă ferm în faţa ei.

— 9 —

Până ce Banks şi cei trei oameni ai săi să ajungă sus, pe creastă, au transpirat rău de tot în uniforme. Toată umezeala de la apa din râu se uscase deja în căldura crescândă a soarelui dimineţii, în cele 30 de minute cât le-au fost necesare ca să ajungă în oraşul antic.

Banks şi-a ţinut oamenii în apa râului suficient de mult ca să se îndepărteze binişor de oraş şi ca să se asigure că nici un păianjen nu-i urmărea de-a lungul malului. Odată ajunşi pe teren uscat, i-a alergat repede în susul colinei, atât ca o asigurare în plus că scapă de orice urmărire de jos, dar şi din îngrijorare de ce i s-ar fi putut întâmpla lui Wiggins şi celorlalţi în oraşul împrejmuit cu ziduri aflat pe înălţimi. Deşi verificau privind peste umăr la fiecare câţiva paşi, nu au văzut nici un semn de alţi păianjeni; scăpaseră liberi şi neurmăriţi de pe acel front. Dar pe când se apropiau de zidurile exterioare, au auzit sunetul familiar al focurilor trase de armele de asalt de undeva din labirintul de alei al anticului oraş.

Banks şi-a încercat radioul de pe cască.

— Wiggo? Răspunde!

Dar a auzit doar zgomotul static în locul unui răspuns. Dacă Wiggo era cel ce trăgea, nici nu avea cum să audă altceva decât detunăturile armei sale.

— Pas alergător, băieţi! a strigat Banks şi şi-a propulsat *squad*ul înainte.

— — —

Au fost opriţi în prima alee de un zid din reţea cenuşie care se ridica de la pământ până la acoperişuri, vreo 6 m.

Hynd a încercat să-l taie cu pumnalul de combat, dar era gros de zeci de centimetri, dacă nu chiar un metru; un zid impenetrabil. *Sarge* şi-a şters pumnalul de cracul pantalonului, lăsând o urmă groasă.

— Pe-aici nu se poate trece. Şi mai şi miroase ca un căcat.

S-au retras, şi au găsit imediat o rută secundară pe altă alee, dar şi aceasta era blocată la fel. Sunetul focurilor de armă s-a intensificat pentru că a intrat în acţiune şi un al doilea trăgător.

Ceva nu vrea să vedem ce se întâmplă înăuntru.

Banks a încercat să-şi facă loc prin reţea cu ţeava armei, dar a reuşit doar să şi-o blocheze în fibrele lipicioase. A avut nevoie de toată puterea sa pentru a-şi recupera carabina. De data aceasta, Hynd a avut mai mult succes cu pumnalul – această reţea

nu era chiar atât de groasă ca cealaltă şi a reuşit să facă o tăietură vertical lungă care putea fi lărgită de doi dintre ei, dacă-şi manevrau cu grijă carabinele, ca să-i menţină marginile depărtate. Banks s-a strecurat primul, având grijă să nu rămână prins în reţea, apoi a ajutat la menţinerea deschiderii ca să poată trece şi ceilalţi.

Wilkins a trecut ultimul, dar înainte să o facă o umbra s-a lăsat peste el, provocată de mişcarea de pe acoperişul de deasupra. Doi păianjeni, fiecare cât un câine mare, cu corpuri rotunjite şi cu ochii roşii fixaţi asupra celor patru oameni, au coborât rapid zgâriind piatra zidurilor cu ghearele ascuţite de la picioare.

Banks şi Hynd l-au lichidat pe cel mai apropiat de ei cu câte o rafală de trei fiecare. Ţinta a căzut, zvârcolindu-se la picioarele lor, iar Hynd i-a tras un şut drept în ochii roşii, zdrobind-o de nisip. Şi-a întors atenţia în sus, dar a fost prea târziu ca să se mai ocupe şi de al doilea. Acesta şi-a oprit coborârea şi s-a lăsat să cadă liber drept peste Brock. Soldatul s-a rostogolit încercând să se dea la o parte din calea bestiei, dar a fost prins imediat de noul fir ce ieşea din capătul posterior a păianjenului şi care i-a fixat mâinile pe carabină, împiedecându-l să mai tragă. Ghearele negre, lungi cât nişte degete, se apropiau clănţănind de faţa lui.

— Luaţi bestia asta de pe mine, răcnea Brock.

Banks a făcut câţiva paşi şi a proptit ţeava carabinei în ochii creaturii, asigurându-se că nu va fi rănit şi Brock şi a tras o rafală de trei gloanţe. Capul bestiei a explodat în fluide şi ţesuturi, dar picioarele continuau să-l lovească şi să ţească reţeaua în jurul braţelor lui Brock, până ce Banks şi Hynd l-au izbit în lateral şi au mai băgat trei gloanţe în ea ca să o liniştească definitiv.

Brock se rostogolea şi se răsucea, dar braţele îi erau complet înfăşurate în fibre cenuşii.

— Şezi blând, flăcăule, i-a spus Banks. Înrăutăţeşti situaţia. Lasă-l pe *Sarge* să rezolve treaba.

Hynd a trebuit să-şi folosească iar pumnalul ca să-l elibereze pe Brock, în timp ce Banks se ocupa de Wilkins. Soldatul încercase să-şi ridice arma pentru a susţine lupta celorlalţi, dar a fost complet încâlcit în reţeaua ce bloca aleea. Toată partea sa stângă, de la umăr la genunchi, era încastrată în masa groasă de reţea. La fel ca Brock, eforturile sale de a se elibera singur au făcut doar ca lucrurile să se înrăutăţească.

— Şi tu la fel. Stai liniştit. Acesta e un ordin direct.

Şi-a lăsat carabina ca să-şi ia pumnalul. Şi pentru că Hynd era de asemenea ocupat, nu aveau pe nimeni care să-i acopere.

În timp ce tăia reţeaua, Banks se simţea prea expus, pentru că trebuia să facă uz de toată forţa sa ca să o sfâşie. A lăsat petice mari de reţea ataşate de uniforma şi

echipamentul lui Wilkins – care miroseau precum un căcat proaspăt – dar era mai preocupat să-l elibereze pe flăcău repede, decât să execute o lucrătură estetică mulţumitoare.

Tăind, a reuşit să-i elibereze mâna stângă, când Wilkins şi-a ridicat privirea şi chipul i s-a golit de sânge.

— *Sir*, cred că suntem în budă.

Banks i-a urmărit privirea. Păianjenii – cel puţin o duzină – erau aliniaţi pe marginile acoperişurilor, de o parte şi alta a aleii.

— — —

— *Sarge*, Mai ai multă treabă cu Brock?

— Cam cinci secunde, *Cap*, până la ultima tăietură.

S-a întors spre Wilkins şi l-a privit în ochi. Apoi i-a vorbit în timp ce tăia.

— Fără mişcări bruşte, fiule. Ştiu că va mai dura un minut până am să te scot de aici. Păstrează-ţi calmul. Nu tragem decât dacă încep să coboare asupra noastră. Avertizează-mă dacă fac vreo mişcare.

A continuat să taie, dar mai repede.

— *Clear*, spuse *Sarge* lângă el. Te acoperim, *Cap*.

Hynd s-a dat deoparte de lângă Brock pentru a-l lăsa pe acesta să se ridice în picioare. Mişcarea a agitat păianjenii care au acţionat; doi dintre ei s-au aplecat peste marginea acoperişurilor, *clincket*ul colţilor lor trimiţând ecouri *rat-a-tat* în lungul aleii.

— Ai nevoie de ajutor, *Cap*? a întrebat Hynd.

— Aproape am terminat. Continuă să ne acoperi. Nu aştepta vreun ordin, trage, în mă-sa lor, încă de la prima mişcare.

Mănuşile sale erau acoperite cu reţea care se simţea ca un adeziv de mare putere pe degete, puţea cumplit, iar pumnalul se tocise, devenind tot mai puţin eficient cu fiecare tăietură. Era îngenuncheat lângă Wilkins ca să poată tăia şi ultima bucată ce-l mai ţinea pe tânăr prizonier.

A avut noroc că se afla în locul şi timpul potrivit, şi a văzut neclar prin ţesătura deasă, mai mulţi păianjeni ce se apropiau de ei din spatele lui Wilkins. Acum era linişte; focurile de armă din oraş se opriseră şi singurul sunet care penetra liniştea era *clincket*ul *rat-a-tat* al comunicării păianjenilor, care a devenit mai rapid, mai frenetic. Un atac urma să înceapă în orice clipă.

În genunchi, lângă Wilkins continua să taie din reţea, când împuşcăturile au reînceput; nu ştia care – Brock sau Hynd – a tras primul, dar nu conta nici de-al dracu'.

Aleea a răsunat de rafalele armelor; bucăţi de picioare de păianjen, trupuri, şi un fel de sânge vâscos, cu miros penetrant şi teribil de neplăcut, cădeau ca o ploaie în jurul lor. Deasupra capului lui Banks, Witkins avea suficientă libertate de mişcare a braţelor şi şi-a îndreptat arma către acoperişuri alăturându-se acţiunii, adăugând şi el zgomotul infernal de foc automat al carabinei de asalt la haosul general.

În spatele lui Wilkins, dincolo de zidul din reţea, aleea era plină cu şi mai mulţi păianjeni, o masa neagră care înainta cu mare viteză. Banks a eliberat din reţea genunchii tânărului, chiar când primul dintre atacatori a ajuns la ei şi folosindu-şi ghearele ca pe nişte foarfeci, a început să taie, croindu-şi drum.

— E timpul s-o ştergem de aici, a strigat Banks şi, ştiind că va fi urmat, a rupt-o la fugă în lungul aleii, trăgând din mişcare asupra păianjenilor care acum coborau pe pereţi în valuri negre.

A trebuit să-şi lepede mănuşile; fibrele lipicioase de reţea le făcuseră inutilizabile. Hynd a trecut pe lângă el şi a preluat poziţia de avangardă. Banks a rămas ultimul şi s-a uitat în urmă. Păianjenii au trecut cu uşurinţă prin propria reţea şi acum ocupau aleea din urma lor, venind cu rapiditate după ei, în timp ce alţii li se alăturau venind de sus.

— — —

Îi trebuise prea mult timp ca să-şi lepede mănuşile aşa că ceilalţi se aflau mai în faţa lui cu vreo 5 m. Un păianjen şi mai mare decât ceilalţi, a sărit de pe acoperişuri şi a căzut în intervalul dintre Banks şi ceilalţi. S-a repezit şi a fost peste el înainte chiar să poată trage vreun foc. Apoi a reuşit să bage două gloanţe în trupul bestiei, dar aceasta nu a încetinit, ci l-a izbit în plin, doborându-l din picioare.

Şi-a adus aminte cum i-au fost imobilizate mâinile lui Brock, şi, dându-şi seama că nu putea ajunge într-o poziţie din care să mai tragă vreun foc, a lăsat arma lângă el, şi şi-a scos pumnalul, în timp ce ghearele-cleşti i se apropiau de gât. S-a proptit cu toată greutatea trupului împotriva păianjenului şi a fost surprins cât de uşor era acesta. A dat cu uşurinţă creatura cu *roatele-în-sus* şi a înjunghiat-o iar şi iar în partea cea mai largă a abdomenului. Ghearele pe care se prelingea „sângele” clănţăneau chiar în faţa ochilor săi, dacă îşi deplasa doar cu puţin greutatea, chiar şi o secundă, faţa i-ar fi fost sfâşiată. Înjunghia şi tăia cu pumnalul, simţind cum îi curge fluidul pe mână. Puţea groaznic a acru şi-i irita nasul şi gâtul. În sfârşit, creatura a rămas nemişcată.

S-a rostogolit departe de ea, şi-a recuperat carabina şi s-a ridicat în picioare, totul dintr-o singură mişcare. Şi a rupt-o la fugă când a văzut că masa urmăritoare de păianjeni mai avea doar câţiva metri ca să-l înşface.

Ceva mai departe în lungul aleii ceilalţi trei oameni stăteau spate în spate, trăgând rafale în sus, spre acoperiş. Şi ei erau acoperiţi de fluidul-sânge ce picura de sus şi se aflau în mijlocul unei movile crescânde de trupuri contorsionate de păianjeni, dar *curăţaseră* majoritatea bestiilor de sus, în timpul cât Banks a fost reţinut.

— Încearcă să ţii pasul, *Cap*, spuse Hynd când au încetat focul. Credeam că te-am pierdut din inventar acolo.

Banks a preluat avangarda când s-au îndreptat în viteză în josul aleii. Atacul de deasupra fusese neutralizat, dar hoarda din spatele lor sosea în viteză.

Trebuie să ieşim de pe aleea asta. Aici suntem ţinte fixe.

A mărit ritmul de deplasare până la nivel de sprint. Capătul aleii era la vedere la vreo 20 m drept înainte şi Banks îşi ţinea ochii pe trecere, încercând să nu se gândească la bestiile aflate pe urma lor.

Aproape *clear*...

Un păianjen la fel de mare ca o maşină de mic litraj a apărut prin deschiderea de la capătul aleii, blocându-le total calea de scăpare. Clinchetul său *rat-a-tat* a primit răspuns din spate şi de pe acoperişurile din faţa oamenilor ce alergau, şi tot mai multe bestii cu trup negru coborau pe ziduri.

Am fost prinşi în capcană.

— 10 —

Maggie stătea pe hol cu degetele în urechi pentru că atât Davies din camera de lângă cea în care se afla ea, cât şi Wiggins de la intrarea principală trăgeau rafală după rafală afară în stradă. Păru să fi trecut un veac până ce au încetat împuşcăturile şi, chiar şi când şi-a luat degetele de la urechi, ecoul focurilor de armă continua să-i răsune în cap. Se alătură lui Davis care tocmai punea în carabină o magazie plină.

— S-a terminat?

— Eh, deocamdată s-au retras, dacă asta întrebi. Nu-i mai văd. Poate caporalul ştie mai multe.

Davis a rămas la postul său, iar Maggie s-a dus iar în lungul coridorului către faţada clădirii cu intrarea principală. Wiggins tocmai îşi reîncărca şi el arma. Se uită afară la cei o duzină, sau mai mulţi, păianjeni care zăceau în bucăţi răspândite prin curte.

— S-a terminat?

— Deocamdată, cred că da. Dar nu-i înţeleg. Erau cel puţin 50 de labagii şi ne aveau efectiv *în mână*. Eram gata să mă retrag lângă tine şi flăcău ca ultimă poziţie de apărare, când s-au retras cu toţii.

Înainte ca Maggie să poată replica, mai multe focuri de armă au reverberat peste oraşul antic; venind de undeva dinspre nord, mai multe arme trăgeau simultan.

— Ăştia sunt camarazii noştri, şi au probleme, a spus Wiggins.

Îşi încercă radioul.

— *Cap*? Răspunde!

Tot ce auzi în loc de răspuns au fost focurile de armă.

— Stai aici.

— Aşa să le ordoni soldaţilor tăi, Caporale. Ai un pistol?

Wiggins a rânjit larg.

— Ştiam eu că suntem potriviţi.

Îţi scoase pistolul din tocul de la coapsă şi i-l dădu ei.

— E dezasigurat. Ocheşte, trage şi continuă să tragi până ce nenorociţii dispar... într-un fel sau altul.

— Pare o metodă bună, spuse ea şi l-a urmat pe Wiggins care a rupt-o la fugă în direcţia unde răsunau focurile de arme.

— — —

N-au trebuit să alerge prea departe, doar ce au ieşit din curte şi în lungul aleii până la o altă curte şi mai mică. Pe jos se afla cadavrul mutilat al unui om şi un păianjen gigant, mai mare decât ceilalţi, care se îndepărta şi bloca cale de intrare pe ruta nordică. Focurile de armă veneau de dincolo de bestie. Ridicându-şi privirile, Maggie a văzut un val din păianjenii mai mici coborând de pe acoperişuri.

Wiggins a acţionat instantaneu, fără nici o ezitare. A băgat o rafală de trei gloanţe în spatele bestiei mari.

— Trei în cur. Îţi place, băi, găozarule?

Posteriorul păianjenului a fost sfâşiat şi picioarele posterioare au cedat sub el. Dar cele din faţă funcţionau şi, la atacul lui Wiggins s-a întors şi a şarjat. Wiggins i-a mai băgat trei gloanţe în ochi, iar Maggie i-a tras două în trup. În acelaşi timp, cei patru oameni au apărut alergând la capătul aleii, trăgând cu toţii în trupul mare al păianjenului, care, în fine, a căzut pe o parte în curtea mică, cu fluidele curgându-i din numeroasele răni.

Nu era timp pentru îmbrăţişări şi pupături. Păianjenii cei mici năvăleau în aleea de unde veniseră oamenii. *Squad*ul s-a desfăşurat în linie de trăgători şi au trimis val după val de rafale în masa zvârcolitoare de picioare şi trupuri, spulberând membre, ochi, gheare şi bucăţi de trupuri însoţite de jeturi pulverizate de fluide vâscoase care miroseau chiar mai rău. După mai puţin de un minut, nimic nu a mai rămas viu în aleea îngustă. Maggie s-a uitat în sus la duzinele de păianjeni de pe parapetul acoperişurilor, dar aceştia se furişau deja către nord; pare-se că-şi pierduseră pofta de luptă.

— Gata? Asta e tot ce au putut avortonii ăştia?

— — —

Odată ajunşi în siguranţă lângă uşa principală, Căpitanul i-a lăsat de pază pe Brock şi Wilkins şi i-a condus pe ceilalţi în încăperea goală unde Davis era de gardă.

— Vreau să fac asta repede; să vă spun vouă înaintea celorlalţi, pentru că voi păreţi să aveţi mai mult sânge-n instalaţie ca să primiţi veştile, spuse Banks.

După căutătura din ochii lui, Maggie a înţeles că veştile nu sunt bune, dar n-a găsit putere să întrebe, aşa că l-a lăsat să continue.

— Am găsit restul echipei voastre... ucişi în oraş. Nu ştiu cine i-a atacat mai întâi, dar sigur păianjenii au fost la sfârşit.

Era prea multă informaţie pentru a fi asimilată pe loc.

— Sunt morţi? Toţi?

Banks a confirmat cu o înclinare a capului.

— Şi trupurile?

Banks i-a spus povestea, de la intrarea lor în oraş, la scăparea la limită pe docuri. Ei i-a rămas în minte o imagine vie: trupurile-coconi plutind liniştit în avalul marelui râu acolo unde atât de mulţi s-au dus în veacurile trecute. A vrut să spună ceva, poate să-i mulţumească lui Banks pentru eforturile făcute, dar nu i-a venit nimic în minte. Banks a înţeles şi a bătut-o uşor pe umăr, singurul gest de încurajare pe care i-l putea oferi.

— Acum am nevoie de o ţigară şi o cafea, spuse căpitanul obosit.

Se îndepărtă de ea şi abia atunci a remarcat că uşa încăperii era iarăşi bine închisă. În fine, Maggie şi-a regăsit vocea.

— Reynolds şi Kim sunt acolo. Jack a intrat în panică şi s-au blocat în interior. N-am avut timp să încercăm iarăşi să o deschidem.

— *Aye*... bine, vom încerca acum.

Strigă în lungul coridorului:

— Wiggo, *Sarge*, mişcaţi-vă fizicu' încoace.

Dar au avut nevoie şi de Maggie să pună umărul alături de ei. În cele din urmă, încet, scârţâind milimetru cu milimetru, uşa s-a rotit spre interior.

Maggie a remarcat imediat două lucruri; crăpătura din colţul superior pe unde venea curentul de aer înăuntru era acum o adevărată gaură de 1 m lărgime. O reţea cenuşie nouă, asemănătoare cu o pânză de tifon acoperea zona, ca un geam îngheţat din sticlă groasă. Materialul îngloba o fâşie de material, o bucată din tricoul lui Reynolds, roşu şi cu sânge proaspăt pe fondul cenuşiu. Kim era aşezată în colţul îndepărtat al încăperii, parcă încercând să se facă cât mai mică posibil, acoperindu-şi capul şi suspinând necontrolat. Nu se vedea nici un semn de Reynolds în afară de fâşia de tricou şi nu trebuia să fii prea inteligent ca să-ţi imaginezi ce s-a întâmplat cu el.

Wiggins s-a apropiat de gaura nou apărută şi a încercat ţesătura cu ţeava armei.

— Nu e groasă. O putem tăia, dacă trebuie, *Cap*.

Banks era îngrijorat.

— Nu e nevoie. Nu ne ducem să căutăm *mieii* rătăciţi. Nu când sunt atâţia prădători pe-aici. S-a băgat singur în *budă*, labagiu idiot.

Maggie n-a spus nimic, dar era de acord cu căpitanul... cel puţin din acest punct de vedere.

— — —

Banks şi-a pus oamenii să scoată totul din încăpere: alimente, lumini, rucsacuri, plita de campanie şi pe Kim şi *squad*ul a tras uşa cât a putut de mult de afară, de pe coridor. Au organizat o nouă tabără temporară în holul principal, lângă intrarea principală, apoi Banks a contactat HQ pentru a raporta situaţia. Sergentul Hynd a preparat nişte cafea, în timp ce Maggie şi Wiggins încercau să o scoată pe Kim din starea de şoc catatonic.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat? repeta Maggie, încetişor, dar Kim se retrăsese în universul ei interior, intangibil, şi stătea într-un colţ, ghemuită strâns. Avea ochii holbaţi priveau drept înainte, plini de oroare la ceva ce numai ea putea vedea.

După cinci minute de eforturi inutile, Maggie li-s-a alăturat lui Wiggins şi Hynd la o ţigară şi o cană de cafea.

— Ce face amica ta? a întrebat-o Wiggins.

— Nu mai plânge. E un început. Dar indiferent ce a văzut, a speriat-o rău.

— *Aye*. Nici eu nu mă bucur prea mult de situaţie. Urăsc păianjenii.

Maggie începuse să-i considere pe soldaţi ca pe nişte individualităţi – nu şi pe cei doi tineri soldaţi, care, deocamdată, păreau să semene perfect, abia ieşiţi din adolescenţă, liniştiţi şi amabili.

Soldatul Davies cu care a vorbit, era tânărul negru înalt din Glasgow. Caporalul, Wiggins, era un pachet de energie, flecar şi insolent, o maşină de fumat, tot din Glasgow, dar mai brut şi cu o înclinare către violenţă ascunsă mereu sub un zâmbet. Ea nu se simţea inconfortabil în prezenţa sa, pentru că recunoştea tipul: în tinereţe, în discotecile din universitate, îşi petrecuse destul timp respingându-i. Hynd era diferit, poate cu zece ani mai în vârstă, experienţa fiindu-i perfect vizibilă. Dacă Wiggins era o vrabie zvăpăiată, sergentul era o bufniţă calmă ce vedea tot ce se petrece în jurul său, un arc spiralat comprimat, gata să se dezlănţuie, dar mulţumit să stea nemişcat şi pregătit, oricât de mult ar fi fost nevoie.

Căpitanul, pe de altă parte, ca să continue cu analogia cu păsările, semăna cu un vultur, deasupra tuturor, privind în jos în căutarea problemelor sau a oportunităţilor, fiind pregătit pentru orice. Zâmbi la propria fantezie şi continua să zâmbească atunci când Banks a sosit în cadrul uşii.

— Cum te descurci? a întrebat-o.

Şi ea îşi pusese această întrebare. Mai rămăseseră doar Kim şi cu ea din echipa mare care plecase săptămâna trecută din Londra, toţi plini de entuziasm în legătură

cu ce ar putea găsi aici. Visase la un succes academic, poate chiar la o descoperire pe care să-şi bazeze o carieră. Acum, tot ce-şi mai dorea, era să plece de aici întreagă.

— Am să supravieţuiesc, îi replică lui Banks. Doar trebuie să iei pe cineva cu tine, acasă.

Banks îi zâmbi uşor.

— *Aye*, am ajuns în punctul de unde am plecat. Dar se va termina curând. Este un elicopter care aşteaptă dincolo de râu să-l chemăm diseară, imediat ce se întunecă.

Îşi verifică ceasul.

— Mai sunt cam 9 ore. Stăm pitiţi aici până la asfinţit, şi-atunci vom fi recuperaţi de undeva dintr-o zonă deschisă. Ai să ajungi acasă într-o clipită.

— Dacă păianjenii ne lasă să plecăm.

Banks zâmbi subţire.

— Într-un fel sau altul, tot vom pleca. Vom ucide orice bestie dacă trebuie şi-i vom fenta pe ceilalţi.

— 11 —

Banks l-a luat pe sergent pe hol, lângă uşa principală, la o ţigară, şi l-a pus la curent cu noutăţile şi planul de salvare.

— Nouă ceasuri? E o aşteptare a dracului de lungă, spuse Hynd. N-am putea *mătura* toată zona ca să curăţăm toate creaturile astea?

— Nu avem destulă *ammo*. Şi s-ar putea să fie mulţi care se ascund pe undeva.

— Păianjeni cât un cal? Asta nu e ceva natural, *Cap*.

— Mie îmi spui? Dar... pare-se că asta-i treaba. Poate că Wiggo are dreptate. Poate că suntem un fel de magneţi pentru monştri.

Hynd îşi bătu uşor carabina.

— Totuşi, ăştia par că pot fi doborâţi destul de uşor, deci *ăsteia* trebuie să-i fim recunoscători.

— *Aye*, şi că veni vorba, fă inventarul. Azi am tras pe-afară o grămadă de cartuşe, Vezi cum stăm cu muniţia şi ai grijă ca fiecare să primească o magazie plină. Planul meu este să stăm liniştiţi şi să nu o căutăm cu lumânarea, dar la fel am spus şi mai devreme şi uite în ce ne-am băgat.

S-a întors către cei doi tineri care flancau uşa.

— Pariez că sunteţi fericiţi că v-aţi transferat în *squad*ul nostru, nu-i aşa, flăcăi?

Wilkins a rânjit.

— Nu mi se întâmplă în fiecare zi să fiu salvat din pânza unui păianjen uriaş. Povestea asta merită măcar câteva halbe de bere acasă.

Brock a rânjit şi el.

— N-aş fi vrut să mă aflu nicăieri în altă parte, *sir*. Ei, poate doar într-un *pub* cu un meci de fotbal la tv, dar în afară de asta...

Moralul era ridicat pe cât era de aşteptat. Banks îşi dorea ca să i se liniştească stomacul; mârâia la el din nou, deşi, chiar şi fără acest sistem de alarmare timpurie, ştia că necazurile vor continua curând.

— — —

Pe coridor, Wiggins împărţea pachete de raţii, iar stomacul lui Banks a încetat să mai guiţe după ce a primit ceva cald – în afară de cafea – deşi era deranjat de duhoarea persistentă a *sângelui* uscat pe mâni atunci când înjunghiase păianjenul. Încercase să se spele cu apa dintr-o sticlă, dar era bine impregnat. Aşa că a luat încă o ţigară oferită de Wiggins; tăria tutunului ieftin acoperea mai bine mirosul.

Femeia, Maggie, îngenunchease iarăşi alături de cea tăcută, Kim. Banks nu era sigur că va fi capabilă să le spună mai mult decât ce presupuneau ei că s-a întâmplat; un păianjen uriaş a intrat şi l-a înhăţat pe omul dispărut. Când Banks vorbise cu colonelul prin radio, a cerut permisiunea să se ducă prin oraş ca să cerceteze, poate reuşea să-l găsească, dar superiorul a fost de neclintit.

— Rămâi acolo unde eşti, Căpitane. Nu ne putem permite să mai pierdem pe cineva. Ai înţeles?

Înţelegea chiar mai mult decât se spusese. Ca misiune de salvare, nu s-au descurcat prea bine, iar colonelul avea nevoie de o *victorie* pentru a le o prezenta ştabilor la întoarcerea acasă. Acum, principala misiune a lui Banks era să aducă în siguranţă acasă pe cele două femei şi restul *squad*ului. Orice altceva nu era prioritar.

Ceea ce încă nu spusese nimănui dar îl îngrijora, era faptul că elicopterul avea nevoie de o zonă mai degajată ca să poată ateriza. Piaţa prin care au trecut era locul evident, dar dacă păianjenii intenţionau să stăpânească oraşul, şi acesta părea să fie cazul, atunci ajungerea la LZ ar putea să nu fie tocmai uşoară.

S-ar putea chiar să nu fie posibilă.

Statul în cadrul uşii, cu ochii la haosul de rămăşiţe ale păianjenilor uriaşi împuşcaţi nu-l prea ajutau să-şi limpezească suficient gândurile, încât să ajungă la o soluţie. S-a întors în interior ca să vadă cum se descurcă *Sarge* cu inventarul.

— — —

— Situaţia nu e prea grozavă, *Cap*, a raportat Hynd când Banks l-a găsit verificându-l pe Davies. N-avem nici măcar o magazie pentru carabine, de căciulă. Sigur, avem pistoalele dar mă îndoiesc că au efect de *stopping power*[20] dacă vreunul dintre parşivii ăştia mari se dau la noi.

— Să sperăm că mai devreme le-am dat destul de gândit şi că o să ne lase în pace, a replicat Banks.

— Dar dacă ne atacă, sigur vom avea nevoie de un Plan-**B**. Cu ce mai avem nu putem susţine decât un minut de foc; după asta suntem *terminaţi*.

— Avem nevoie de un loc în care să nu poată ajunge. Încăperea din spate iese din discuţie pentru că cu greu ne-am putea bloca înăuntru.

— Mai este multă muniţie sus, pe colină, acolo unde am lăsat-o. Aş putea să-l iau pe Wiggo şi...

[20] stopping power – capabilitatea unei arme/proiectil de a neutraliza instantaneu ţinta umană.

— Nu. Prea riscant. Iar ordinele colonelului sunt să stăm pe loc şi să aşteptăm.

— Deci... aşteptăm.

— *Aye*. Aşteptăm. Dar nu aici. Sunt prea multe ferestre şi uşi ca să le putem apăra cu uşurinţă. Avem nevoie de o singură încăpere, de o singură uşă ca să putem concentra atacul bestiilor, dacă va fi nevoie. Ia-l pe Wiggo şi fă o *reco* prin curte. Caută un loc pe care să-l putem apăra fără a folosi toată muniţia la primul atac.

Banks a rămas la uşă cu un nod în stomac iar Hynd şi Wiggo au ieşit ca să dea o tură prin curte. De fiecare dată când unul dintre ei ieşea din unghiul de vedere dinspre uşă, nodul se strângea. Să stea uitându-se după oamenii care înfruntau primejdia datorită ordinelor sale... nu i-a fost niciodată uşor; dar în ziua aceasta simţea cum se scurge viaţa din el.

Celor doi le-au trebuit 10 minute pentru a verifica întregul perimetru, iar la întoarcere Banks a ştiut după expresia de pe feţele lor că cercetarea a fost futilă.

— Sunt o grămadă de cadavre, învelite în coconi ca cele din oraşul de pe râu, a raportat Hynd. Şi nici un loc bun pentru defensivă... adică nici unul măcar cu ceva mai bun decât acesta.

Acum decizia sa era uşor de luat.

— Deci, asta e. Rămânem unde ne aflăm. Iar dacă vin peste noi, ne retragem în ultima încăpere, închidem uşa destul cât să-i ţinem afară, apoi aşteptăm căderea nopţii.

Hynd nu a spus nimic, dar întrebarea era clară pe faţa sa.

Şi apoi?

— — —

Imediat ce au deschis nou uşa cea grea, Banks i-a pus pe ceilalţi să mute tot echipamentul în încăperea cu mozaicul şi i-a ordonat lui Davies să stea de pază.

— Ochiu' mare pe gaura din colţul de sus, prietene. Orice ar încerca să treacă pe acolo, i-o tragi pe loc.

Wiggins a adus plita portabilă şi vasul de cafea.

— Fă una proaspătă. Meritäm.

Maggie, care venise cu Wiggins, stătea acum aşezată lângă cealaltă femeie cu un braţ pe umerii lui Kim, fără ca vreuna să vorbească. Banks a înclinat doar capul în semn de mulţumire când i-a dat ţigara din care toţi trei trăgeau pe rând câte un fum.

— Capul sus. Mai sunt doar câteva ceasuri.

Maggie nu a replicat, dar Kim a suspinat cuprinsă de un nou val de lacrimi.

— Las-o să plângă, spuse Banks încet. E un semn bun.

Maggie s-a ridicat şi l-a însoţit pe Banks când acesta s-a întors la intrarea principală. Aici, au fumat un timp în tăcere, înainte ca ea să vorbească.

— Cum faceţi faţă? Vreau să spun... Moartea. Acolo e Kim, ruptă de realitate, catatonică, Reynolds şi White morţi, restul echipei dispăruţi în oraşul de pe râu, eu fumez ţigară după ţigară..., dar tu şi oamenii tăi nu păreţi afectaţi.

— Ba suntem afectaţi din plin, crede-mă, spuse Banks. Dar antrenamentul ne face să lăsăm asta deoparte atât timp cât avem o misiune de îndeplinit. Aplicăm principiul: „*Dacă nu ajută, nu este de folos*." Dar crede-mă, suntem afectaţi. La mine vine mai ales în nopţile negre, liniştite, pe la trei dimineaţa. Atunci vin morţii mei să mă bântuie, când antrenamentul nu înseamnă nimic.

— Ce ajută?

El îi arătă ţigara.

— Astea şi pileala. O cisternă de pileală.

Ea trebuie să fi văzut adevărul din ochii lui, pentru că a rămas tăcută. Iar când şi-a terminat ţigara a plecat fără nici o altă vorbă.

— — —

A fost linişte până pe la prânz. Banks a făcut tot ce a depins de el ca lucrurile să rămână aşa, asigurându-se că oamenii se schimbă la intervale regulate pentru a stopa apariţia plictiselii ce duce la neglijenţă. Au băut cafea, au fumat şi au stat de pază, supraveghind aleile şi acoperişurile.

Un timp, Banks a îndrăznit să spere că lupta din alee a fost suficient de brutală ca să sperie bestiile şi să nu mai atace. Dar după ce soarele a trecut de zenit şi umbrele s-au întins prin curte, Banks a surprins o mişcare pe acoperişul de pe partea opusă lor. Unul dintre păianjenii de mărimea unui câine, era pitit după un parapet, doar spatele-i rotund fiind la vedere. Un altul l-a urmat, apoi mai mulţi, până ce s-au adunat vreo douăzeci sau mai mulţi pe toată întinderea acoperişului.

La un moment dat, unul s-a arătat, ridicându-şi jumătate din trup. Perechea de picioare frontale a apărut la vedere, mişcându-se ca şi cum ar fi degustat aerul. Banks studia bestia prin luneta carabinei sale, fiind prima oară când avea şansa să-şi studieze pe îndelete atacatorii. Copil fiind, cercetase îndeaproape, cu lupa şi microscopul, o varietate de insecte, iar acesta avea cam aceeaşi înfăţişare, deşi prea mare pentru a fi real, însă atât de fascinant că nu-şi putea lua ochii de la el.

Partea frontală era ovală, uşor plată, cu o pereche de colţi ascuţiţi, negri, în jurul gurii, care era un fel de tub umed. Şi-a reamintit din acele cercetări copilăreşti că

arahnidele nu pot mesteca hrana; înţeapă cu colţii şi sug fluidele. De pe colţii acestuia picura acelaşi venin care-l *terminase* pe White. Mai erau şi o grămadă de doisprezece ochi roşii deasupra, toţi holbându-se direct la el. Ca şi cum ar fi simţit că este privit, colţii ascuţiţi au clănţănit loviţi unul de celălalt, acest apel *rat-tat-tat* reverberând peste acoperişuri. I-au răspuns un fel de bătăi ca de tobă ce veneau de peste tot dimprejur, emise la unison probabil de sute de păianjeni.

Banks a simţit cum i se usucă gura. Şi-a lăsat carabina şi, cu mâini tremurânde, a aprins o altă ţigară.

Ne-au înconjurat. Suntem asediaţi.

— 12 —

Kim a început să vorbească pe la prânz. La început, a cerut doar apă, apoi, ca şi cum o bandă magnetică din gât ar fi început să se deruleze, a urmat un torent de cuvinte despre excavaţie, mozaic, fragmente din istoria oraşului, îngrijorare pentru părinţii ei şi ce o mai fi pe-acasă, şi vaiete de foame. Totul ieşea neîntrerupt într-un şuvoi amestecat.

— Avem nişte sandvişuri? Persanii nu aveau. Ăă, aveau pâine şi poate că puneau brânză sau carne pe ea, dar nu erau sandvişuri. Au spart asediul roman cu destulă uşurinţă... mă întreb de unde au luat pietrele pentru mozaic? Poate că au săpat pământul şi de aia sunt aşa multe tuneluri. Mămica mea va fi foarte îngrijorată.

Dar nu făcea nici o referinţă la ce s-a întâmplat cu Reynolds.

Maggie a lăsat-o să bombăne nestingherită. Dar ceva ce a spus Kim despre asediul oraşului aflat sub ocupaţie romană i-a dat de gândit.

— Ai spus „*tunele*"?

Kim îşi ridică capul, ca şi cum ar fi vrut să răspundă la ceva ce nu-i trezea nici o amintire problematică.

— Da. E un labirint sub oraş. Şi sunt o multitudine de magazii şi mine de extracţie. E de presupus că temeliile acestui loc sunt ca un şvaiţer. Aşa au reuşit Şapur Întâiul şi armata persană să intre şi să pună capăt erei romane aici. Noi încă nu le-am văzut. Nu putem pleca fără să le vedem.

Dar nu arheologia o preocupa pe Maggie; se gândea la locurile întunecate, din adâncuri, spaţii unde hoarde de păianjeni puteau bântui şi dormi, prosperând timp de decade, secole, până ce erau deranjaţi.

— Ştii cu se poate ajunge în tuneluri şi mine?

— Nimeni nu a intrat în ele de mai bine de o sută de ani, a replicat Kim. Dar în ultima expediţie importantă, a fost descoperită o intrare prin sinagoga din partea vestică a pieţei principale. Pe acolo au intrat exploratorii din epoca victoriană şi...

Kim a continuat să vorbească confuz, cu detalii despre descoperirile ce se regăseau acum în muzeele Europei, despre cine le adunase, cine le-a catalogat, şi unde putea fi văzută în prezent fiecare piesă. Era un act impresionant de agilitate mintală despre care Maggie nici nu ştiuse că prietena sa îl avea.

Dar nu vorbea despre Reynolds.

Maggie ştia că un debit verbal precum acesta o va face pe Kim să cedeze mai devreme sau mai târziu. A hotărât să fie pe aproape atunci când aceasta se va întâmpla. Kim va avea nevoie de o prietenă care să o ajute să-şi revină din nou.

— — —

Când, în fine, Kim s-a oprit din vorbire, a făcut-o brusc, în mijlocul frazei, iar Maggie a fost surprinsă să o vadă căzând într-un somn adânc, sprijinită cu spatele de perete.

Wiggins ieşise din postul de pază şi prepara cafea proaspătă.

— Las-o să doarmă, spuse cu voce scăzută. Va fi mai puţin agitată.

Maggie s-a mişcat cu grijă de lângă Kim şi s-a apropiat de locul unde stătea Wiggins. Acesta îi oferi o ţigară.

— Cum sunt lucrurile pe-afară?

— Cam la fel. Ne-au lăsat să ştim că sunt acolo, pe acoperişuri. Ne supraveghem unii pe alţii şi atât timp cât nimeni nu face vreo mişcare, păstrăm distanţa cu toţii.

— Şi când va trebui să o luăm din loc?

— Mai sunt câteva ceasuri până atunci. Căpitanul va face un plan.

Ea a simţit încrederea din afirmaţia sa.

— Cum e să ai atâta încredere în cineva care îţi ţine viaţa în mâinile sale?

Wiggins izbucni în râs.

— Noi nu gândim aşa. El este comandantul, noi facem ce ne ordonă, şi avem încredere că are dreptate de mai multe ori decât greşeşte. Aşa lucrează sistemul.

— Nu că n-aş avea încredere în voi, spuse ea. Dar am avut întotdeauna grijă de mine însumi, iar acum vă văd pe voi că hotărâţi pentru mine şi mă simt ca a cincea roată la căruţă. Nu sunt obişnuită să mă simt îngrijorată şi iritată.

— N-avea grijă, fato. E clar, procentual Cap ia mai multe hotărâri bune, decât proaste. Şi mai înainte ne-a scos din nişte situaţii limită. Poate că ţie ţi se pare a fi ca un coşmar, dar ţi-aş putea spune nişte istorioare care te-ar face să albeşti. Ăştia suntem noi. Asta facem.

— Dar nu e totul floare la ureche, nu-i aşa? Mai pierdeţi oameni, nu? Nu reuşesc să se întoarcă cu toţii, de fiecare dată?

Acum a fost rândul ei să vadă că a atins o strună sensibilă când zâmbetul lui Wiggins a fost înlocuit de tristeţea adâncă din ochi.

— Îmi pare rău, n-am vrut să o spun chiar atât de dur.

— Nu, e-n regulă, n-aveai de unde să ştii. Am pierdut un prieten în ultima misiune. A fost rănit grav. Dar e aşa cum am spus. Căpitanul mai degrabă va muri înainte ca să păţeşti tu ceva. Aşa voi face şi eu. Cum spuneam, asta e slujba noastră.

— — —

Când Wiggins a plecat ca să le ducă cafea şi celorlalţi aflaţi de pază, Maggie a rămas gândindu-se la cele spuse de el. Davies stătea în uşă, supraveghind gaura din colţul de sus.

— Ai auzit ce a spus?

— *Aye*. Şi are dreptate. Sunt nou în *squad*, dar văd cât de duri sunt veteranii. Ei s-au înrolat pentru că le place armata. La mine e altceva. Eu am vrut doar să plec din Easterhouse.

— Şi îţi dau dreptate, spuse Maggie, amintindu-şi blocurile vechi, sordide, pe care le văzuse în urmă cu câţiva ani într-o scurtă vizită la un prieten.

— Un loc peste care şi-a pus Dumnezeu mâna, cum zic ei. Tinerii slăbănogi ca mine pot intra în tot soiul de belele în zona aia de imobile, mai ales când sunt consideraţi a fi „diferiţi" şi nu scoţieni veritabili. Tot timpul mi s-a spus „cară-te acasă" şi sunt sigur că ştii cam ce fel de porecle am primit. Nici faptul că mă numesc Joshua nu m-a ajutat prea mult, nu în Glasgow. N-am prea multe rude; suntem doar eu şi *bătrâna* mea. Aşa că am devenit un răcan şi mi-am găsit un cămin; mi-am făcut eu singur unul. Camarazii mei sunt familia mea. Ai încredere în caporal. Ai încredere în căpitan. Ai încredere în *squad*. Te vom duce înapoi acasă.

Maggie a tras adânc din ţigară şi a fluturat mâna către soldat.

— Dacă nu mă omoară mai întâi cancerul de la fumat. Faptul că am reînceput să fumez nu mă ajută prea mult să rămân în viaţă.

— N-aş fi prea sigur, replică Davies, zâmbind. Îţi dă o ocupaţie, altceva la care să te gândeşti momentan. De aceea o fac atât de mulţi dintre noi.

— — —

După ce a terminat de fumat şi şi-a impus ca – cel puţin pentru o vreme – să nu mai ia nici o ţigară de la aceşti militari, a simţit nevoia să tragă ceva aer proaspăt în plămâni, aşa că s-a îndreptat către intrarea principală. Tinerii Broke şi Wilkins supravegheau cele două încăperi de pe coridor, iar cei trei gradaţi – toţi fumând – se aflau la uşa principală. Ea i-a comunicat căpitanului Banks ceea ce-i spusese Kim despre tuneluri.

A fost ascultată cu intensitate.

— Deci ar putea exista o cale de ieşire care să nu treacă pe străzi?

— Nu la asta m-am gândit eu. Eu cred că acolo, în subteran, ar putea fi un *cuib* de păianjeni.

— *Aye*, şi asta e posibil. Dar o cale subterană de scăpare ar putea fi exact ce vom avea nevoie mai târziu. Ştie vreuna dintre voi cum să ajungem acolo jos?

— Cred că Kim ştie, spuse Maggie. Dar chiar dacă va reîncepe să vorbească, şansele să aflam ceva sunt cel mult de 50%. E puţin şocată.

— Cu toţii suntem niţel zdruncinaţi. Încearcă să te odihneşti puţin. Când va veni timpul să plecăm, va trebui să ne mişcăm repede.

Maggie făcu semn către curte.

— Ceva nou?

El i-a arătat către acoperişuri, unde ea văzu pentru prima dată spatele rotunjite ale păianjenilor apărând de după parapete.

— Pare-se că sunt vreo două duzini. Dar nici unul dintre nemernicii ăia mari ca cel din alee.

— Poate că a fost doar unul?

După căutătura din ochii lui şi-a dat seama că el nu crede în această posibilitate... cum, de altfel, nu credea nici ea.

— Wiggins mi-a spus că aţi găsit o pictură cu ei, pe un mozaic roman.

Maggie a confirmat şi i-a povestit despre descoperire. Şi iarăşi, înainte de a-i răspunde, a ascultat-o cu intensitate.

— Şi-i arată ieşind dintr-o grotă de pe colină? Mai multe tuneluri? Cu cât aud mai mult despre acestea, cu atât mai mult mă gândesc că ar fi cea mai bună cale a noastră pentru a ieşi pe şest. Poţi scoate mai multe amănunte de la Kim, ca să ne putem face un plan? Te rog!

— 13 —

După ce femeia a plecat de lângă uşă, Banks l-a trimis pe Wiggins să-i controleze pe tinerii soldaţi.

— Vezi cum stau cu moralul, Wiggo. Şi aminteşte-le să facă economie la *ammo*. Să nu tragă decât dacă ordon eu.

— Aşa vom face, *Cap*. Crezi că e ceva adevărat în legătură cu tunelele astea? Am putea să ne strecurăm nedetectaţi?

— Doar dacă suntem băftoşi. Şi până acum n-am prea fost.

— Tot ce am avea nevoie ar fi un ziar uriaş rulat. Nemernicii nici n-ar şti ce i-a lovit.

— Şi ai tu vreunul băgat în cur? a întrebat Hynd. Nu? Atunci nu mai debita tâmpenii şi vezi de oamenii tăi. Căpitanul ţi-a dat un ordin. Şterge-o şi execută-l, asta face un bun caporal.

Wiggins a zâmbit şi a salutat sarcastic, dar a plecat în grabă.

Sarge a aprins o altă ţigară de la ultimul chiştoc, dar Banks a refuzat-o pe cea oferită şi s-a întors să supravegheze atent acoperişurile. Dacă Maggie avea dreptate şi aceste creaturi aveau un cuib în tunelele subterane, faptul nu le-a împiedicat să stea afară pentru mult timp sub arşiţa directă a soarelui.

Ceea ce ar însemna că tunelele sunt cea mai bună soluţie pentru noi. Dacă bestiile sunt acolo sus, nu sunt jos în întuneric.

Informaţia a adus cu ea ceva ce abia dacă mai exista în ultimele ceasuri: speranţă.

— — —

Liniştea s-a menţinut în următoarele 20 minute, iar Banks a început să se gândească că s-ar putea să treacă prin perioada asfinţitului fără să se lase cu focuri de armă. Apoi, cu colţul ochiului, a văzut o umbră mişcătoare şi s-a întors, uitându-se în curte, către est. Un păianjen la fel de mare ca cel pe care l-au ucis în aleea dinspre nord, o creatură de mărimea unui autoturism mic, cobora încet de pe acoperiş, după care a început să ţească o pânză de-a latul uneia dintre intrările celor trei alei ce dădeau în piaţă.

Primul lui instinct a fost să tragă, dar şi-a stăpânit pornirea.

— *Cap*? a întrebat Hynd aflat lângă el. Îl doborâm pe labagiu?

— Nu ne putem permite să declanşăm o canonadă. Mai e prea mult timp până la extracţie. Dacă îi provocăm şi se hotărăsc să atace, nu avem destulă muniţie ca să-i ţinem la distanţă suficient timp.

— Şi dacă ne închid cu plase ţesute toate rutele de scăpare?

— Atunci va trebui să găsim o altă rută de scăpare, a replicat Banks. Dar atât timp cât îşi croşetează frumoasele modele de ţesături, înseamnă nu e aici ca să ne devoreze. Aşa că-l lăsăm în pace, să continue ceea ce mama dracului face.

— Face o capcană, asta face, a adăugat Hynd, dar fără să insiste, preferând să tragă din ţigară.

În următoarea oră, au urmărit păianjenul uriaş cum ţese toate intrările în alei cu reţele groase, adevăraţi pereţi cenuşii despre care Banks ştia că pot fi tăiaţi, dar cu multă muncă şi timp pe care nu-l aveau.

— *Sarge*, spuse, gândind cu voce tare. Crezi că chestia aia de plasă arde?

— Ăă, îmi aduc aminte că atunci când eram mucos, în vechiul hambar al bunicului, puneam un chibrit aprins într-un cuib de păianjen şi ardea ca o rachetă, deci cred că... *aye*, va arde.

— La fel cred şi eu. Vom avea nevoie de oarece combustibil pentru a ieşi de aici. Du-te şi spune-i lui Wiggo să nu mai facă cafea. Trebuie să economisim gazul din buteliile acelea de voiaj.

— — —

La amiază au schimbat gărzile, Wiggins şi Brock la uşă, Wilkins şi Davies la ferestrele camerelor interioare, iar Banks şi Hynd au luat o gustare caldă din raţiile de campanie, în camera principală.

Banks a profitat de ocazie ca să studieze atent mozaicul din zona săpată în podea. Văzut oriunde în altă parte, ar fi putut fi interpretat ca o remarcabilă dovadă de imaginaţie, dar Banks, care a văzut acum păianjenii, era destul de sigur că artistul care a realizat mozaicul a lucrat având o experienţă reală.

Atenţia la detalii era la fel de remarcabilă şi în ciuda faptului că era lucrat în mici piese de piatră şlefuită, era posibil să discerni mici detalii ale armelor şi armurilor soldaţilor care atacau păianjenul din centru. Dar altceva i-a atras atenţia, activitatea din jurul deschiderii din colina care era originea păianjenilor.

— Poţi fixa asta pe hartă, împreună cu topografia actuală a oraşului? a întrebat, iar Maggie s-a ridicat de lângă Kim ca să i se alăture lui.

— După modul cum e pictat orizontul, cred că grota se află în afara zidului principal, undeva pe partea de nord a platoului, spre râu. De ce întrebi?

El arătă spre un grup de trei oameni, neînarmaţi, dar care turnau ceva din butoaie în gura peşterii.

— Ce crezi că e asta?

— Kim consideră că e ulei fierbinte sau smoală.

— *Aye*, şi mie mi se pare la fel. Istoria nu consemnează nimic despre păianjeni, aşa-i?

— Da.

— Ceea ce înseamnă că tipul care a făcut mozaicul a reuşit să-i ţină sub control; poate că i-a şi eliminat pentru o vreme. Romanii nu au fost înfrânţi de bestiile astea mari, nu-i aşa?

— Nu, persanii au făcut-o, sau cel puţin, aşa susţin consemnările istorice.

— Iar persanii nu pomenesc deloc de păianjeni?

— După câte ştim noi, nu.

— Înseamnă că pot fi opriţi. Şi dacă au făcut-o romanii cu tehnica lor limitată de atunci, sunt sigur că noi ne vom descurca mai bine.

Zâmbi subţire. Tocmai începea să dezvolte un plan.

— — —

Banks tocmai analiza câteva idei când gândurile i-au fost întrerupte de un strigăt venit de pe hol. Era Wilkins.

— *Sir*, trebuie să vedeţi asta.

Wilkins s-a apropiat de fereastra unde stătea de gardă Wilkins.

Cadavrul lui White fusese sprijinit cu câteva ore mai înainte într-un colţ al micii încăperi. Doar că acum nu prea mai era un trup ci un sac de piele gol ce părea susţinut doar de haine. Capul îi era căzut în piept – ceea ce era o binecuvântare; raportat la cum arăta restul corpului, vederea feţei sale ar fi fost prea groaznică de suportat. După o inspecţie nu foarte amănunţită, Banks a ajuns la concluzia că fiecare os din trupul omului s-a lichefiat, remodelând structura lui internă la un fel de pungă amorfă cu lichid. Şi-a amintit de gura păianjenului şi şi-a dat seama că erau *construiţi* să sugă. Brusc simţi că se îneacă.

Iar acesta nu era cel mai rău lucru. Motivul pentru care nu s-a apropiat prea mult a fost duhoarea, un miros cumplit de descompunere pe care el îl cunoştea prea bine

după ce lupta se termina. Mirosul venea, nu atât de la trupul mortului, cât de la balta de fluide verzi şi cenuşii care se răspândea de sub cadavru.

— De când a început să fie aşa? a întrebat Banks.

— Mirosul a apărut de ceva vreme, *sir*. Dar eu am stat la fereastră şi nu i-am dat prea multă atenţie până ce m-am întors şi am văzut... asta.

— *Aye*, păi... evident, nu poate rămâne aici.

Nu a observat că Maggie venise din urma sa şi se afla lângă umărul lui, cu ochii măriţi de oroare la vederea cadavrului.

— Trebuie să-l luăm acasă, şopti ea. Familia sa...

— ...nu vrea să-l vadă în această stare. Crede-mă, ştiu ce spun.

Privi din nou cadavrul. Fluidele continuau să se împrăştie şi mirosul era şi mai cumplit.

— *Sarge*? Avem vreo prelată?

— Nu, *Cap*.

Maggie a şoptit din nou:

— Avem rucsacurile. Putem să...

Dar nu şi-a putut termina vorba. Banks a înţeles de ce. Acest om îi fusese coleg, poate chiar prieten. Să-i aduni rămăşiţele într-un rucsac de nailon era ceva la care nici nu te puteai gândi.

Puse o mână pe umărul lui Maggie.

— Ne ocupăm noi de asta. Face parte din meserie.

Peste umărul ei, a prins privirea lui Hynd. Acesta a dat din cap şi s-a dus să aducă rucsacurile.

— — —

Până la urmă, au fost nevoiţi să folosească o lopată de la săpăturile pentru mozaic pentru a-i aduna rămăşiţele şi o oarecare cantitate de mortar răzuit de pe podea, pe care le-au pus într-unul dintre rucsacuri legându-l cât de etanş au putut, apoi pe primul în cel de al doilea. Ceea ce fusese un om, era acum doar o minge udă din piele şi fluide, nu mai mare decât una de fotbal, înfăşurată în doi saci de nylon. Au împrăştiat nisip şi ţărână peste bălţile de fluid până ce duhoarea mai că a dispărut, deşi a rămas izul infect degajat de rucsacuri. Au dus *pachetul* afară şi l-au sprijinit de zid, lângă uşa principală.

— Ar trebui măcar să-l îngropăm, spuse Maggie, care-i urmărise.

— Ar fi preferabilă arderea. Dar nu pot irosi combustibilul. Dacă va fi să avem o şansă, vom face ceva mai mult pentru el, îţi promit.

— Nu-l putem lăsa aşa, sprijinit de perete.

Wiggins vorbi pe şoptite.

— Fato, nu mai e nici un *el*. Prietenul tău s-a dus.

Femeia păru gata să-l contrazică, dar nu a mai avut timp. Dincolo de piaţă, mişcările semnalau că armistiţiul a fost rupt.

— 14 —

Maggie s-a străduit să-şi mute privirea de la *pachetul* strâns legat, nereuşind să se obişnuiască cu ideea de cât de repede a fost adus Jim White la această stare. Abia a reuşit să-şi mute privirea aiurea, când a observat că militarii au tăcut şi erau în stare de alertă.

Privind în sus, a văzut ce le-a atras atenţia; păianjeni de mărimea unui câine, un grup întreg, era aliniat la marginea acoperişurilor. Stăteau toţi pe picioarele din spate, cu cele din faţă ridicate în aer, ca şi cum ar fi degustat briza.

— Ce fac? a întrebat Wiggins.

— Ţi se pare că aş fi un fel de dresor de păianjeni? a replicat Hynd.

— Cred că pot presupune corect, interveni Maggie. Cred că *degustă* izul de descompunere emanat de cadavru. Ceea ce i s-a întâmplat lui Jim a fost cauzat de veninul lor. Cred că este parte a procesului lor de hrănire.

Un clinchet *rat-at-tat* a răsunat în curte ca un fel de replică, toţi păianjenii la unison.

— Le e foame? Asta vrei să spui?

— Nu, a precizat Banks. Ea spune că avem o momeală.

Maggie l-a contrazis.

— Nu asta am spus. N-am să vă las să-l folosiţi pe bietul Jim ca pe o nenorocită de momeală.

— Regret. Dar *el* reprezintă un avantaj tactic.

— Un afurisit de avantaj tactic? E o fiinţă umană!

— A fost.

La fel de brusc precum începuse, schimbul de cuvinte a încetat. Declaraţia seacă despre realitatea concretă a faptului a lovit-o şi şi-a amintit vorbele de mai devreme ale lui Wiggins şi Davies. White era *terminat*, iar aceşti soldaţi căutau doar o cale de ieşire din situaţia prezentă, o cale de a le menţine în viaţă pe ea şi pe Kim. Trebuia să înceapă să-i ajute în loc să-i stânjenească.

Nu era momentul potrivit.

— Deci, ce trebuie să facem acum? a întrebat ea.

Păianjenii stăteau aliniaţi într-un rând, la marginea acoperişurilor, adulmecând aerul, dar fără să arate nici un semn că-şi vor abandona poziţia dominantă, de sus.

— Dacă ei se mulţumesc să aştepte, pe mine nu mă deranjează, spuse Banks.

Un strigăt ascuţit a răsunat din adâncul clădirii.

Shit, e Kim. Am lăsat-o singură.

— — —

Maggie se afla chiar în spatele lui Banks şi Wiggins care alergau în lungul coridorului, spre camera unde se săpase la mozaic, aşa că a reuşit să vadă mult prea îndeaproape păianjenul care încerca să-şi forţeze intrarea prin gaura din colţul de sus.

Singurul fapt datorită căruia Kim mai era vie, era acela că bestia era prea mare ca să treacă prin gaură. Reuşise să-şi introducă în încăpere doar gura, ochii şi două picioare înainte de a rămâne blocat. Se zbătea cu ghearele clănţănind, prins în reţeaua cenuşie care acoperise gaura. Pietriş şi praf zburau în toate părţile pentru că se străduia cu sălbăticie să lărgească suficient gaura pentru a putea trece prin ea.

Wiggins a ridicat arma, ţintind în mijlocul grupului de ochi.

— Aşteaptă, Wiggo, l-a oprit Banks, punându-i o mână pe ţeava armei şi coborând-o. Vreau să încerc ceva. Adu-mi o butelie cu gaz pe care o folosim la plita de campanie.

Caporalul a revenit după un minut. Între timp, Maggie s-a apropiat de Kim care stătea lipită de perete, cu privirea pironită asupra creaturii ce se zvârcolea în colţ. Când Banks a luat butelia, a deschis valva şi a aprins jetul de gaze cu bricheta, Kim a vorbit, strigând, cu o vece puternică cum nu o mai avusese în ultimele zile.

— Arde-l! Arde bestia!

Banks a privit-o zâmbind.

— Asta e şi ideea, don'şoară.

A înaintat cu grijă să rămână la distanţă de gura păianjenului şi a aplicat jetul de flăcări pe reţeaua din jurul său. Rezultatul a fost spectaculos. Cu un *whoosh*, reţeaua a fost cuprinsă de flăcări galbene, verzi şi albastre. Banks a trebuit să se dea înapoi, pentru că un halo de foc a înconjurat bestia, care se zvârcolea scoţând un fel de vaiete ascuţite. Se zbătea ca scos din minţi încercând să se retragă departe de flăcări, dar nu reuşea decât să se încâlcească şi mai mult în reţea, apoi s-a aprins şi el însuşi, întreaga gaură devenind un zid de foc.

Când flăcările au început să se domolească, păianjenul a încetat să se mai zbată. Capătul anterior devenise o cavitate plină cu cenuşă din carapacea arsă; doar o gaură neagră în locul unde-i fuseseră ochii şi două cioate carbonizate atârnânde marcau gaura din zid unde fusese.

— Ca lumea! a concluzionat Wiggins.

— — —

— Mulţumesc! îi spuse Kim lui Banks.

Căpitanul zâmbi din nou.

— Ideea a fost a ta. Sau, oricum, a micului mozaic de aici. Voi două sunteţi persoanele deştepte de aici. De ce nu vă puneţi minţile la un loc şi să veniţi cu o altă idee care ne-ar putea fi de folos?

Banks a plecat, lăsându-l pe Wiggins la uşă ca să supravegheze gaura din zid. Holul părea mai larg decât înainte, ca şi cum convulsiile păianjenului provocaseră avarii structurale zidurilor.

— Ce crezi că e dincolo? a întrebat-o Maggie pe Kim. Mai devreme ziceai ceva de nişte tunele.

— Eu? Nu-mi amintesc. Dar, da, literatura scrie despre tunele, exploatări miniere, poate chiar morminte aparţinând câtorva culturi.

Maggie şi-a luat lanterna şi s-a apropiat de gaura din colţ.

— Ai grijă, fato, o avertiză Wiggins din uşă. Nu te da prea aproape. Păianjenii sun parşivi rău.

— Vreau să arunc o privire la ce e dincolo, atât. Acoperă-mă.

A trebuit să se ridice pe vârful degetelor ca să vadă ceva, apoi a introdus lanterna prin gaură cu mâna total întinsă. Văzu un zid acoperit cu ornamente sculptate, pictura de pe piatră arătând foarte proaspătă şi vibrantă, deşi ea ştia că fusese ascunsă timp de secole, dacă nu chiar milenii. Toată întinderea zidului pe care o putea vedea era acoperită cu rânduri de sculpturi care se întindeau până la limita la care ajungea lumina. Când a lansat un strigăt, ecoul din noua încăpere de dincolo i-a spus că era mult mai largă decât cea în care se afla.

— Kim, vină să vezi. Aici avem o descoperire importantă.

— Fereşte de-acolo, fato, i-a spus Wiggins. Descoperire sau nu, nici prin cap să nu-ţi treacă că te vei duce acolo. Nu se va întâmpla, aşa că las-o baltă.

— Sunt arheolog. Cu asta mă ocup.

— *Aye*, poate. Dar nu o poţi lua cu noi când vom pleca de aici, la noapte. Deci, las-o aşa. Poate, cândva, când va fi sigur, vei avea şansa să te întorci.

Maggie privi din nou prin gaură la interiorul încăperii.

Atât de aproape.

— Uite, va dura doar un minut. Iau camera cu mine, ca măcar să înregistrez. Poţi să mă acoperi de pe partea asta.

Wiggins a dat din cap.

— Nici gând, fato. *Cap* mi-ar pune pielea pe băţ.

Ea zâmbi.

— Nici dacă îţi făgăduiesc o cină cu curry şi o sticlă de vin când ne întoarcem acasă?

El izbucni în râs.

— Şi eu care credeam că păianjenii sunt şmecheri. Îmi pare rău. N-am nici un chef să fiu degradat la gradul de soldat în chiar prima mea misiune ca şi caporal. Şi exact asta ai să-mi faci dacă mai insişti. Te rog. Las-o aşa.

— Atunci am să văd dacă îl pot convinge pe căpitanul tău, spuse şi ieşi pe uşă.

— Baftă, râse Wiggins. Nici măcar nu-i place curry.

— 15 —

— Nu, spuse Banks ceva mai târziu.

Maggie venise la el cu ştirea unei noi descoperiri care trebuie înregistrată pentru posteritate. Fusese foarte insistentă, dar el nu putea fi de acord. Era prea riscant.

— Wiggo a avut dreptate când nu te-a lăsat să intri. Ştii foarte bine că acolo sunt păianjeni. Este prea periculos.

— N-am suportat niciodată gândul că există nişte minunăţii nemaivăzute niciodată, iar eu nu pot ajunge la ele. Şi apoi, n-ai spus tu însuţi că vrei informaţii despre o posibilă cale de scăpare?

— Asta a fost înainte de a afla că focul e mai eficient decât gloanţele împotriva acestor bestii. Ne vom croi drum pe alei, prin foc, dacă va trebui.

— Lasă-mă să intru acolo cu Wiggo. Două minute, cel mult, şi-ţi promit că voi fi atentă. El poate verifica dacă există o posibilă cale de scăpare, eu fac câteva fotografii, şi fiecare se alege cu ceea ce doreşte.

Banks privi afară, în curte, unde toate ieşirile erau închise cu plase groase, iar de-aş lungul marginii acoperişurilor erau aliniate siluete negre. Cu cât se gândea mai mult, cu atât considera că un plan de rezervă era o idee bună.

— Atunci... OK. Dar n-am să-l trimit pe Wiggins dincolo. Te voi însoţi eu în mica ta plimbare.

— Mulţumesc. Oricum, Wiggo va avea un curry de la mine.

— În acest caz, mie îmi datorezi o pizza. Ia-o înainte.

— — —

Wiggins a ridicat o sprânceană când a văzut că Banks a cedat în faţa femeii, dar, înţelept, şi-a ţinut gura închisă.

— Eu intru primul, tu mă urmezi, iar Wiggo ne asigură spatele, i-a spus Banks lui Maggie. Iar când am spus „*gata*", e *gata* şi ne întoarcem aici. Ai înţeles?

Ea, care tocmai verifica bateriile camerei digitale, i-a răspuns cu un simulacru de salut milităresc.

— Ar trebui să vin şi eu, spuse Kim, dar fără să-şi părăsească locul unde stătea ghemuită lângă zid, iar Banks a sesizat că nu vorbeşte serios, iar pe faţă i-a apărut un semn de uşurare când el a hotărât:

— Nu. Şi aşa ne forţăm norocul. Aici e nevoie de o manevră rapidă „*intră-ieşi*".

— Aşa îmi spunea şi nevasta lui *Sarge*, a replicat Wiggins rânjind.

— Începem *jocul*, Wiggo. Orice apare pe opt picioare, îl dobori la fix şi rapid.

Banks i-a dat lui Wiggins carabina sa, apoi s-a săltat prin gaură, murdărindu-şi mâinile cu cenuşă uleioasă. Şi-a recuperat arma înainte de a sări de cealaltă parte. Căzu peste cadavrul păianjenului, apoi s-a ridicat cu spatele lipit de zid, a aprins lanterna de la armă şi a baleiat încăperea cu raza de lumină. Şi-a dat seama de ce era Maggie atât de interesată. Încăperea era un pătrat cu latura de vreo 7 m, înaltă de 2,5 m, construită din lespezi mari de piatră sculptată şi fresce pictate. Nu arătau a fi romane. Banks nu era arheolog, dar acestea aveau un aspect mult mai vechi, poate chiar babilonian, după bărbile epice ale unor oameni sculptaţi şi tipul armelor din mâinile lor. Păianjenii care erau pictaţi la fel ca cei din prezent; mari cât nişte care de luptă, ieşind din găuri din pământ şi făcând ravagii.

Tocmai examina scena unei dezmembrări – om şi păianjen – când Maggie i s-a alăturat. Imediat a început să facă fotografii. El a lăsat-o şi a continuat să examineze unica ieşire. Ştia, chiar înainte de a ajunge la uşă, că va urma o încăpere şi mai mare; a auzit ecoul paşilor săi şi a simţit briza pe faţă, răcoroasă şi bine venită după căldura sufocantă din clădirea de dincolo de gaură.

În jurul uşii atârna multă reţea cenuşie, iar când şi-a strecurat ţeava armei cu lanterna în zona deschisă, a văzut treptele care duceau în jos, către o vastă cavernă subterană. Reţeaua atârna pe oriunde se uita, împletiri groase ce acopereau deschiderile şi formau un fel de poduri de frânghii în lungul tavanului stâncos. Dar în afară de cel mort, nu era nici un semn de activitate din partea păianjenilor.

Peste trepte se vedea o urmă clară de târâre ce ducea în obscuritatea de dincolo de raza de lumină a lanternei sale, şi la început nu şi-a putut-o explica. Apoi şi-a reamintit: pe aici trebuie să fi fost dus Reynolds. Se hotărî să nu-i spună nimic femeii din spatele său, cel puţin până ce se vor întoarce în cealaltă parte. Tot ce auzea era şuieratul slab al curentului de aer ce venea de la distanţă şi *click*ul de la camera lui Maggie care făcea fotografii una după alta.

— — —

A ştiut că vine ceva înainte de a-l auzi; a fost o schimbare subtilă a brizei, un iz de acreală şi o schimbare a aerului.

— E timpul să plecăm, a spus, luând-o pe Maggie de braţ şi conducând-o către colţ.

— Aproape că am terminat.

— Nu, ai terminat.

Şi atunci au auzit, c*lick*ăitul *rat-at-tat* deja familiar al unui păianjen, undeva, nu prea departe, în încăperea cea mare, în mod clar apropiindu-se.

— Repede, a ordonat. Să ieşim de aici.

Maggie a pierdut câteva secunde preţioase pentru a pune camera în siguranţă în interiorul tricoului său, înainte de a se căţăra pe zid până la gaură. Picioarele îi alunecau pe pietrele alunecoase de reziduurile uleioase ale păianjenului mort. Banks a trebuit să părăsească uşa pentru a o ajuta, luându-i piciorul în mână şi împingând-o cu putere în sus prin gaura din zid.

*Click*ăitul păianjenului era acum şi mai puternic, chiar dincolo de uşă.

— Vino, *Cap*, a strigat Wiggins.

Cap ştia că dacă i-ar aluneca şi lui piciorul – la fel ca lui Maggie – atunci nu mai putea evita atacul.

— Dă-mi butelia cu gaz, Wiggo. Şi acoperă-mă.

S-a întors cu spatele la zid, cu arma ridicată, şi lumina pe cadrul uşii. *Rat-at-tat*ul a devenit frenetic, şi o umbră, una uriaşă, s-a mişcat prin încăperea cea mare.

— *Cap*? l-a auzit pe Wiggins şi a privit în sus, la butelia din mâna caporalului.

— Dă-i drumu'.

A prins-o uşor, apoi şi-a lăsat arma ca să-şi ia bricheta. Parcă conştient că arma nu mai este aţintită asupra lui, păianjenul a ieşit la iveală. Nu era atât de mare precum cei văzuţi afară, dar ocupa întregul spaţiu al uşii. Îşi clănţănea cu rapiditate ghearele, de parcă anticipa o gustare uşor dobândită.

— Hai să te văd ce poţi, băi, găoază.

Banks a deschis supapa buteliei, a făcut un pas înainte aprinzându-şi bricheta Zippo. A aplicat flacăra acesteia jetului de gaz şi l-a orientat asupra păianjenului. Flacăra a cuprins şi reţeaua din jurul uşii, care s-a aprins instantaneu într-o văpaie galben-verde. Picături vâscoase ca de napalm cădeau pe spinarea păianjenului. Creatura a scos un fel de guiţat ascuţit şi s-a retras rapid, cu bucăţi de reţea arzândă lipite pe spinare.

Banks s-a dus în uşă şi a văzut bestia în flăcări fugind în întuneric. Dar flăcările i-au arătat şi altceva; ochi roşii ce reflectau galbenul şi verdele flăcărilor.

Nenumăraţi ochi.

Dacă s-ar fi întors să fugă, ştia că ar scăpa cu uşurinţă.

Dar aşa ar rămâne toată gaşca asta la curul meu.

Avea o idee mai bună.

Evitând flăcările deja diminuate, a trecut dincolo de cadrul uşii vreo 3-4 paşi.

— *Cap*? l-a auzit pe Wiggins strigând îngrijorat.

— Mă întorc într-o clipă.

*Clack*ul *rat-at-tat* al păianjenilor reverbera la unison în încăperea cea mare. L-au văzut, iar el a auzit scrâşnetul ghearelor de la picioare pe piatră când au năvălit asupra lui. A deschis la maxim supapa buteliei, a aprins bricheta şi le-a aruncat în cea mai mare reţea pe care a putut-o vedea. Deja se întorsese cu spatele şi începuse să fugă când a explodat ca o grenadă, trimiţând jeturi de flăcări spre tot tavanul încăperii de unde au început să cadă bucăţi topite pe spinările păianjenilor. Aceştia s-au zbătut scoţând un fel de ţipete foarte ascuţite, dar încercările lor de salvare au răspândit doar şi mai mult focul în jurul lor. A aşteptat cât să vadă focul cuprinzând pereţii, apoi s-a întors şi a alergat să se pună în siguranţă.

Banks zâmbea când l-a lăsat pe Wiggins să-l tragă sus şi afară din încăpere.

— — —

Banks şi Wiggins stăteau în camera cu mozaicul dezgropat, simţind un val de aer cald şi un miros puternic de acreală în aerul absorbit prin gaură. Aveau armele pregătite pentru orice ar fi încercat să intre pe acolo. Dar nu venea decât căldura şi mirosul, ba chiar şi acestea s-au diminuat pe măsură ce se restabilea curentul răcoros de mai devreme.

— E vreo cale de ieşire pe-acolo? a întrebat Wiggins.

— Greu de spus. Dar în mod sigur există o cale pe care *intră* bestiile. Deci, poate că da, poate că nu, dar măcar pentru o vreme, le-am dat o pauză de gândire, să nu mai vină din nou.

— 16 —

Maggie a acceptat o altă ţigară oferită de Wiggins după ce căpitanul a plecat din încăpere. Satisfăcut că nimic nu mai vine prin gaură. Stătea cu Kim, examinând cu maximă atenţie fotografiile luate de ea în încăperea alăturată. Unele erau uşor blurate, nefocalizate, iar micul *flash* al camerei nu a fost de prea mare ajutor; dar reuşise să facă şi poze clare în care se vedeau bine sculpturile pictate, destule ca să o aducă pe Kim într-o stare de excitaţie.

— Cu siguranţă, sunt babiloniene. Şi dacă apreciez corect, toate sunt din aceeaşi perioadă, din timpul domniei lui Hammurabi, secolul 18 BC, pe vremea când a cucerit această zonă, partea imperiului aflat în creştere. Aici e vorba de *liga mare*, Maggie, ceva ce aduce faimă şi bani. Categoric, este prima descoperire a acestui sit arheologic, ceva ce nimeni nu a mai văzut vreodată. Am avea nevoie de ani întregi pentru a cerceta doar încăperea alăturată.

Maggie a dat aprobator din cap.

— Ar fi trebuit să o vezi, Kim. Fotografiile nu redau totul exact. Este vibrant şi-ţi ia ochii, de parcă a fost pictat ieri.

— Putem doar spera că focul nu a provocat pagube permanente. Ar fi o neglijenţă criminală din partea noastră dacă am făcut descoperirea doar ca să o distrugem după un ceas.

Wiggins vorbi de lângă uşă.

— Focul a fost afară, în altă zonă, de dincolo, şi doar puţin în cadrul uşii. Ar putea fi ceva fum şi poate cenuşă, nimic care să nu poată fi şters cu o bucată de cârpă. Picturile şi sculpturile voastre sunt toate OK, sau era aşa când m-am uitat ultima oară.

— Sper, răspunse Maggie. Pentru că, jur pe mormântul mamei mele, mă voi întoarce cândva ca să mă asigur că s-au conservat bine.

Repetă vorbele lui Wiggins, spuse mai devreme.

— Asta sunt eu. Cu asta mă ocup eu.

Imediat ce a spus-o, a ştiut că este adevărat. În ciuda, sau poate chiar datorită a ceea ce văzuse şi experimentase aici, nu a lăsat frica să o îndepărteze de ceea ce era datoria ei, motivul principal pentru care se afla aici.

— Iar eu am să vin cu tine, spuse Kim, surprinzând-o.

Cealaltă femeie îşi învinsese panica ce o cuprinsese mai devreme; Maggie presupunea că e o combinaţie de timp trecut, vederea eficienţei cu care soldaţii au înfruntat orice pericol la adresa lor, până acum, şi starea crescândă de emoţie la implicarea în această nouă descoperire.

— Vorbesc serios, a continuat Kim. Este o descoperire istorică importantă. Nu o putem ignora. Eu una nu pot.

— *Aye*, păi... mult noroc, fetelor, le ură Wiggins din uşă. Locul acesta e o zonă de război şi aşa va fi mulţi ani de-acum încolo. Ştiu că acum aţi venit aici, dar după dezastrul acesta, nu prea văd cine vă va mai da aprobare, cel puţin o vreme. De altfel, cu păianjenii ăştia, probabil ar fi mai sigur să fie spulberat întreg locul cu o nucleară lansată de pe orbită.

— E singura cale ca să fim siguri, spuse Maggie, zâmbind subţire ca să arate că a priceput ideea. Dar am fotografii. Când am să le arăt arheologilor cu greutate, vor putea să facă presiunile necesare pentru a trimite aici o echipă veritabilă de cercetare.

— Cum spuneam, s-aveţi baftă. Dar dacă cereţi şi o echipă de forţă, aveţi grijă ca eu să mă aflu în vacanţă la acea vreme. Îi urăsc pe nenorociţii ăştia de păinjeni.

— — —

— Uite, spuse Kim care privea o fotografie. Sunt grupe, 10 rânduri de 6 fiecare. Este evident de origine babiloniană timpurie. Ei îşi făceau toate calculele în 60; de aceea avem 60 secunde într-un minut, 60 de minute într-o oră.

— O conexiune între ei şi noi, spuse Maggie, privind către Wiggins. Este un alt motiv pentru care fac ceea ce fac; istoria nu este ceva ce se întâmplă şi se uită. Suntem conectaţi prin ea, pe căi subtile, căi pe care le putem descoperi chiar dacă au dispărut.

Făcu semn către gaura din perete.

— Iar cea de acolo e o conexiune a dracului de mare. Nu o putem lăsa să se piardă.

— Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi, fată. Eu sunt doar *squad*ie de grad inferior care se duce acolo unde i se ordonă. Şi nu te obosi să-l baţi la cap şi pe căpitan. Îţi pot confirma că rezonează cu ideea, dar nu poate face nici pe dracu, dacă baştanii hotărăsc altceva. Sarcina noastră este să vă ducem acasă. Aşa că asta am să fac; pot măcar să mă asigur că vei avea şansa să-ţi duci pozele în faţa cuiva căruia chiar îi pasă.

— — —

Maggie a mai petrecut câteva minute făcând fotografii mozaicului la care se săpase, ca să se asigure că este catalogat în întregime. Şi tocmai când privea îndeaproape desenele cu peştera de pe panta colinei, i-a venit o nouă idee.

— Tunelele de care vorbeai mai devreme nu sunt la fel de vechi ca noua descoperire, nu-i aşa? a întrebat-o pe Kim.

— Nu. Cele de care vorbeam au fost construite în timpul asediului, când persanii încercau să sape tunele spre interiorul oraşului, iar romanii încercau să-i ţină departe. Ultima mare excavaţie de aici, în 2009, a găsit cadavrele a 20 de oameni cu trupurile învelite în bitum şi sulf. Aceasta este încă o conexiune cu prezentul, pentru că a fost un atac chimic din timpul acelui război, persanii pompând gaz în tunele ca să-i sufoce pe apărători. Ultima teorie este despre cum a fost spart asediul.

Wiggins a oprit-o şi i-a spus lui Maggie:

— Du-te şi spune-i asta lui *Cap*. Cred că va fi interesat.

— — —

— Catran şi sulf, spuse Banks cinci minute mai târziu după ce ea i-a transmis informaţiile. Ştii unde sunt? Ai văzut vreun depozit?

— Negativ la ambele întrebări. Dar Kim a spus că sunt la Poarta de Nord.

— Deci la fel de bine ar putea fi şi pe Lună, pentru că tot nu ne-ar ajuta cu nimic pe noi, aici. Dar orice informaţie este binevenită, deci îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Stăteau lângă intrarea principală şi Maggie era bucuroasă că Banks îi bloca vederea către rucsacul sprijinit de zidul de afară. A văzut că umbrele se lungiseră considerabil de când se uitase ultima oară, acum acoperind întreaga curte, mai puţin un mic petic triunghiular dintr-un colţ. Sus pe acoperişuri, spinările rotunjite ale păianjenilor se proiectau pe fondul cerului.

Banks îi surprinse privirea.

— Şi-au pierdut interesul. De mai bine de o oră nu au mai făcut nici o mişcare. Deocamdată este un *mexican standoff*[21]. Dar în curând se va întuneca destul şi am de gând să sparg blocada fără a fi ucişi cu toţii, dacă vrem să plecăm de aici.

Maggie se uită spre intrările aleilor acoperite cu reţele groase. Şi a văzut care ar fi problema.

— Chiar dacă dai foc la reţelele de acolo, păianjenii pot sări de sus peste noi.

— *Aye*. Şi nu e nici o garanţie că e şi mai multă reţea dincolo de ce se vede. Am fi prinşi într-un tunel îngust, presaţi ca număr, cu prea puţină *ammo* pentru a susţine un foc prelungit. Asta e una dintre problemele mele. M-am gândit şi la varianta de a ne furişa prin tunelurile de dincolo de noua ta descoperire. Dar ştim deja că e tot teritoriul

[21] mexican standoff – o confruntare în care nici o strategie nu poate asigura victoria uneia dintre părţi. Ca rezultat, participanţii trebuie să păstreze tensiunea până ce intervine un eveniment exterior care înclină balanţa.

păianjenilor şi probabil că şi spaţiul este redus. Nu sunt sigur care variantă ne asigură mai multe şanse de a scăpa liberi.

— Dacă e să votez, aş face-o pentru tunele, replică ea. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi cadă păianjeni în păr.

— 17 —

Păianjenii au *clipit* primii. Banks era de gardă la uşa principală împreună cu soldatul Wilkins, când bestiile s-au mişcat. Primul semn de activitate a fost o pereche de picioare care s-au ridicat pentru a fi văzute pe fondul cerului, apoi s-au urcat şi trupul pe parapet. Păianjenul şi-a ridicat partea frontală şi colţii au scos o serie de *clack-clack*-uri, un mesaj rapid care a reverberat îndelung şi tare în jurul curţii. Evident , a fost un semn, o chemare la acţiune, pentru că în doar câteva secunde, duzini de bestii de mărimea unui câine s-au alăturat primului la marginea acoperişurilor.

— Dacă vin, fă economie la *ammo*, flăcău, i-a ordonat Banks lui Wilkins. Dacă poţi, doboară-i cu un singur foc. Iar dacă nu se opresc după ce *terminăm* câţiva dintre ei, ne retragem în încăperea din spate. Trebuie să ne asigurăm că avem destulă *ammo* ca să ajungem la elicopter când va veni.

Se părea că păianjenii intenţionau să profite de superioritatea numărului lor. Toţi cei vizibili la marginea acoperişurilor au început să coboare încet pe pereţi, către curtea de dedesubt.

Chipul lui Wilkins şi-a pierdut orice culoare, ochii i s-a deschis larg şi sudoarea a început să-i curgă de pe frunte.

— Şezi blând, flăcău, l-a liniştit Banks. Sunt doar nişte animale. Nu e ca şi cum ar putea riposta cu focuri de armă asupra noastră. În prezent, noi avem avantajul armelor. Îi ţinem la distanţă.

Primul a ajuns pe sol şi imediat a năvălit înainte, cu ochii săi multipli şi roşii fixaţi asupra uşii. Banks a aşteptat până ce a fost sigur că va doborî ţinta şi i-a plasat un singur glonţ în mijlocul unui ochi roşu, spulberându-i partea frontală aproape în întregime. Creatura, acum doar o grămadă de picioare ce se zbăteau sălbatic, s-a prăbuşit la pământ.

Primul foc al lui Wilkins a ratat ţinta... ca şi al doilea. Între timp, o duzină de păianjeni se îndreptau prin curte către poziţia lor. Banks a mai doborât unul cu un glonţ bine ţintit, apoi văzând că Wilkins nu reuşeşte să nimerească ce trebuie, l-a tras pe flăcău înăuntru, în hol.

— Dă-te înapoi, încet. Ne retragem către o poziţie mai bună.

Prin radio i se adresă lui Hynd.

— *Sarge*, venim înăuntru. Ne retragem cu toţii în ultima încăpere. Dar economisiţi *ammo* pe cât posibil. Vom avea nevoie de ea mai târziu.

A putut doar să urmărească cum trei păianjeni s-au desprins din grămada principală şi s-au orientat către rămăşiţele lui White din rucsac. Au rupt cu frenezie

materialul, precum nişte câini flămânzi, zburătăcind resturi de nylon în toate părţile, apoi a supt cu lăcomie conţinutul fluid. În curând n-a mai rămas din White nimic altceva decât o băltoacă udă pe pământ, dar chiar şi asta deja se usca în rămăşiţele arşiţei din acea zi.

Hynd l-a apelat pe Banks prin radio,

— Veniţi înapoi, *Cap*. Vă acoperim.

— Ajungem imediat lângă voi.

Şi nu a mai fost timp pentru vorbărie. Păianjenii care năvăleau ajunseseră mult prea aproape. A trebuit să se retragă, având grijă să rămână între păianjeni şi Wilkins, când creaturile s-au înghesuit la uşă. A reuşit să mai doboare doi dintre ei cu două focuri trase drept în ochi, atunci când s-a produs busculada acestora în cadrul uşii, dar împuşcăturile i-au îmboldit pe ceilalţi la acţiune şi s-au mişcat cu şi mai multă repeziciune. A trebuit să consume mai multă *ammo* decât spera, ca să-i ţină la distanţă, chiar şi când au pătruns în prima încăpere de pe coridor, iar Brock şi Davies s-au alăturat canonadei ca să le acopere retragerea.

Se aflau la cea de a doua uşă când mai mulţi păianjeni au sprintat prin prima încăpere, cea pe care Brock tocmai o părăsise. Hynd stătea la cea de-a doua uşă, cu arma pregătită, dar nu putea trage de teamă să nu-şi nimerească camarazii. Păianjenii năvăleau, ocupând tot coridorul de la podea până la tavan, urcându-se unul peste altul, ocolindu-se, în setea lor de a ajunge la oameni. *Clack*ul *rat-at-tat* al stării lor de excitaţie suna la fel de tare precum armele soldaţilor.

Nu era timp să-i respingă pe toţi la o distanţă sigură ca să aibă timp să închidă uşa înainte ca păianjenii să ajungă peste ei. Banks ştia că-şi vor consuma muniţia mult prea repede, dar nu avea de ales, decât să dea ordinul.

— Foc la gura ţevii! Nimiciţi-i pe futangii!

— — —

Zgomotul făcut de focul lor automat imediat era asurzitor în spaţiul redus al coridorului. Tuburile de cartuşe goale zburau, aerul era plin de fum subţire, iar *flash*urile orbitoare de la gura ţevilor luminau pereţii precum stroboscoapele de la un concert rock. Bucăţi de picioare de păianjen, de trupuri, şi fluide interne, iar zgomotul era asurzitor ca o canonadă de tunete. A durat doar 10 secunde, dar a părut o eternitate înainte ca Banks să ordone:

— Încetaţi focul! I-am terminat pe nenorociţi. Pe coridor a mai răsunat câteva clipe ecoul împuşcăturilor, apoi totul a devenit nemişcat, în timp ce ei priveau peste

podeaua acoperită cu rămăşiţele bestiilor ucise. Apoi au auzit, venind de dincolo de uşa principală – de afară – un nou *rat-at-tat* continuu, acum părând mai furios, ca un cor de păianjeni urlători, care se apropiau cu repeziciune. Un nou atac era iminent.

— Asta e. Am frecat destul menta. Retragere totală, a ordonat Banks. În încăpere şi închidem uşa. Rapid!

A rămas pe coridor până în ultima clipă, asigurând ariergarda în timp ce restul *squad*ului se strecura în încăpere. Wiggins şi Brock s-au proptit cu umerii în uşă, împingând-o centimetru cu centimetru, cu un scârţâit puternic scos de frecarea piatră pe piatră. Era aproape închisă când Banks a văzut trei păianjeni apărând la capătul îndepărtat al coridorului, şi care s-au năpustit spre el călcând peste rămăşiţele celor morţi.

A tras o rafală scurtă de trei gloanţe, apoi s-a strecurat înăuntru, ajutând cu greutatea sa la închiderea totală a uşii. S-a fixat în locaşul ei, forfecând un picior de păianjen. Acesta a căzut pe podea zbătându-se până ce Wiggins l-a zdrobit cu o lovitură de călcâi.

— V-am spus vreodată cât de mult urăsc păianjenii?

— — —

— Eh, a gemut Kim. Am ajuns de unde am plecat.

— Nu chiar. Măcar le-am mai micşorat numărul, dacă nu altceva, spuse Banks.

Apoi s-a întors către Hynd.

— *Sarge*, fă un nou inventar la *ammo*. Vreau să ştiu exact cât de puţine cartuşe mai avem. Şi pune la un loc buteliile cu gaz. Ar putea fi ultima noastră linie defensivă.

Din exteriorul uşii se auzea zgâriatul picioarelor păianjenilor pe piatră.

— Nu te supăra, căpitane, spuse Kim, dar eu am mai fost deja în această situaţie. Pentru mine nu e nimic nou.

— Nici pentru mine, a replicat Banks, dar nu intenţionez să rămân prea mult pe-aici ca să o suport prea mult. Vom ieşi afară pe aici.

A arătat spre gaura din zid. Maggie l-a întrebat:

— Te-ai hotărât?

Pe coridor zgâriatul a devenit mai zgomotos, iar Banks a zâmbit subţire.

— Păi, nici nu prea avem ce alege. Eu am să fiu primul, urmat de Brock şi Davies. Maggie şi Kim la mijloc. Ceilalţi asigură spatele. Ne mişcăm toţi odată, ca o unitate, şi ieşim afară, în oraş, la prima ocazie pe care o avem. Destul de curând se va

lăsa înserarea şi elicopterul nostru ne va aştepta apelul, dar s-ar putea să renunţe dacă nu o facem. Deci, trebuie să ne mişcăm rapid şi pe neauzite. A înţeles toată lumea?

Nimeni nu a comentat.

Şi-a trecut carabina peste umăr, s-a strecurat prin gaura din zid, şi a sărit în cealaltă parte.

— 18 —

Maggie a trecut prima după cei trei soldaţi ca să-i arate lui Kim cât era de uşor şi a aşteptat de cealaltă parte a zidului ca să o ajute să treacă. Kim a suspinat tare când a văzut o parte din peretele sculptat luminat de lanterna de pe arma lui Davies.

— Doamne, e minunat.

Maggie era de acord, dar nu aveau timp să se oprească şi să studieze, pentru că Wiggins trecea deja prin gaura de deasupra lor.

— Daţi-vă deoparte doamnelor. Nu vreţi să cad peste voi. Deşi, mie mi-ar face plăcere.

— N-ai tu atâta baftă, a replicat Maggie şi s-a ferit repede, luând-o pe Kim cu ea către uşa unde le aştepta căpitanul Banks, ce baleia cu lanterna încăperea de dincolo.

— Pare să fie *clear*.

A aşteptat până ce Hynd şi Wilkins au trecut, apoi a înaintat, ieşind din încăpere. Maggie a simţit cum Kim o ia de mână. I-a strâns-o sperând să o încurajeze, apoi a urmat lumina lanternei de pe armă în caverna cea mare.

— — —

Locul puţea, un iz acru ca de cauciuc ars. Cenuşă fină acoperea podeaua, scârţâind sub paşi ca zăpada proaspătă dintr-o zi geroasă. Urme întunecate pe pereţi arătau unde flăcările au fost mai intense. Aerul era sufocant de fierbinte, ca şi cum pietrele ar fi reţinut căldura pe care o radiau acum. În timp ce-l urmau pe Banks, Maggie ţinea un ochi pe pereţi ca să descopere noi sculpturi, dar această încăpere părea a fi mai degrabă o cavernă naturală existentă în interiorul colinei, cu puţine semne de prelucrare în afara treptelor şi a cadrului intrării pe unde tocmai trecuseră.

Banks şi cei doi soldaţi, Davies şi Brock, au condus grupul direct către centrul spaţiului, către o deschidere întunecată ce se vedea în partea de nord. Curând au început să calce cu grijă printre rămăşiţele arse ale păianjenilor – cel puţin 20 dintre ei – ce zăceau în grămezi de cenuşă şi picioare arse încurcate aiurea în zbaterile morţii.

Aici duhoarea era şi mai rea, aspră în nări şi iritantă pe gât. Deşi şi-a ţinut o mână peste buze, încercând să respire cu grijă, Maggie a trebuit să lupte cu un reflex de înecare. A fost şi mai rău când la un pas greşit, piciorul i-a alunecat în cadavrul unui păianjen uriaş, provocând un sunet ca de băşină *udă* şi un val de duhoare acră care a şocat-o. A continuat să înainteze repede, luptându-se cu nevoia de a-şi şterge

pantoful murdar de cracul pantalonului, pentru că gestul n-ar fi făcut decât să rămână permanent mirosul pe ea.

Din fericire, păianjenii morţi erau toţi concentraţi într-o zonă din centrul încăperii. Cu numai vreo jumătate de duzină de paşi grăbiţi, au depăşit-o şi s-au alăturat lui Banks şi celor doi soldaţi care ajunseseră la ieşirea din partea nordică. O briză binevenită venea dinspre culoarul din faţă, aer rece, lipsit de mirosul de ars. Maggie a inspirat adânc când căpitanul i-a chemat pe toţi să se adune în jurul său.

— Asta a fost partea uşoară, spuse cu voce scăzută. Focul de mai devreme a curăţat drumul pentru noi. Dacă avem baftă, nenorociţii au dispărut cu toţii. Dar nu putem conta pe asta. Nu ştim ce se află în faţa noastră, aşa că ţineţi aproape, nu vă răspândiţi şi nu trageţi fără ordinul meu. *Sarge*? Dă-mi una dintre buteliile cu gaz. Trec în frunte. Şi dacă spun „fugiţi", nu pierdeţi vremea. Aţi înţeles?

Au confirmat cu toţii, iar Banks a deschis drumul prin deschiderea întunecată.

— — —

Culoarul se îngusta rapid după intrare, atât de mult încât după o duzină de paşi au trebuit să se mişte în şir indian, deşi Kim nu a dat drumul mâinii lui Maggie. Aceasta o conducea, ca o mamă ce-şi duce copilul, prin întuneric, urmând lumina lanternei de pe carabina lui Banks aflat în faţă. Banks i-a oprit iarăşi, iar ei s-au grupat strâns într-un şir în capul unei scări.

— La dracu! Am sperat că vom urca în oraş, nu în adâncul colinei. Dacă cineva vede vreun pasaj din care simte aer curat, să strige. Iar dacă ăsta merge prea în adânc, sau dacă acolo sunt păianjeni în faţa noastră, fiţi pregătiţi să vă întoarceţi repede înapoi. Aici nu e locul să o lălăim.

Fără alt cuvânt, i-a condus în jos.

Maggie a trebuit să aibă grijă cum calcă, pentru că deşi lanterna lumina drumul în faţă, ea abia dacă îşi vedea gleznele în întuneric când privea în jos.

Din fericire, treptele erau uscate şi destul de uzate de paşii vechi de secole, astfel încât tălpile ei găseau în mod natural scobiturile şi făgaşele care făceau coborârea mai simplă. La un moment dat s-a împiedicat şi a întins mâna ca să se echilibreze şi a atins peretele de stâncă. A fost surprinsă de răceala acestuia.

Mersul lor s-a încetinit, pentru că toţi coborau cu grijă; nici unul dintre ei nu voia să cadă în adâncul întunecat. Se auzea doar lipăitul picioarelor lor şi respiraţia. Coborârea a luat un aer de anticipaţie, Maggie fiind extrem de stresată de gândul a ce

i-ar putea aştepta în faţă. Dacă de acolo s-ar fi auzit vreun sunet brusc şi puternic, ea ar fi ţipat; se simţea gata să o facă.

Dar teama lui Banks că vor ajunge prea adânc în măruntaiele colinei, s-a dovedit a fi neîntemeiată după ce au coborât doar 20 de trepte înainte ca pasajul să se deschidă din nou într-o altă încăpere. Datorită ecourilor apărute în faţa ei, Maggie a presupus că aceasta era similară ca mărime celei din susul scării. Banks a rotit raza lanternei de jur împrejur, iar Kim a suspinat iarăşi tare.

Aceasta era o cavernă naturală, sau mai degrabă, fusese cândva. Lanternele de pe armele *squad*ului i-au luminat destul cât să vadă că a fost modificată într-o *alee* lungă cu nişte alveole egale înalte de 8 m săpate în stâncă. Fiecare celulă era străjuită de stâlpi gemeni săpaţi direct în piatră, sau poate aceştia erau doar cei vizibili, neacoperiţi de reţeaua păianjenilor. În fiecare se aflau sarcofage stivuite pe două rânduri, câte patru în fiecare celulă. Ei nu se aflau suficient de aproape pentru a observa detaliile, dar chiar şi de la piciorul scării, Maggie putea spune că acestea erau piese din perioada romană, similar mozaicului descoperit la săpături. Mai mult, păreau să se afle acolo nederanjate încă de când au fost depuse, având drept companie doar păianjenii.

— Vezi asta? a şoptit Kim, ca şi cum nu era sigură dacă e trează sau visează.

— Văd. Dar nu-mi vine să cred.

Banks a cerut să se facă linişte. Avea lanterna armei orientată drept înainte şi în jos către centrul încăperii, încercând să penetreze întunericul. Din ce putea vedea Maggie, rândurile de alveole continuau în lungul aleii. Banks i-a făcut semne ca Davies să supravegheze stânga, iar Brock să acopere dreapta, apoi i-a condus, încet, înainte.

— — —

Aici briza era mai puternică şi mai rece, iar Maggie simţea că îi răvăşeşte părul de la urechi. Abia după câţiva paşi şi-a amintit de camera foto. A făcut cât de multe fotografii ale celulelor şi sarcofagelor a putut în lumina mişcătoare a lanternelor, încercând diverse nivele de zoom. Ştia că lumina era prea slabă ca să obţină rezultate bune şi că multe dintre încercările sale vor fi nefocalizate sau prea întunecate pentru a fi de vreun folos.

Dar măcar am încercat.

Cam jumătate dintre celule aveau intrarea acoperită cu cortine groase din reţeaua cenuşie pe care ea ajunsese să o urască, dar nici unul dintre sarcofagele de piatră nu păreau să fi fost deranjate în vreun fel. Maggie nu putea să nu se gândească la minunile pe lângă care treceau atât de indiferenţi, minuni ce au stat ascunse în piatră

timp de secole. O descoperire ca aceasta, nederanjată, era fără precedent, şi în circumstanţe normale ar fi însemnat ani de muncă meticuloasă în viitorul ei imediat.

Dar acestea nu erau circumstanţe normale.

Ştia că nu are nici o şansă să-l convingă pe Banks să se oprească şi să le lase, pe ea şi pe Kim, să investigheze. Priorităţile lui erau să-i scoată pe toţi afară şi să-i ducă acasă; iar ea era de acord cu cea mai mare parte dintre aceste priorităţi. Tot ce putea face ea deocamdată, era să înregistreze cât mai mult posibil cu camera şi să spere din tot sufletul că va reuşi să se întoarcă aici. Hotărârea sa de a se întoarce era fermă.

— Am putea..., începu Kim, dar Maggie a oprit-o.

— Ştiu. Dar mai întâi trebuie să supravieţuim destul ca să ajungem acasă şi să spunem cuiva. Măcar avem fotografiile ca să le arătăm.

— Nu e suficient.

— Trebuie să fie.

— — —

Aleea cu celule era lungă de 100 paşi, întinzându-se drept spre nord. Când s-au apropiat de capătul îndepărtat, au băgat de seamă că toate alveolele erau acoperite cu reţea. Maggie a văzut şi că Banks a devenit şi mai alert la ce se întâmpla înaintea lor şi a decis că e timpul să înceteze să mai facă poze şi să fie mai atentă la propria sa siguranţă imediată. Şi-a pus camera la loc în bluză, a simţit cum Kim o ia iar de mână, şi concentrându-se doar la lumina lanternei din faţa sa, a păşit înainte urmându-i pe cei trei soldaţi.

Aleea ducea către un alt cadru de uşă aflat în capătul îndepărtat şi alte trepte care acum duceau în sus, doar şase care i-au dus într-o altă încăpere cu trei ieşiri, spre nord, est şi vest. Aceasta era goală cu excepţia unei singure sculpturi înaltă de aproape 1,5 m plasată în centru, făcută din marmură albă a unui bărbat gol ce purta doar un coif. Era în picioare şi înarmat cu o suliţă orientată în jos spre trupul unui taur uriaş, mort. Părea să fie completă, fără crăpături, ciobituri, sau părţi anatomice lipsă. Maggie ştia că orice muzeu din lume ar plăti o avere ca să o aibă printre exponatele sale.

— Este Mithra, a şoptit Kim. Doamne, e minunată. Am văzut una la Paris, dar aceasta este într-o condiţie mult mai bună.

— Cine-i Mithra? a întrebat Wiggins din spatele lor.

— Un zeu răsăritean al soarelui, preluat de romani, mai ales de soldaţi. Statui ale sale au fost găsite în forturi şi temple pe întreg teritoriul imperiului. Oameni ca tine l-au venerat timp de milenii.

Wiggins izbucni în râs.

— Draga mea, nu mai există oameni ca mine.

Banks le-a întrerupt iar vorbăria şi s-a uitat la Kim.

— Ai văzut hărţi ale acestui loc. Maggie îmi spune că există o ieşire care duce la suprafaţă, într-o sinagogă. Ai vreo idee încotro trebuie să o luăm de aici?

Kim rămase pe gânduri, ca şi cum ar fi calculat mintal direcţii şi distanţe.

— Ar trebui să fim sub ea dacă mi-aduc bine aminte, spuse arătând spre ieşirea din dreapta.

Banks s-a uitat către pasajul nordic.

— Briza vine din această direcţie şi eu aş zice să mergem în această direcţie. Dar orice drum care ne scoate afară ar fi bun pentru mine. Davies, treci în faţă şi fii atent.

— — —

Un coridor strâmt, pe care circula un curent de aer ducea din încăperea lui Mithra în sus pe o pantă uşoară şi numai după câteva minute au ajuns în alta, mult mai mică. Pereţii erau ciopliţi brut şi s-au simţit înghesuiţi când s-au adunat toţi opt înăuntru. La început păru să fie o fundătură. Apoi Banks spuse:

— Stingeţi lanternele.

Soldaţii au executat ordinul, iar Maggie şi-a dat seama că le poate vedea feţele. Banks a arătat în sus şi toţi şi-au ridicat capetele, la ceea ce cândva ar fi putut fi un horn. O lumină slabă venea dintr-o gaură deschisă spre cer la 1,5 m deasupra lor.

— Noroc că nu a apus soarele de tot, altfel n-am fi observat niciodată ieşirea, spuse Banks. Cine încearcă să urce?

— 19 —

Banks era tentat să încerce el însuşi escalada. Fiind ofiţerul aflat la comandă, avea o datorie faţă de toţi ceilalţi, nu numai pentru el, dar s-a simţit uşurat când Wilkins, cel mai puţin înalt dintre soldaţi, a spus:

— Încerc eu, *sir*, spuse, dându-i carabina lui Davies. Întotdeauna mi-a plăcut să mă caţăr.

L-au săltat pe umerii lui Davies şi Brock de unde a putut intra în horn. Trupul său bloca toată deschiderea acestuia, aşa că Hynd a aprins lanterna de pe armă încercând să-i asigure tânărului oarece lumină pentru căţărare. Wilkins a pus un picior pe un perete, celălalt pe peretele opus şi a început să urce în tehnica clasică pentru spaţiile înguste.

Era o înaintare înceată, iar Banks ştia ce efort considerabil depunea camaradul său la fiecare mişcare. Cam la jumătatea drumului, Wilkins s-a oprit să-şi tragă sufletul.

— Se îngustează, le transmise celor de jos, dar cred că am să reuşesc.

Banks se gândea deja că nu este o idee prea grozavă, pentru că dacă Wilkins cel mai slab dintre ei zicea că e strâmt, băieţii mai solizi – Davies şi Brock – n-au nici o şansă să treacă. Era gata să-l cheme jos pe Wilkins, când acesta a început să urce iarăşi, de data aceasta mai repede. Banks l-a lăsat să continue.

El măcar ne va aduce ceva informaţii despre locul unde dracu ne aflăm.

După câteva minute, Wilkins a ajuns sus.

— Aproape gata, a raportat.

— Să nu faci nimic nebunesc, flăcăule, i-a răspuns Banks. Doar vezi dacă poţi lua câteva repere ca să ştim unde suntem.

Au auzit nişte zgârieturi când Wilkins a reuşit să iasă afară.

— Aici e o piaţă mare, pătrată. Suntem în colţul de sud-vest şi... la dracu!

S-au auzit mai multe zgrepţănări deasupra şi Wilkins a căzut prin horn, mult mai repede decât a urcat.

— Păianjeni, *sir*, a raportat la aterizare, nesigur pe picioare. E infestată. Sunt câteva sute, iar cel puţin duzină dintre ticăloşi sunt de mărimea unui autoturism.

— Asta lămureşte situaţia. Ne întoarcem în încăperea cu statuie şi încercăm spre nord.

Kim a intervenit.

— Dacă suntem în colţul sud-vestic al pieţei, trebuie să fim aproape de sinagogă.

Banks zâmbi... încruntat.

— Dacă piaţa e infestată cu păianjeni, nu prea are rost să mai mergem pe varianta asta, să căutăm această ieşire. Nu avem *ammo* pentru un foc prelungit, aşa că, deocamdată, cel mai bine este să ne strecurăm neobservaţi. Dacă reuşim să ne deplasăm spre nord, vom ajunge undeva la zidul exterior. Aşa spuneai că au intrat persanii în interior?

Kim dădu din cap.

— Dar asta s-a întâmplat cu multe secole în urmă.

— Nu contează. Dacă drumul e blocat şi avem nevoie de o explozie, îl voi pune pe Wiggins să tragă o băşină.

Privi în sus prin horn. Deja sus era aproape întuneric. Noaptea se lăsa cu repeziciune.

— — —

Când au ajuns din nou în încăperea cu statuia lui Mithra, Banks a reluat conducerea grupului către nord, simţind briza rece în faţă. Îi dădea speranţă că făcea ceea ce trebuie, deşi lipsa unei căi alternative de scăpare îl îngrijora; dacă întâlneau păianjeni în aceste coridoare înguste, îi puteau ţine pe loc doar câteva minute, după care totul se termina. Nevoia unei căi libere pentru scăpare era prioritară în mintea sa, iar el înainta cât de repede putea, permiţându-le în acelaşi timp celor din spate să ţină pasul cu el.

Aici coridorul era mai degrabă cioplit în piatră, decât natural, iar asta îi dădea speranţă că ar putea ieşi într-o zonă diferită de tunele unde ar putea găsi puncte de ieşire.

Ţinea carabina într-o mână şi o butelie cu gaz în cealaltă. Văzând ce carnagiu a putut face focul asupra păianjenilor şi a reţelelor lor, avea mai multă încredere în gaz decât în gloanţe, deşi ştia că avea nevoie de secunde preţioase pentru a deschide supapa şi bricheta cu care să aprindă jetul de gaz. Carabina era arma sa de rezervă în această situaţie şi ţinea lanterna de pe ea aţintită spre înainte pe când înainta rapid prin coridor.

Nu după mult timp s-a lovit tare într-o altă fundătură care nici măcar nu era o încăpere; coridorul pur şi simplu se termina într-un zid de piatră cu doar o mică deschidere pătrată cu grilaj metalic, aflată la înălţimea ochilor. Era doar cu puţin mai mare decât capul unui om. Ceilalţi s-au apropiat în spatele său când a îndreptat fascicolul lanternei prin grilaj. Se vedea o altă încăpere largă iar briza era puternică.

Şi-a pus carabina pe umăr, a lăsat jos butelia cu gaz şi a pus ambele mâini pe grilaj, trăgând cu toată puterea. S-a mişcat doar puţin, dar destul ca să-i dea speranţe.

— Înapoi, faceţi-mi loc! le spuse celorlalţi. *Sarge*, Brock, asiguraţi spatele. Wiggo, vino aici şi dă-mi mâna. Într-un fel sau altul, vom trece pe aici.

Au urmat câteva minute de eforturi intense, dar în cele din urmă grilajul a început să se mişte în locaşurile lui, iar o ultimă smucire zdravănă l-a făcut să iasă complet. L-au aruncat pe jos, unde a făcut un *clang* ce a stârnit ecoul, sunând ca un clopot puternic în spaţiul închis.

În replică, s-a auzit răspunsul, *rat-at-tat*-ul păianjenilor răsunând la unison undeva în spatele lor.

— — —

— OK, Wiggo, tu treci primul. Bagă-ţi curul prin gaură şi acoperă-ne de dincolo; vin necazurile după noi. Davies, tu îl urmezi, apoi Maggie şi Kim. Restul supravegheaţi coridorul. Nu vor putea să ne atace toţi odată, nu e destul loc. Acesta e singurul nostru avantaj.

Wiggins a trecut primul prin gaură, strecurându-şi întâi capul, apoi trăgându-şi şi restul trupului centimetru cu centimetru.

— Bine, spuse Banks. Dacă curul tău gras a trecut pe aici, noi, restul, nu vom avea nici o problemă.

Davies a trecut într-o manieră atletică şi fluidă comparativ cu eforturile lui Wiggins. La fel a făcut şi Kim. Banks se gândea că vor trece în siguranţă, când *Sarge* a raportat din spate.

— Vin, *Cap*. Cinci metri şi se apropie.

Banks a împins-o pe Maggie prin gaură înainte de a se întoarce ca să privească pe coridor. Câteva seturi de ochi roşii străluceau în obscuritate. A luat canistra cu gaz, bricheta, şi a păşit în faţa celorlalţi oameni, spre păianjeni.

— Wilkins, treci dincolo. *Sarge*, Brock, acoperiţi-mă.

— Ce dracu ai de gând să faci, *Cap*? s-a răstit Hynd.

— Vreau să câştigăm timp, spuse înaintând către păianjeni.

— — —

Le-a simţit mirosul înainte de a a-i privi cu atenţie. Putoarea acră, puternică, pătrunzându-i în nări. Patru seturi de ochi compuşi îl priveau pe când se apropia.

Pentru fiecare doi paşi făcuţi de el, ei înaintau unul şi în curând mai era doar o palmă de loc între el şi păianjeni. Mişcându-se încet, a deschis supapa de la butelia cu gaz. Păianjenii ai scos o serie de *rat-at-tat*-uri, dar nu au reacţionat până ce a aprins bricheta, *click-clack*-ul făcut de Zippo auzindu-se ca o împuşcătură pe coridor. Asta a provocat o nouă serie de *rat-at-tat* ca răspuns.

Unul dintre păianjeni se dovedi a fi mai îndrăzneţ decât ceilalţi şi a sprintat înainte. Banks i-a ieşit în întâmpinare, aplicând flacăra brichetei pe jetul de gaz şi trimiţând un val de flăcări învăluitoare spre capul creaturii, care a luat foc imediat. Bestia cuprinsă de flăcări a încercat să se retragă în fugă. Banks s-a apropiat, simţind cum para îi arde sprâncenele şi pielea obrajilor când a mai trimis un jet de flăcări, de data aceasta peste posteriorul creaturii. Aceasta a continuat să fugă de foc, intrând direct în ceilalţi păianjeni, care au luat şi ei foc.

Banks a aruncat butelia din care gazul se terminase, a ridicat carabina şi a trimis rafale de câte trei gloanţe în trupurile care au căzut în cenuşă şi flăcări. Acest capăt al coridorului s-a umplut repede cu fum acru, o duhoare încă şi mai rea decât înainte, dar treaba era făcută; nici unul dintre păianjeni nu s-a mai mişcat, iar focul îi mistuia repede, lăsând doar cenuşă unsuroasă.

S-a întors ca să se alăture celorlalţi. Wilkins aproape că trecuse cu totul prin gaură, iar Hynd aştepta să-l urmeze. Brock îl acoperea pe Banks, lanterna de pe armă luminându-i calea către siguranţă. A făcut doar jumătate de drum când a văzut pe faţa lui Brock că au din nou probleme.

Apoi l-a auzit, un *clack-clack* mai puternic ca oricând. A privit peste umăr... ca să vadă un păianjen uriaş ce năvălea spre el peste resturile arzânde ale celorlalţi. Era atât de mare încât atingea toţi pereţii, iar gruparea de ochi arzători era fixată direct asupra lui. Venea atât de rapid încât nu a avut timp să se întoarcă, să ochească şi să tragă, şi ştia că-i blochează şi lui Brock linia de foc. A făcut singura manevră pe care o mai avea la dispoziţie. S-a aruncat înainte, la podea, răsucind arma din întoarcere... iar păianjenul a fost peste el. I-a băgat trei gloanţe în burtă înainte de a cădea peste el, lăsându-l fără aer în plămâni. Urechile i-au răsunat când alte trei împuşcături au urmat – Brock, a presupus – apoi alte trei, ale lui Hynd. A simţit ceva ud ca sângele curgând peste el din găurile din trupul bestiei, care acum era cu toată greutatea asupra lui.

Apoi greutatea aceasta a dispărut, iar Brock şi Hynd erau aplecaţi deasupra sa, după ce rostogoliseră deoparte creatura moartă.

— Fă-mi o favoare, *Cap*, spuse Hynd, ajutându-l să se ridice în picioare. Fă gesturi eroice atunci când te-o putea vedea colonelul. Mie nu-mi fac prea bine la bătrânu-mi *ceas*.

Hynd l-a ajutat să ajungă la gaura din zid şi l-a împins sus.

— Treci dincolo înainte să mai faci vreo trăsnaie... *sir*.

Era cu capul înainte, pe jumătate trecut prin gaură, când l-a auzit pe Brock strigând în spate:

— Vin iarăşi!

— — —

Banks s-a zbătut să treacă prin gaură, ajutat de Wiggins care-l trăgea de partea cealaltă, apoi s-a ridicat şi s-a întors, ochind cu carabina prin gaură, adăugând şi lumina lanternei sale la ale lui Brock şi Hynd.

La capătul îndepărtat al tunelului se vedeau o jumătate de duzină de ochi compuşi. Zgomotosul *rat-at-tat* însemna că şi mai mulţi păianjeni erau îngrămădiţi mai departe în întuneric.

— *Sarge*, treci IMEDIAT dincoace, e un ordin direct!

S-a dat deoparte pentru a-i permite sergentului să treacă, aşa că n-a văzut ce s-a întâmplat apoi, dar a presupus corect; păianjenii au sesizat că Brock era expus şi au lansat un atac. Zgomotul focului automat tras de Brock era asurzitor chiar şi de partea aceasta a găurii blocate.

Hynd a căzut din gaură cu capul înainte, iar Banks şi Wiggins, la unison, şi-au ridicat armele. Brock stătea cu spatele la ei, trăgând în zidul de păianjeni care se târau pe podea, pe pereţi şi chiar pe tavan, ca o masă agitată de trupuri îndesate şi picioare păroase.

— Lasă-te jos, băiete! a răcnit Banks, iar acesta s-a lăsat în genunchi, în timp ce toţi trei trăgeau rafală după rafală în păianjenii ce se apropiau. Au doborât destul de repede rândul din faţă, dar alţii se mişcau cu repeziciune ca să ocupe spaţiul rămas liber. Era situaţia de care se temuse Banks; un atac în masă într-o zonă limitată. Erau norocoşi că au reuşit să treacă prin gaură.

Dar asta nu-l ajuta pe Brock.

— Nu mai am muniţie, a strigat Brock aruncându-şi carabina, după care a scos pistolul din toc. Banks ştia că în curând va rămâne şi acesta fără muniţie.

Păianjenii continuau să vină.

— — —

— Nu mai am muniţie, a anunţat Wiggins şi s-a dat înapoi.

Davies i-a luat locul atât de repede încât nu s-a simţit nici o pauză în canonadă. Trupurile de păianjeni acopereau podeaua, ajungând acum până la picioarele lui Brock. Banks ştia că mai are şi el doar câteva cartuşe şi era gata să facă pasul înapoi, când a simţit ceva cald lângă ureche.

— *Fire in the hole!*[22] a strigat Hynd, iar Banks s-a lăsat pe vine când un jet de gaz aprins a trecut peste capul său şi prin gaură, până la jumătate din lungimea coridorului. Din fericire, Brock a avut prezenţa de spirit de a se lăsa şi el pe vine şi să-şi acopere capul. Butelia se golea cu un şuierat produs de flacără care-i făcea pe păianjeni să fugă şi să se ascundă în întuneric, la distanţă în lungul coridorului.

Banks nu a mai pierdut timpul.

— Soldat Brock, treci aici, IMEDIAT!

Brock s-a căţărat în gaură şi a început să înainteze centimetru cu centimetru. Banks a văzut imediat că a greşit mai devreme; posteriorul lui Brock era la fel de mare ca al lui Wiggins, dacă nu chiar mai mare şi soldatul abia reuşea să se mişte prin gaură.

— Fir-ar să fie al dracului, omule, treci imediat aici. Şi când ajungem acasă aminteşte-mi să te pun la dietă.

El şi cu Wiggins l-a prins de câte un braţ şi au început să tragă. Aproape că-l trecuseră cu totul când el a slobozit un răcnet de durere. Au tras şi mai tare, de a ieşit afară ca dopul din sticlă. Partea frontală a unui păianjen uriaş acoperea gaura în care se aflase. Colţii de mărimea unor degete, făceau un *clack-clack* furibund.

Hynd a înaintat şi a tras de trei ori drept în ochi. A căzut lăsând la vedere o imagine de iad – întreg coridorul aflat de partea cealaltă era plin cu o masă zvârcolitoare de păianjeni. Unii dintre ei fumegau, alţii ardeau şi răspândeau flăcările când încercau degeaba să scape. Hynd a avut un leac şi pentru asta. A aprins încă o butelie, pe care a aruncat-o neglijent prin gaură, de cealaltă parte a zidului.

— Pe vine, a spus zâmbind.

[22] Fire in the hole – avertisment că urmează să se producă o explozie iminentă.

— 20 —

Torentul de zgomote, flăcări şi confuzie era mai mult decât putea suporta Maggie. Stătea de o parte a găurii din zid, ţinând-o pe Kim de mână în timp ce bătălia se desfăşura cu furie. Zgomotul s-a diminuat numai după ce sergentul a aruncat butelia de cealaltă parte. A explodat cu un *flash* şi un *whump*. Flăcările au trecut prin gaură, acompaniate de nişte ţipete extrem de ascuţite şi sălbatice venite de dincolo de zid.

Apoi totul a fost cuprins de linişte.

Tăcerea a fost întreruptă după câteva clipe de către Brock. Tânărul soldat stătea pe jos, sprijinit de zid.

— *Sir*, cred că am dat de dracu'.

Maggie a fost prima care s-a aplecat asupra lui şi a înlemnit când a văzut rana adânc sfâşiată de la glezna soldatului. Deja începea să se înnegrească la margini.

Exact ca la Jim White.

Davies a dat-o uşor deoparte şi a început să se ocupe de rană, dar Maggie nu se putea gândi decât la ce repede murise White şi cât de mult a suferit.

Căpitanul Banks stătea în picioare privind prin gaura din zid de unde un fum negru venea să se înalţe deasupra lor.

— Totul e *clear*, deocamdată. *Sarge*, redistribuie *ammo*. Vreau ca toţi să aibă măcar câteva cartuşe în caz de urgenţă.

Hynd s-a executat, iar Banks s-a întors către Davies.

— Cum e băiatul?

— E adâncă, *sir*. Am pus nişte peroxid în rană şi am bandajat-o bine. Va avea nevoie de ceva pentru durere, iar eu va trebui să stau cu ochii pe el până ce îl ducem la un doctor adevărat, dar ar trebui să se mişte singur, atât timp cât nu va trebui să alergăm.

— Jim White s-a stins ca o lumânare, în câteva minute, spuse Maggie.

— Şoc toxic, probabil. Sper că administrându-i imediat peroxid va preveni asta.

— *Aye*, dar vreau şi nişte medicamente de alea tari, te rog, *doctore*, spuse Brock printre dinţii strânşi. Simt ca şi cum cineva îmi apasă pe piele nişte urzici. Mă doare rău.

— — —

În timp ce Davies avea grijă de noul său pacient, Maggie a avut prima sa şansă de a arunca o privire în jurul acestei ultime încăperi în care au ajuns. Putea vedea doar ceea ce-i dezvăluia lumina lanternelor, dar era evident că şi această încăpere a fost sculptată extensiv, deşi nu avea pictate culorile vibrante văzute mai devreme. I-a cerut lui Wiggins să ţină lanterna spre o anumită zonă care părea mai complexă decât restul.

Kim a arătat spre conturul simplu, distinctiv, sumar sculptat al unui mic peşte.

— Evreiesc. Secolul I, presupun. Inscripţii ebraice, imagistică creştină timpurie. Şi dacă descifrez bine, este o descriere a convertirii lui Pavel pe drumul spre Damasc. Asta e mai mult decât ceva important, este istoric semnificativ. Este descoperirea secolului.

— Avere şi glorie, chestii gen *Indiana Jones*? a întrebat Wiggins, iar Kim a zâmbit subţire.

— De ce, caporale, ai un bici?

— Întreabă-mă frumos, a replicat Wiggins rânjind până ce Banks a pus capăt zeflemelei cu o privire dură care l-a făcut pe caporal să tacă imediat.

Maggie a făcut mai multe fotografii, atât timp cât avea ocazia, dar a fost doar o chestiune de secunde până ce Banks a anunţat că ei trebuie să plece.

— Astea trebuie catalogate, spuse Maggie.

— Dacă nu ne ajută pe noi să ieşim de aici, ne întârzie doar. Vei avea ocazia să te întorci aici, dacă mă ajuţi să te ţin în viaţă încă puţin.

Ea s-a îndepărtat fără tragere de inimă, departe de sculpturi şi i-a urmat pe Banks şi Davies, care se îndreptau către intrarea dinspre nord a încăperii. Din nou, Kim i-a luat mâna, strângând-o tare. Spre deosebire de White, Brock nu intrase în comă şi acum mergea şchiopătând, ajutat de Wiggins, iar Wilkins şi Hynd asigurau spatele.

— — —

Au ajuns imediat într-o altă minunăţie arheologică, un set de catacombe, evident – pentru ochii lui Maggie – din aceeaşi perioadă evreiască, dar ravagiile timpului şi jafurile nu iertaseră prea multe aici. Sarcofage sparte zăceau răsturnate pe lângă pereţi, fragmentele de schelete şi haine arătând unde au profanat mormintele în căutarea a orice de valoare.

— Ticăloşii, spuse Kim.

Banks a vorbit din faţa grupului.

— Acesta e un semn bun. Am ajuns în zone pe unde au trecut oameni relativ recent. Ţineţi ochiul mare; dacă jefuitorii au putut intra aici, putem ieşi şi noi.

Bine măcar că zona era fără nici un fel de reţea şi ei au putut avansa vreo 30 de paşi spre centrul încăperii catacombă. Pe când se apropiau de capătul îndepărtat, Maggie a văzut două ieşiri în faţa lor, amândouă ceva mai mult decât nişte umbre şi mai întunecate prin obscurul din jur.

— Dreapta duce către oraş, stânga către zidurile exterioare, nu-i aşa? a întrebat Banks.

Maggie şi Kim au confirmat simultan.

— Da.

Maggie a continuat:

— Dar nu e nici o garanţie pentru nici una dintre căi şi...

Banks a ridicat o mână ca să o oprească.

— Ştiu. Dar noi deja ştim că oraşul este infestat, deci, realistic, nu putem merge pe acest drum. Sper că acolo există nişte căi de ieşire pentru noi pentru a ajunge la suprafaţă unde elicopterul ne poate recupera cu uşurinţă. Este singurul plan pe care îl avem, sau ai tu ceva mai bun?

La asta, Maggie n-a avut ce să răspundă. Pe când au luat-o spre stânga, Kim i-a strâns mâna şi mai tare. Intraseră într-un coridor şi mai îngust cu pereţii de piatră sculptaţi grosolan şi care cobora uşor.

— — —

Făcuseră doar câţiva paşi înăuntru înainte ca Maggie să depisteze un miros adus de briză, un iz de oţet. Au fost atâtea mirosuri neplăcute care i-au asaltat nasul şi gâtul în ultimul ceas, încât i-a trebuit ceva timp să-l identifice pe acesta nou, dar imediat ce a făcut-o, a ştiut despre ce e vorba.

— Pe-aici, pe undeva sunt păianjeni.

— Pe bune, Sherlock? a persiflat-o Wiggins aflat în spatele ei, dar Banks a auzit şi s-a oprit în faţă.

— Da. Şi eu simt mirosul. Dar avem de ales?

Au continuat să înainteze. După numai o duzină de paşi, coridorul s-a deschis într-o altă zonă prelucrată, un spaţiu cu coloane şi arce ca de catedrală care era mai recentă decât orice văzuseră până acum. Pe dreapta şi pe stânga se aflau o jumătate de duzină de deschideri, şi chiar la limita fascicolului de lumină al lanternei de pe armă au putut vedea o deschidere mai largă, întunecată, ce ducea la capătul îndepărtat

dinspre nord. Din acea direcţie venea aer proaspăt, iar Banks i-a condus într-acolo, mărind ritmul paşilor.

— Stil persan târziu, spuse Kim. Un fel de depozit, presupun.

Era o realizare arhitecturală frumoasă, dar nu erau nici sculpturi, nici statui, totuşi, pe când traversau zona largă şi goală, Maggie a făcut câteva fotografii acolo unde lumina i-a permis, mai mult ca documentare a traseului parcurs de ei, decât ca curiozitate arheologică. Tocmai când mai făcea nişte fotografii, liniştea relativă a fost spartă de un puternic *rat-at-tat* venit din spate, la care s-a alăturat imediat şi altele, dinspre deschiderile de pe stânga şi dreapta.

Banks a rupt-o la fugă, urmat de toţi ceilalţi.

— — —

Când au ajuns la ieşirea din capătul îndepărtat al încăperii, au descoperit o arcadă largă şi înaltă prin care se intra într-un tunel de piatră bine făcut de oameni, larg de 2,5 m. Banks s-a dat în lături pentru a-i lăsa pe Maggie, Kim, Wiggins şi pe rănitul Brock să treacă în spatele său. Ceilalţi patru soldaţi au format o linie de apărare la intrare, aşteptând un atac.

Nu a venit nimeni, deşi *rat-at-tat*-ul reverbera din toate celelalte ieşiri, iar când Banks a ochit spre cea mai apropiată din stânga, s-au văzut două seturi de ochi compuşi, roşii, ce reflectau lumina lanternei.

— Parcă ar vrea să mergem pe acest drum, a şoptit Maggie.

— *Aye*, a confirmat Banks. Am fost mânaţi ca nişte amărâte de oi.

Ea nu s-a mai întrebat către ce au fost mânaţi.

Nu cred că vreau să ştiu răspunsul.

— 21 —

Banks a rămas sub arcadă timp de câteva secunde, cu arma aţintită asupra ieşirii din stânga sa, dar ochii păianjenilor se holbau pur şi simplu, implacabil, la el, fără ca bestiile să arate că vor să preseze un atac, mulţumindu-se doar să blocheze ieşirile.

Sentimentul că au fost mânaţi a devenit şi mai puternic când Banks s-a întors şi a reluat conducerea grupului prin tunel. După ce au înaintat 20 m, Hynd a raportat prin radioul de la cască:

— Ne urmăresc, *Cap*. Dar rămân dincolo de limita luminii lanternelor. Să trag o rafală în ei?

— Negativ[23]. Economiseşte *ammo*. Am impresia că în curând vom avea nevoie de fiecare cartuş.

Pe când continuau să coboare în josul tunelului, *clack*ul agitat al păianjenilor reverbera în jurul lor. Coborau pe o pantă constantă, dar nu era nici un pericol să cadă pentru că solul era uscat şi neted. Singurul motiv pentru care trebuiau să-şi facă griji erau păianjenii, care îi urmăreau dar fără să se apropie.

Toate instinctele lui Banks îi spuneau că în faţă îi aşteaptă probleme mari, dar el i-a adus pe toţi până aici şi la fiecare etapă a făcut ceea ce a crezut el că este decizia corectă pentru siguranţa lor. Putea doar spera că există o şansă să reuşească.

— — —

A început să-şi facă griji în legătură cu coborârea – coridorul cotise spre vest şi sigur îi ducea mai degrabă în subteran decât la suprafaţă, către zidurile oraşului. Analizând mintal distanţele, a fost destul de sigur că se aflau deja la periferiile oraşului, iar pătrunderea mai adânc în măruntaiele colinei nu era în planurile sale. Dar, cum în urma lor erau păianjeni şi moarte, a menţinut cursul.

Au ajuns la piciorul pantei când tunelul s-a deschis într-o cavernă foarte largă. Erau dovezi că aici a avut loc relativ recent o prăbuşire a tavanului; peste tot era împrăştiată piatră şi ţărână, iar la vreo treizeci de metri în susul unei pante pietroase din stânga lor, ultimele fire de lumină ale zilei se arătau printr-o gaură deschisă. Lumina slabă i-a atras prima atenţia lui Banks, şi a fost avertizat asupra restului doar când Wiggins a izbucnit, tare de tot, în spatele lui:

---

[23] negativ / afirmativ – în limbaj militar în loc de *da*/*nu* datorită modului diferit (uneori greu inteligibil) în care se pronunţă acestea în limba engleză.

— Băga-mi-aş...

Banks şi-a coborât privirea dinspre lumina de deasupra către restul încăperii.

Era largă şi cu pereţi înalţi ca catedrală medievală, dar în loc de ferestre cu vitralii şi tapiserii, aceasta era „decorată" cu reţea, de-a lungul coloanelor şi punţi de funii, ţesături mari fine ca mătasea, şi plase geometric la fel de perfecte ca ale oricărui pescar. Şi drept în centru, la vreo 30 m mai jos de marginea pe care stătea *squad*ul, în centrul întregii reţele, se afla un păianjen ieşit parcă din cel mai cumplit coşmar arahnofob.

Era în întregime alb, la fel ca şi reţeaua în care stătea, singurele lui culori fiind roşul sângeriu al uriaşului set de ochi compuşi şi negrul colţilor lungi cât piciorul unui om. Picioarele creaturii, fiecare mai lung de 5 m erau lungite pe plasă, monitorizând vibraţiile, în timp ce trupul voluminos se proiecta pe fondul întunericului de dincolo, umflat, gras-cărnos, moale şi rotund ca un glob; pulsa obscen de parcă era gata să se spargă. Păianjenul nu le dădea nici o atenţie; întreg efortul său era depus pentru hrănire: scotea câte un cocon de mărimea unui om dintr-o stivă aflată în faţa lui, îl punea în gură şi sugea ca un copil care bea printr-un pai, cu un sunet obscen care stârnea ecouri prin cavernă.

— Unde dreaku e Sigourney Weaver[24] acum când avem nevoie de ea? întrebă Wiggins din spatele lui Banks.

Acum, pentru că vederea lui Banks se adaptase la lumina din cavernă, a văzut că mai erau nenumărate cavităţi aflate mai jos de ei, pasaje pe care păianjeni de mărimea unui câine se mişcau dintr-o parte în alta. Şi-a dat seama cu groază cei făcea să fie atât de ocupaţi. Ei preluau nişte „mingi" mari cât cele de fotbal de la capătul posterior al păianjenului cel uriaş şi le duceau în grabă la nivelele inferioare ale sistemului.

Acelea sunt ouă. Sute de ouă.

S-a întors spre Hynd şi i-a spus încet:

— Câte butelii cu gaz mai avem, *Sarge*?

— Două, *Cap*. Le vrei?

— Încă nu. Dacă declanşăm acum un incendiu, ne prăjim singuri.

Arătă în susul pantei stâncoase de unde venea lumina exterioară, a cărei intensitate scădea rapid spre întuneric.

— Aceasta este calea noastră de ieşire. Mergem sus, în ritm rapid, iar dacă avem şansa, îl spulberăm şi pe futangiul acela mare de acolo. Trebuie să rămânem în viaţă

[24] Susan Alexandra "Sigourney" Weaver – actriţă americană, care a avut rolul principal (*Ellen Ripley*) în seria de filme **ALIEN**.

destul ca să ajungem la suprafaţă. Pot chema elicopterul să vină imediat după ce suntem *clear*.

Ca plan, avea avantajul de a fi simplu. Dar uitase de rana lui Brock.

— Nu sunt sigur că *Bursucul* poate urca pe panta asta, *Cap*, spuse Wiggins.

— Mă simt bine, a replicat Brock, dar pielea sa devenise palidă, cu un aspect uleios, iar ochii îi erau înfundaţi în orbite. Fiecare mişcare îi provoca un val de durere.

— Dacă e nevoie, îl cărăm noi pe sus, a hotărât Banks. Dar mergem sus şi imediat, cât nu am fost încă descoperiţi.

— — —

Plecarea de la margine se dovedi a fi primul obstacol pe care trebuiau să-l treacă. Accesul la pantă şi calea lor spre ieşire se afla la 2, 5 m sub poziţia lor prezentă şi nu aveau nici o metodă mai uşoară de a ajunge acolo.

— *Sarge*, Wilkins, asiguraţi spatele. Vom face cu schimbul.

Davies, ca fiind cel mai înalt dintre ei, a fost primul, lăsându-se singur, după care a sărit uşor în picioare pe o lespede mare de piatră aflată dedesubt.

— E stabilă, *sir*. Trimiteţi-i jos.

Banks l-a ajutat pe Wiggins să-l dea jos pe Brock. Davies i-a preluat greutatea, dar Brock a lăsat să-i scape un ţipăt de durere când a pus pe piatră piciorul cu glezna rănită.

Păianjenul cel alb s-a oprit din hrănire, iar piciorul din faţă-stânga i-a vibrat, testând plasa, dar Banks a slobozit un uşor oftat când acesta şi-a reluat hrănirea.

— Mai repede, *Cap*, l-a atenţionat Hynd. Vom avea companie. Ăia care vin după noi prin tunel.

Wiggins a fost următorul care a sărit jos lângă Davies. Brock era incapabil să-şi lase greutatea trupului pe piciorul rănit şi putea doar să stea aşezat pe marginea lespedei de piatră. Banks a coborât-o pe Kim, apoi pe Maggie, către cei de jos care le preluau.

— Gata, Cap, a avertizat Hynd. Uite-i!

Cei trei rămaşi au sărit toţi odată. Lespedea s-a mişcat alarmant şi a stârnit o cădere de pietricele în josul cavernei. De data aceasta chiar au stârnit atenţia păianjenului alb. A încetat să se hrănească şi a privit în sus, cu ochii roşii de mărimea unor farfurii direct asupra lor.

— Fuga marş! a ordonat Banks. Sus pe pantă, IMEDIAT! *Sarge* şi cu mine vă acoperim. Mişcaţi-vă curu'!

Primul dintre păianjenii mai mici a privit peste marginea de deasupra lor când Wiggins îi conducea pe ceilalţi cât de repede putea şchiopul Brock.

— — —

— Cred că am pierdut elementul surpriză, *Cap*, a spus Hynd cu voce albă când alte două bestii de mărimea unui câine au apărut la marginea de deasupra capetelor lor. Singurul lucru care-i oprea să atace, cel puţin momentan, era prezenţa unei ieşituri surplombă care părea să-i confuzeze.

— E timpul pentru gaz? a adăugat Hynd, arătând spre masa principală de reţele. Avem destul.

— Încă nu. Trebuie să le dăm celorlalţi şansa ca să ajungă la oarece distanţă pe pantă. Câtă *ammo* ai?

— Juma'de încărcător pentru carabină şi unul pentru pistol.

— Şi eu la fel. Întâi vedem câţi dintre curiştii ăştia putem doborî cu carabinele. Păstrăm pistoalele, dacă e posibil, şi ne retragem cât de încet putem. O rupem la fugă dacă albiciosul ăl mare se dă la noi; avem nevoie de ditamai tunu' ca să-i dăm gaură.

Ceilalţi şase coborâseră deja de pe lespede şi începuseră să urce la baza pantei stâncoase. Era evident că se străduia din greu, la câţiva paşi în urma celorlalţi şi era gata să cadă când Wilkins a sărit înapoi ca să-i dea un umăr de sprijin.

Deasupra lui Banks şi Hynd, primul dintre păianjenii cei „mici" a făcut o tentativă de a coborî pe surplombă, înainte de a cădea într-o amestecătură de picioare, lângă Banks. I-a băgat un singur glonţ în ochi şi l-a zdrobit cu călcâiul.

Detunătura împuşcăturii a răsunat în jurul cavernei şi a declanşat un *rat-at-tat* din partea păianjenului alb, trei bătăi care au stârnit un ecou la fel de puternic ca şi împuşcătura au avut un răspuns imediat. Păianjeni, variind în mărime de la cei mici cât un câine, până la cei cât o vacă sau chiar mai mari, s-au *revărsat* prin intrările în cavernă aflate de cealaltă parte a reginei lor şi, ca şi cum ar fi fost coordonaţi de un semnal invizibil, veneau în viteză direct către Banks şi Hynd.

— 22 —

Împuşcăturile au început înainte ca Maggie şi ceilalţi să ajungă la sfertul drumului în susul pantei. Era un efort greu, pe bolovanii mişcători şi pietrişul ce le aluneca sub picioare, iar ei alunecau adesea câte un pas în urmă pentru fiecare doi paşi făcuţi în sus. Brock şi Wilkins erau rămaşi mult în urmă, Brock fiind incapabil să-şi lase greutatea pe piciorul rănit, ceea ce însemna că cei doi înaintau pe pantă ca o echipă într-o cursă de alergare pe trei picioare, şi cu foarte puţin succes la înaintare.

Mai jos de ei, abia acum ajunşi la piciorul pantei, Banks şi Hynd asigurau ariergarda împotriva armatei crescânde de păianjeni, doborând câte unul dintr-un singur foc, apoi retrăgându-se rapid în susul pantei, înainte de a neutraliza o altă ţintă.

Wiggins s-a întors către Davies.

— Du femeile sus şi asigură-te că totul este *clear* acolo. Eu îi dau o mână de ajutor lui Wilkins pentru Brock şi-i acopăr pe *Cap* şi *Sarge*.

— Ia mai termină cu tâmpenia aia „*mai întâi femeile şi copii*", s-a răstit Maggie. Ştii că pot mânui un pistol. Dă-l încoace şi-mi voi face treaba. Joe o poate duce pe Kim dacă ea vrea să plece.

Kim a luat-o iarăşi de mână pe Maggie.

— Aşa cum ai spus, la dracu cu jocul acesta de soldaţi. Rămân şi eu.

— Să mă ferească Domnul de muierile cu gură mare, zâmbi larg Wiggins.

Şi-a scos pistolul din toc şi i l-a dat lui Maggie.

— Ştiu, spuse ea – înainte ca el să mai poată deschide gura – cu cel mai bun accent de Glasgow pe care-l putea avea. Ocheşte cu vârful ţevii către ticălos şi trage continuu până ce ajunge cu roatele-n sus.

Wiggins a zâmbit din nou.

— Surorile mele au să te iubească.

Se depărtă de ele coborând cinci paşi pe pantă către Wilkins şi Brock care se străduiau să depăşească o porţiune cu pietriş alunecător.

— Domnişoară? o atenţionă Davies.

— Mai bine începe să-mi spui Maggie, ori ai să fii în budă. Acum am un pistol.

A fost rândul lui Davies să zâmbească larg.

— Tocmai voiam să spun: îi aşteptăm pe cei trei să ne ajungă, apoi facem un efort până sus.

— Dar căpitanul şi sergentul? a întrebat Kim.

Davies a arătat în josul pantei.

— Se vor descurca.

Maggie nu era sigură de asta, dar cei doi erau vii şi se retrăgeau încet în faţa mulţimii de păianjeni care înaintau. Cei mici deveniseră mai prudenţi, înaintând acum mult mai încet în faţa carabinelor. Dar faptul le-a dat timp celor mari cât vacile să iasă din caverne şi să se alăture atacului. Cel mai apropiat dintre ei era la doar zece paşi mai jos de cei doi oameni şi înainta repede. Sergentul l-a *terminat* cu un foc între ochi, dar alţi doi s-au strecurat imediat în locul rămas gol şi cei doi oameni au trebuit să se retragă pentru a evita să fie ajunşi.

— — —

Lui Wiggins şi Wilkins le-au trebuit încă un minut ca să-l aducă pe Brock lângă Maggie şi ceilalţi. Se vedea clar că soldatul rănit făcea eforturi supraomeneşti, faţa îi era cenuşie şi făcea grimase de durere la fiecare pas. Davies l-a ajutat să se aşeze pe o piatră şi s-a aplecat asupra gleznei sale, iar Wiggins şi Wilkins au rămas în gardă.

Maggie a văzut că arăta rău, dar şi mai rău era mirosul. Bandajele, puse cu doar câteva minute în urmă, musteau de fluid greu mirositor negru-verde, iar de o parte şi de alta a lor se vedea ţesut negru necrozat. Ochii lui Brock s-au închis şi s-a străduit să respire.

— Sunt terminat. Nu pot merge mai departe. Plecaţi fără mine, îi acopăr eu pe căpitan şi pe sergent.

— Băi, nu mânca căcat, s-a răstit Wiggins. Ai ajuns până aici, nu-i aşa? Drepţi, soldat! Îţi ordon!

Spre lauda sa, Brock a făcut o încercare şi a reuşit să se ridice pe jumătate înainte ca piciorul să cedeze sub el, iar asta a adus un nou val de durere şi un ţipăt care a stârnit ecouri în jurul cavernei care au acoperit chiar şi focurile de armă trase în josul pantei. De asemenea a adus un nou damf de duhoare din bandajele sale îmbibate cu venin.

Maggie n-a fost singura care a observat. Giganticul păianjen alb şi-a ridicat picioarele din faţă, testând aerul la fel cum îi văzuse şi pe cei mici că făceau afară când au perceput mirosul rămăşiţelor sărmanului Jim White.

Trei dintre marii păianjeni aflaţi în prima linie a atacului de la picioarele pantei au imitat şi ei mişcarea gigantului.

Ei cred că Brock e „mâncare”.

Brock s-a uitat în sus la Wiggins.

— Mulţam că m-ai ajutat, *Corp*[25]. Spune-i maică-mii că am murit luptând.

Apoi i-a făcut cu ochiul lui Maggie.

— Momeală, da? E ceva ce mi se potriveşte mie, acum.

Înainte ca cineva să-l poată opri, Brock s-a rostogolit spre dreapta, împreună cu o alunecare de pietroaie, ţărână şi pietriş, nu în josul pantei către căpitan şi sergent, ci într-o parte, căzând direct peste o plasă mare.

— *Bursucule*, vino, mama dracului, înapoi, aici, îţi ordon, a răcnit Wiggins, dar soldatul se afla deja la vreo 30-40 m depărtare şi se rostogolea mai departe.

În acest timp, Banks şi Hynd se retrăgeau în viteză către poziţia celorlalţi. Un mare număr de păianjeni s-au retras de la atac, şi-au ridicat picioarele anterioare testând aerul, apoi s-au repezit direct către locul unde se oprise Brock din cădere, încâlcit bine în reţeaua fibroasă.

Norocul lui a fost că braţele i-au rămas libere şi şi-a scos pistolul la timp ca să doboare doi păianjeni ce ajunseseră peste el.

— — —

Wiggins urla tot soiul de blestemăţii când Banks şi Hynd au ajuns la poziţia lor.

— Ce dracu sa-ntâmplat? a întrebat Hynd în timp ce Banks mai băga două gloanţe într-un păianjen uriaş.

A căzut la vale luând cu el alţi patru pe când se rostogolea odată cu o avalanşă de bolovani şi pietriş, dându-le secunde preţioase de răgaz.

— *Bursucul* a făcut-o pe eroul de sacrificiu, a răspuns Wiggins.

S-au uitat cu toţii în josul pantei şi l-au văzut pe Brock bâjbâind în jachetă. Când a aprins bricheta, flacăra galben-oranj a licărit în întuneric.

O grămadă de păianjeni se apropiau de el. Strigătul său de sfidare s-a auzit clar în vârful pantei:

— Luaţi de-aici, blestemaţilor!

Brock a aplicat flacăra brichetei pe reţeaua de sub el.

[25] Corp - Corporal – caporal: vezi Nota-1.

— 23 —

Banks a anticipat ce se va întâmpla când flăcările s-au ridicat şi l-au cuprins pe Brock.

— Fugiţi, a strigat. Focul va ajunge aici!

Fără a fi nevoie să li se ordone, Wiggins şi Wilkins, fiind cei doi cu cea mai multă muniţie rămasă, au acoperit ariergarda, în timp ce Davies le grăbea pe Maggie şi Kim în frunte. Banks şi Hynd, amândoi doar cu pistoalele, erau în mijloc făcând tot ce puteau ca să doboare din alergare tot ce nu puteau *termina* cei din ariergardă. Adică ocazional se răsuceau şi trăgeau, pentru că principala lor atenţie era alergarea. Focul din cavernă se transformase repede într-un pojar.

Gigantul alb făcea cu colţii *clack-clack*-uri ca nişte împuşcături pentru că reţeaua arzândă şi topită picura de pe tavan şi se răspândea pe spinarea sa, stârnind şi noi focuri pe reţeaua din jurul lui. Masivul său trup vibra şi s-a tras singur în afara spaţiului devenit nelocuibil, spre pantă, fie sperând să scape sus, fie încercând să se răzbune pe *squad*.

Nici n-avea importanţă care variantă era corectă, pentru că dacă bestia îi ajungea înainte să ajungă ei în vârf, jocul s-ar fi terminat pentru ei toţi.

Banks resimţea deja efortul urcării în gambe şi glezne, respiraţia îi era tot mai grea. Păianjenul alb şi un mare anturaj de alţii de diferite mărimi, avansau cu rapiditate, venind în sus şi dincoace de ceea ce era acum un zid de flăcări în spatele lor. Valuri de căldură copleşitoare veneau de dedesubt, stârnind flăcările din cavernă la şi mai mare intensitate, şi Banks a văzut că acum se răspândeau peste tavan. Dacă ardeau deasupra lor, vor avea motive de îngrijorare nu numai din partea păianjenilor, dar şi a picăturilor precum napalmul ce vor curge asupra lor.

— *Sarge*, avem nevoie de gazul acela.

Hynd a păstrat o butelie pentru el, iar pe cealaltă i-a dat-o lui Banks.

— Îi prăjim?

— Nu, le aruncăm peste ei, jos, în mijlocul focului. Când se vor încălzi destul, vor exploda ca nişte grenade. Întârzierea ne-ar putea asigura suficient timp ca să ajungem sus.

Au aruncat buteliile la unison, lobându-le sus peste capetele celor doi oameni din ariergardă, către păianjeni, drept în faţa gigantului care-şi conducea trupele în sus. Ambele butelii s-au oprit în afara razei flăcărilor.

Nu era timp de stat pentru a vedea dacă flăcările vor cuprinde buteliile; grămada de păianjeni, prea mulţi pentru a fi respinşi înapoi, năvălea spre ei. Multe

dintre bestii ardeau, iar zidul de foc ajunsese chiar în spatele lor, luând un tribut substanţial dintre ei. *Rat-at-tat*-ul unui cor de colţi reverbera mai tare ca focurile armelor.

*Squad*ul alerga în susul pantei cât de repede puteau.

— — —

Buteliile au explodat când Davies şi femeile au ajuns în deschizătura din vârful pantei. O butelie a explodat drept sub gigantul alb, făcându-i în burtă o gaură uriaşă, arzândă, şi flăcările s-au răspândit imediat, învăluind întreaga bestie. *Ţipetele* sale de moarte răsunau în tot spaţiul cavernei precum zgâriatul unei table şcolare cu unghiile.

A doua butelie a spulberat o duzină de bestii mai mici şi doi cât caii şi au provocat şi mai multe flăcări pe acele porţiuni de reţea care încă nu arsese.

Căldura devenise sufocantă, fiecare respiraţie stârnind un şoc dureros în pieptul lui Banks. Doar vederea deschiderii şi a lui Davies cu femeile aşteptându-i în vârful pantei îi mai făceau să funcţioneze picioarele dureroase. Wiggins şi Wilkins alergau acum şi ei pentru că amândoi îşi terminaseră muniţia pentru carabine în timpul retragerii. Păianjenii îi urmau îndeaproape, iar picăturile de pânză topită, arzătoare, au început să stropească în jurul lor din tavanul sus.

Ajunseră sus înaintea unui zid de flacără care cădea de pe tavan într-o cascadă de foc şi se aruncară afară din marea încăpere, în aerul proaspăt şi rece.

— — —

Nu era timp pentru odihnă. Pojarul venea de dedesubt de parcă ar fi stat în faţa unui furnal, iar păianjenii, unii arzând, erau chiar în spatele lor.

Deschiderea ducea, nu în exterior în spaţiu deschis aşa cum speraseră, ci în interiorul unui turn ruinat. Un zid de dărâmături bloca orice scăpare rapidă afară, pe platou şi singura retragere imediată posibilă era o scară interioară ce urca pe unul dintre pereţii turnului.

— Sus, a strigat Banks, împingându-l pe Davies înaintea lui. E singura noastră şansă.

Scara era îngustă. Davies a urcat primul, Maggie şi Kim imediat în urma lui, apoi Wiggins, Wilkins, Hybd, iar Banks ultimul. Cel mai apropiat păianjen, unul de mărimea unui câine, a fost peste el când a ajuns la baza scării. Şi-a folosit carabina ca pe o bâtă, lovind puternic cu patul în trupul bestiei, şi trimiţându-l departe.

Deschiderea de sub el era deja plină cu o masă de păianjeni în flăcări, toţi încercând să fugă de focul din spatele lor, doar puţini dintre ei dând atenţie *squad*ului fugar.

Unul dintre cei mai mari, cât un cal, l-a văzut pe Banks şi a înaintat spre el. A încercat să se folosească de carabină ca să-l pocnească ca pe cel dinainte, dar bestia a prins repede arma între colţi. A urmat o confruntare care ameninţa să-l tragă pe Banks jos de pe scări în îmbulzeala de păianjeni. A dat drumul carabinei şi, din aceeaşi mişcare, şi-a tras pistolul şi i-a băgat un singur glonţ în ochi. A căzut mort la picioarele sale, pe scări, făcând un fel de barieră care le permitea să se retragă mai repede în sus. Se afla cu vreo 20 de paşi mai sus când cadavrul a fost înlăturat de alte trei creaturi mai mici. Toate s-au repezit în sus, pe scări, direct către Banks. Acesta se retrăgea trăgând cu pistolul.

Când a ajuns în vârful scărilor şi s-a alăturat celorlalţi în vârful turnului, aproape că-şi golise încărcătorul pistolului.

Pe scări continuau să urce şi mai mulţi păianjeni.

— — —

Se aştepta ca ceilalţi să aibă deja un plan de salvare, dar i-a găsit stând în vârful turnului şi privind către platou. Când a privit în jos, a văzut de ce nu coborâseră.

Acum era întuneric deplin, dar bolta de stele şi strălucirea roşie a focurilor asigurau destulă lumină ca să se vadă. Prin câteva găuri din colină ieşeau flăcări şi fum, dar şi păianjeni; sute, mii de păianjeni, o masă compactă ce acoperea întregul versant al colinei. Variau de la mărimea unui câine, la cea a unei vite, iar câţiva păreau a fi cât nişte case mici.

— 24 —

Maggie i s-a alăturat lui Davies când acesta a înaintat ca să acopere scările; era singurul din *squad* care mai avea *ammo* pentru carabină, iar ea avea pistolul lui Wiggins. Scena de pe scări era ca de iad, o îmbulzeală sălbatică, prin flăcări, fiecare păianjen călcând peste alţii în frenezia de a încerca să scape sus pe scări. Erau unii dintre cei mici. Davies i-a lăsat să se apropie, sperând să tragă la sigur.

Maggie l-a auzit pe Banks vorbind în spatele ei la telefonul prin satelit.

— Avem nevoie de evacuare IMEDIATĂ!

Nu a auzit ce a spus interlocutorul, dar a auzit clar replica căpitanului.

— Două minute. Am înţeles. Vino pe semnalul meu, voi lăsa linia deschisă.

Ea a aruncat o privire peste parapet, singurul obstacol dintre ei şi hoardele de păianjeni de pe colină. Momentan, bestiile nu le acordau atenţie, dar dacă situaţia se schimba şi atacau, două minute urmau să fie un timp al dracului de lung.

— — —

Davies i-a *ras* pe cei doi păianjeni mai apropiaţi cu focuri precise trase drept în ochi. Dar, deja era în spatele lor unul mult mai mare, care forţa înaintarea; o creatură mare cât un taur care-şi clănţănea colţii furios şi alerga rapid în susul scării, izbindu-i în lături pe cei mai mici, care cădeau *ţipând* în flăcări.

Davies a băgat două gloanţe în el, dar a ratat ochii, iar el a continuat să năvălească. Maggie a luat poziţie de tragere cu ambele mâini pe pistol, străduindu-se să-şi stăpânească tremurul care o împiedica să ochească bine. A inspirat adânc şi a tras rapid două gloanţe în centrul grupului de ochi roşii. Şocul i-a trimis un val de durere în încheieturile mâinilor, iar detunăturile armei au asurzit-o, dar a văzut cum bestia cade înapoi în cuptorul de dedesubt.

Împuşcăturile au făcut mai mult decât să o asurzească pe ea. Au atras atenţia păianjenilor din exteriorul turnului. Zeci de mii de ochi roşii s-au întors toţi ca unul şi s-au holbat în susul turnului.

Un cor excitat de *rat-at-tat*-uri a răsunat peste cerul nopţii, deasupra platoului.

— 25 —

— VIN! a răcnit Wiggins.

Aveau de apărat două ziduri şi o scară şi doar Davies mai avea ceva *ammo*. Wiggins şi-a recuperat pistolul de la Maggie.

— Nu te supăra, fato, dar cred că eu pot face mai multe ravagii cu asta.

Banks l-a pus pe Wilkins să supravegheze scările, le-a spus femeilor să stea în centrul turnului departe de parapet, apoi i-a pus pe Wiggins şi Hynd la parapetul de nord, iar el şi Davies au preluat parapetul vestic, unde se îngrămădea cea mai mare parte a păianjenilor.

— Nu trageţi decât după ce încep să urce. Şi alegeţi-vă ţintele. Elicopterul trebuie să sosească în orice clipă. Trebuie să supravieţuim în minutul următor.

Chiar în timp ce vorbea s-a auzit zgomotul îndepărtat al rotoarelor.

— Vin lumini dinspre râu, *Cap*, a strigat Hynd.

— OK, toată lumea, fiţi gata pentru extracţie, va fi extrem de rapidă.

Apoi a vorbit în telefon.

— Mă bucur să vă văd, fraţilor. Sper că aţi luat ceva la pachet. Avem nevoie de un atac la sol înainte de a veni la noi.

— Rebeli?

— Ceva niţel mai exotic, răspunse Banks, după care şi-a pus telefonul în buzunar.

Doi păianjeni uriaşi urcau pe zid, direct sub poziţia lui; se mişcau atât de repede de parcă sfidau gravitaţia.

— — —

Davies l-a respins pe primul dintre cei doi păianjeni, dar a fost nevoie de trei gloanţe ca să o facă. Banks a băgat trei în altul, drept în ochi, dar când altul i-a luat locul, a apăsat trăgaciul care a dat un rateu – încărcătorul era gol.

Wilkins stătea în capul scărilor, înconjurat de fum şi izbucniri de flăcări; trăgea cu arma în josul scării. La celălalt zid, Hynd şi Wiggins trăgeau calmi şi precis în jos, ţinând bestiile la distanţă. Dar era o chestiune de secunde înainte de a rămâne cu toţii fără *ammo*.

În ultimul minut – precum clasica cavalerie şarjând de dincolo de colină – elicopterul le-a venit în ajutor. A sosit dinspre panta nordică a podişului, iar pilotul a analizat situaţia rapid, şi în timp ce survola această pantă, tunurile jumelate au

detunat, spulberând un nor de părţi de păianjen, picioare, şi *sânge*, într-un feroce atac la sol de la numai zece metri altitudine.

— *Yippee Ki-Yay, motherfuckers!*[26] a urlat Wiggins.

Dar nu scăpaseră încă de probleme, pentru că o duzină sau mai mult de păianjeni mici urcau pe zid sub Banks şi Davies, acesta din urmă luptându-se să-i ţină la distanţă.

— Nu mai am muniţie! a raportat Hynd.

Rat-at-tat-ul păianjenilor era mai puternic chiar decât focurile lor de armă sau decât vuietul elicopterului... şi tot mai mulţi începeau să urce pe zid.

— — —

Elicopterul a coborât deasupra lor, la punct fix şi la mai puţin de 2 m, curentul de aer provocat de elice aproape doborându-i din picioare, până şi-au regăsit echilibrul în vârtejul de aer şi zgomot. Banks i-a făcut semn lui Hynd să-i dea o mână de ajutor şi amândoi au săltat-o mai întâi pe Kim, apoi pe Maggie sus, în braţele unuia dintre membrii echipajului de pe elicopter.

*Squad*ul s-a adunat sub elicopter şi l-au săltat pe Wilkins înăuntru. Davies a stat de gardă când s-a urcat Wiggins, apoi a sărit şi Hynd agăţându-se de pragul uşii cu amândouă mâinile, după care s-a tras singur la bord.

— Ultimul apel, flăcău, a strigat Banks. Toţi călătorii la bord.

Davies i-a pasat carabina lui Banks să o prindă, apoi a sărit, mai uşor decât se mişcase Hynd. A prins mâinile lui Wiggins care-l aştepta deasupra şi l-a tras în elicopter.

Trei păianjeni au venit în acelaşi timp peste parapet, iar Banks a fost obligat să-i ciuruie cu o rafală care i-a golit încărcătorul armei, dar şi-a făcut treaba făcând păianjenii franjuri şi trimiţându-i în bucăţi înapoi peste parapet. S-a întors ca să sară şi el la bord, în siguranţă, dar a văzut cum Wiggins face ochii mari de groază.

— Sări, *Cap*, sări ACUM! a urlat Wiggins din adâncul plămânilor. Acesta-i un căcat de ordin direct!

A aruncat carabina şi a sărit. Wiggins l-a prins de mâna stângă şi, timp de o secundă teribilă, a atârnat într-o mână, apoi aproape că a căzut când a simţit că o greutate se agaţă de piciorul său stâng. Elicopterul se ridica deja când a privit în jos şi a văzut un păianjen uriaş agăţat cu colţii de bocancul său. S-a săltat puţin pentru ca

[26] Celebra replică a personajului *John McClane* (Bruce Willis) din seria de filme *Die Hard* / *Greu de ucis*.

Wiggins să-l poată prinde ferm şi de cealaltă mână, apoi a lovit cu piciorul drept în ochii bestiei, simţind ceva moale, apoi greutatea a dispărut. A privit în jos printre picioare şi a văzut păianjenul căzând înapoi în vârful turnului, un turn care acum era complet acoperit de păianjeni furioşi.

— 26 —

Maggie şi-a simţit inima în gât până ce Wiggins l-a tras pe căpitan la bord şi abia atunci a început să creadă că au reuşit să scape. L-a văzut pe Banks verificându-şi piciorul.

— Am nevoie de o pereche nouă de bocanci. Dar n-a penetrat, e-a-ntâia.

Căpitanul s-a dus în faţă să discute cu pilotul căruia îi arătă turnul de sub ei. Întreaga colină roia de păianjeni care se mişcau liberi peste toţi pereţii şi turnurile anticului oraş.

Banks s-a întors către ea.

— N-o să-ţi placă asta. Dar nu o fac pentru tine. O fac pentru Brock şi pentru membrii echipei tale, cei pe care nu i-am putut salva şi pentru toţi oamenii din oraşul de pe râu.

Maggie a văzut mâna pilotului pe mecanismul de lansare.

— Cred că o putem face niţel mai bine decât cu catran şi sulf, spuse Banks.

Ea l-a privit în ochi şi a dat din cap, repetând cuvintele lui Kim spuse în ziua trecută.

— Dă-le foc. Arde-i pe ticăloşi.

Pilotul a apăsat butonul şi două rachete au fost lansate, lăsând în noapte trene de foc. Amândouă s-au îndreptat spre turn, prima spulberând turnul propriu-zis, a două dispărând în adâncul de dedesubt. După două secunde, noi jeturi de flăcări au izbucnit prin găurile din colină, apoi întregul podiş, păianjenii, turnurile şi oraşul antic s-au prăbuşit în caverna păianjenului alb. Un zid de praf şi fum s-a ridicat, iar elicopterul a trebuit să se îndepărteze repede. După câteva manevre de evitare, a virat înapoi ca să aibă platoul la vedere. Fumul se degaja din zonă.

Acum, întreaga colină nu mai era decât un crater fumegând, unde nu mişca nimic.

— Îmi pare rău, spuse Banks.

Maggie a bătut cu palma peste locul din bluză unde era pus aparatul foto.

— Să nu fii. Am dovezile. Mă voi întoarce.

Privi pentru ultima oară la craterul de jos, înainte ca elicopterul să vireze şi să dispară din ochi.

— Mă voi întoarce, a repetat ea. Îmi place să sap. Cu asta mă ocup.

SFÂRŞIT